

Yêu Phải Thiên Tài Năm Vừng

Contents

Yêu Phải Thiên Tài Năm Vừng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	23
5. Chương 5	32
6. Chương 6	37
7. Chương 7	46
8. Chương 8	53
9. Chương 9	57
10. Chương 10	63
11. Chương 11	74

Yêu Phải Thiên Tài Năm Vừng

Giới thiệu

Tên gốc:Ái thượng thiên tài ngoại đề. Editor: Cao Ying. Beta: Tiểu Thanh. Thể loại: hiện đại, hắc bang, hình cảnh, cường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-thien-tai-nam-vung>

1. Chương 1

Trầm Chính Dương và Âu Dương Thông gặp lại nhau tại tiệc rượu chúc mừng Lý Phương Nặc trúng cử chức nghị viên, là một tình huống ngoài ý muốn.

Tiệc rượu được tổ chức ở một thành phố ven biển xinh đẹp, tại tòa cao ốc Tụ Long, cao 36 tầng, vào ban đêm đứng từ tầng cao nhất nhìn xuống, thành phố bên dưới giống như những viên ngọc sáng lấp lánh, mà nếu nhìn lên trên, thì sẽ thấy một con rồng lớn đứng sừng sững trên đỉnh, đó chẳng phải được làm từ đá quý à? Thật sự vô cùng chói mắt.

Tòa cao ốc này tựa như Lý Phương Nặc, liêu lĩnh, hào hứng, bá đạo, làm chuyện gì cũng yêu cầu sự hoàn mỹ, tại buổi tiệc rượu này, trong đó có chừng 2/3 nhân vật nổi tiếng quyền quý, nếu có việc bận không tới được cũng sẽ thông qua các phương thức khác nhau để chúc mừng, ví dụ như lúc này vừa chấm dứt cuộc trò chuyện qua màn hình, nhưng mà ở một chỗ khác trên thế giới đang có một nghị viên nào đó gọi tới cho hắn, về mặt Lý Phương Nặc tươi cười, hòa hòa khí khí, so với hình tượng trấn tĩnh khi làm việc hoàn toàn bất đồng.

Đúng vậy, Trầm Chính Dương trong lòng cười lạnh, Lý Phương Nặc này đang cùng nghị viên kia tiến hành

cuộc giao dịch tiền đen, chỉ sợ cũng đã làm năm sáu năm rồi, hần kiếm tiền rất dễ, càng ngày càng nhiều hơn, sau đó dùng tiền đi hối lộ, chưa tới mười năm, hần bắt đầu xuất hiện trong hồ sơ bí mật của cảnh sát với cái tên Lý gia thiếu chủ, chẳng những là một tên nhà giàu nổi tiếng, gần đây còn trở thành nghị viên được bảo hộ, càng lúc càng khó khăn cho cảnh sát.

Hần chuyển ánh mắt khỏi Lý Phương Nặc, ‘nhân vật nổi tiếng’ đang được vây quanh, thật sự hần không thích ứng được với bầu không khí a dua nịnh hót này, hơn nữa người được khen tặng lại là nhân vật xuất hiện trong hồ sơ của cảnh sát, treo mười năm nay rồi.

Nhưng mà, nếu muốn lôi Lý Phương Nặc vào tù, hần không thể không tham dự, Trầm Chính Dương dùng mắt cẩn thận quan sát từng người ở đây, nhất nhất phải nhớ kỹ.

Lý Phương Nặc, người đứng đầu băng xã hội đen ‘Tứ Hải’ thực hiện các cuộc giao dịch buôn lậu thuốc phiện, nương theo khu giải trí làm ăn dưới lòng đất mà cha hần đã làm, tiếp tục kế thừa và phát huy, e rằng tới thế hệ của hần, chỉ còn duy nhất một từ ‘độc (*)’ mà thôi.

(*) Độc là độc hại chứ không phải độc nhất vô nhị.

Trầm Chính Dương liếc mắt nhìn những người trong phòng, ngoại trừ mấy quý phu nhân liếc mắt đưa tình với hần ra, thì chẳng có gì khả nghi, ngấm lại cũng đúng, Lý Phương Nặc đâu có ngu, ở chính tiệc rượu của mình làm cuộc giao dịch.

Là một điều tra viên đặc biệt của cục cảnh sát, hần được mời tới tiệc rượu lần này, không biết Lý Phương Nặc đang cố ý điều tra hay tỏ vẻ khiêu khích, dù sao ở thành phố này, bên trong cục cảnh sát cũng đã có tình báo của hần rồi, cảnh sát muốn vào trong này chắc chỉ có thể nhảy dù xuống thôi, mà ngay tại lúc Trầm Chính Dương đang suy nghĩ làm sao để vào trong điều tra, thì trên bàn xuất hiện một tấm thiệp mời, phía dưới còn có chữ ký của Lý Phương Nặc do chính tay hần viết.

Cửa ra vào đột nhiên truyền đến một trận cười đùa, một đám thanh niên vẻ mặt phấn chấn bước vào, một chút cũng không câu nệ đây là tiệc rượu sang trọng, trực tiếp cầm đại một ly rượu bồ nhào vào vây quanh Lý Phương Nặc, đẩy đám người đang nịnh hót ra ngoài, mà cái tên kia lúc này còn đang ngạo mạn ra vẻ khinh thường giờ phút này cũng chỉ cười cười tiếp khách cho có lệ, lộ ra hai chiếc răng trắng toát, vừa cười vừa chạm cốc, thỉnh thoảng dấm vào vai mấy tên thanh niên hoặc xoa tóc đối phương, “Văn Tuấn không tới sao? Hèn chi cả đám như khỉ xuống núi quậy phá.”

“Anh Văn tới sau.” Một thanh niên cướp lời, “Rượu của ông chủ đúng là không giống rượu thường, hôm nay để cho tụi em uống sảng khoái một bữa nha.”

“Thằng nhóc này.” Lý Phương Nặc đánh một cái không nặng không nhẹ vào đầu tên kia, cười mắng, “Bình thường không được uống rượu hả? Muốn tới đây khóc than với anh sao, được rồi, anh biết Văn Tuấn quản mấy đứa rất nghiêm, hôm nay cho uống thoải mái, ngày mai được nghỉ!”

Trầm Chính Dương nhanh chóng sơ lược thông tin trong đầu, Văn Tuấn là con trai của quản gia Lý gia, mười mấy tuổi đã đi làm xã hội đen vô cùng có tiếng, sau đó không biết thế nào được cho đi du học, lúc trở về biến thành một tên bánh bao, tóc vàng, đeo kính mắt, mặc tây trang, miệng bản tiếng Anh, nghiêm nhiên trở thành một kẻ học thức uyên bác.

Bốn năm trước Lý Phương Nặc có mua một công ty chế thuốc, để Văn Tuấn phụ trách, trong tay có rất nhiều phòng thí nghiệm lớn, mang theo tiếng đã từng đi du học viết ra loại thuốc mới khai phá ngành nghề, tiền lãi tính theo tiền tỉ, nhưng mà bốn năm sau, ngoại trừ mấy loại thuốc giải nhiệt giảm đau pha nước uống, thì loại thuốc mới kia hình như không có tác dụng, quả thực chỉ là một ngôi sao đã tắt.

Chính là lúc này, thuốc phiện không ngừng được buôn bán sang nước ngoài, kéo tới nửa vùng Đông Nam Á, vô cùng bảo mật, làm cho thành quả phá tan Tam Giác Vàng (*) của cảnh sát quốc tế cũng dần dần bị quên đi, vô hình tạo ra một đường dây buôn thuốc phiện mới.

(*) là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới, nhưng ngày nay không còn trồng thuốc phiện nữa mà trở thành khu du lịch sinh thái lý tưởng. (Theo Wiki)

Văn Tuấn làm việc rất cẩn thận, chưa bao giờ dễ dàng xuất đầu lộ diện. Tư liệu của hắn cũng chỉ có một tấm ảnh mờ ảo, còn là ở rất xa, Trần Chính Dương cảm thấy lần này tới đây rất đúng, ít nhất có thể nhìn thấy mấy tên được Lý Phương Nặc giấu kỹ, từ từ kéo lên mặt nước.

Một đám thanh niên ở bên này hihi haha với Lý Phương Nặc, bỗng nhiên có một người lên tiếng, “Ồ, anh Văn tới rồi kìa.”

Trần Chính Dương nhíu mày lại, bất động thanh sắc giả bộ uống rượu che đi ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa.

Có hai người đang đi với nhau, thấp giọng trò chuyện gì đó, bên trái là Văn Tuấn, đang nở nụ cười bí hiểm, cước bộ nhẹ nhàng, nhìn thấy Lý Phương Nặc ở xa xa liền lộ ra tươi cười, còn nói với người bên cạnh vài câu gì đó, sau đó thả nhanh cước bộ, cười ha ha ôm lấy Lý Phương Nặc.

Còn người bên phải... người bên phải...

Trần Chính Dương bỗng nhiên cảm thấy có phải ở đây có rất nhiều người không, hay máy lạnh đột nhiên ngừng hoạt động, vẫn biết là thức đêm vài đêm rồi nên rất mệt mỏi, nhưng sao hắn lại cảm thấy khó thở thế này...

Người kia, người nam nhân kia, thoát nhìn so với không gian xung quanh không hợp nhau, tuổi trẻ anh tuấn, bộ dáng nhả nhặn không giống như tới tham gia một bữa tiệc náo nhiệt, mà giống như một sinh viên vừa tan trường, vẻ mặt thả lỏng chuẩn bị tới thư viện, hoặc là tới một nơi nào đó nghỉ ngơi nhàn hạ.

Ấu phục màu sẫm bao lấy thân thể gầy yếu, con ngươi màu đen nhìn vào đại sảnh xa hoa, toát ra chút thần thái tò mò, nhưng mà vẫn tồn tại một vẻ xa cách rõ ràng, giống như vẫn không quen với không khí náo nhiệt ở đây. Chiếc cổ áo trắng không dính một hạt bụi làm tăng thêm làn da trắng như ngọc của hắn, hắn cúi đầu, hơi hoang mang dùng ngón tay sờ cằm, cảnh tượng có chút xấu hổ đã bị đám thanh niên phá vỡ, vui đùa vây lấy hắn kéo tới trước mặt Lý Phương Nặc, vì thế hắn nhanh chóng lộ ra tươi cười, lễ phép chào hỏi, cùng Lý Phương Nặc bắt tay.

Ấu Dương Thông! Là Ấu Dương Thông! Thân thể Trần Chính Dương hơi hơi run lên, hắn nắm chặt bàn tay, rượu trong ly tạo ra gợn sóng rõ ràng, giống như tâm tình phức tạp của hắn bây giờ.

Sao lại là em được... Sao em lại ở đây.... Sao lại ở cùng đám thuộc hạ của Lý Phương Nặc, hơn nữa còn rất thân! Đúng rồi... Em là tiến sĩ hóa học còn có bằng thạc sĩ chế tạo y dược mà, không sai chứ! Chuyên môn của em vừa lúc là thứ hắn cần!

Trần Chính Dương thở dồn dập, muốn làm bản thân bình tĩnh trở lại, không phải đâu, Ấu Dương Thông không nên xuất hiện ở đây, Ấu Dương Thông là một tiến sĩ trẻ tuổi cực kỳ vĩ đại, 24 tuổi lấy được bằng thạc sĩ, còn nhận được giải Nobel, Ấu Dương Thông hẳn là nên học tiếp ở một trường đại học nào đó, hoặc tiếp tục ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu, chui đầu trong đồng công thức hóa học, đối với người khác đó là một cuộc sống buồn tẻ nhưng đối với hắn thì vô cùng thú vị, nếu như hắn phát triển được ngành hóa học, nói không chừng hắn sẽ được lên báo, được đưa những tin tức về thành quả mới của hắn...

Em không nên ở đây! Không nên ở một buổi tiệc của một nhân vật mà cảnh sát hoài nghi có dính tới đường dây buôn bán thuốc phiện được! Còn mỉm cười bắt tay nữa chứ!

Bốn năm... Chia tay bốn năm rồi, hắn không thể nghĩ tới sẽ gặp lại nhau dưới tình huống này, hắn chỉ nghĩ tới hai người sẽ gặp lại nhau trong cuộc sống như bao người khác, có lẽ sẽ giới thiệu bạn trai mới với hắn, hoặc là gặp được một cô gái mà mình thích, thậm chí còn nghĩ tới người kia đã kết hôn, mỗi ngày tan học trở về, người vợ còn tặng nụ hôn chào đón, sau đó hai người cùng nhau ăn tối dưới ánh đèn, sau đó người kia sẽ ngồi trước lò sưởi đọc sách, hứng lên liền chơi game tới hơn một giờ sáng, sau đó ngả đầu mỉm cười...

“Tiến sĩ, tôi nhất định phải uống một ly với cậu.” Thanh âm của Lý Phương Nặc to đến chói tai, hắn giống như rất thân thiết nắm lấy bả vai Ấu Dương Thông, một tay cầm ly rượu, bên cạnh đã có người đưa cho Ấu Dương Thông một ly, hắn khó xử cười lắc lắc đầu, “Lý tiên sinh, xin lỗi, tôi không biết uống rượu.”

Văn Tuấn ở bên cạnh, nở nụ cười bí hiểm, “Không sao, hôm nay mọi người đều rất vui, uống một chút đi, cậu say thì tôi đưa cậu về.”

“Không không không, hôm nay ai cũng không được đi, say thì đi nghỉ là được, Ha ha, uống đi!” Lý Phương Nặc chạm cốc vào ly Âu Dương Thông, “Cụng ly!”

Hắn ngửa đầu uống cạn, màu rượu đỏ như máu, dưới chùm đèn thủy tinh lóng lánh càng thêm chói mắt, Âu Dương Thông nhũn mảy, cũng nâng cốc đưa đến bên miệng, một hơi uống cạn, làm mọi người xung quanh trầm trồ khen ngợi, Lý Phương Nặc vỗ vai hắn, “Hảo, vui vẻ nào!”

Quây đủ rồi, Văn Tuấn dẫn đám thanh niên rời khỏi, để Lý Phương Nặc tiếp khách đến chúc mừng, mấy tên thuộc hạ của hắn mấy năm nay đều là một đám có ăn học, không phải du học sinh về nước thì cũng là tốt nghiệp từ một trường danh tiếng, trong nhà đều có quan hệ gần xa với Lý gia, không phải cái loại một sách không rành thế sự, ở trong công ty tạo hình tạo kiểu, sau khi bước ra miệng lưỡi đều trở nên ngọt ngào gian xảo. Cả đám không có việc gì làm cho nên định kế đi của gái, tốp năm tốp ba chia nhau ra, chỉ có Âu Dương Thông nói vài câu gì đó với Văn Tuấn rồi một mình chậm rãi bước tới bàn ăn, chọn chọn lựa lựa, nghiêng đầu tìm kiếm nước chấm.

Múc cơm lên đĩa, rồi gấp để lên đó vài món ăn mỹ vị, xung quanh bàn không có ai, dù sao mọi người tới đây cũng không phải để ăn, hắn có thể thông dong chọn lựa, bộ dáng chậm rãi giống như đang chơi đùa với ống thí nghiệm.

Lúc hắn còn đang theo học lấy bằng tiến sĩ, Trầm Chính Dương có đứng bên ngoài phòng thí nghiệm nhìn hắn qua cửa sổ, phòng thí nghiệm cấm tuyệt những người không liên quan bước vào, hơn nữa mùi thuốc sát trùng cũng làm Trầm Chính Dương nhức đầu, Âu Dương Thông luôn canh đúng thời gian chưa bao giờ tới trễ, nhưng có vài lần Trầm Chính Dương không nhìn được vẫn chạy tới trước phòng thí nghiệm chờ hắn, chờ hắn làm xong rồi cùng nhau về nhà.

Hắn chính là như vậy, thông dong, trấn định, giống như không có bất cứ điều gì có thể làm hắn bối rối, thuần thực làm thí nghiệm, động tác linh hoạt làm người ta hoa mắt, ổn định chưa bao giờ mắc sai lầm, cái cổ trắng nõn đôi khi lại lộ ra dưới chiếc áo, làm Trầm Chính Dương đôi khi không kiềm lòng được vươn tay vuốt ve. Trầm Chính Dương khi đó rất kiêu ngạo... Nhìn đi, ta có biết bao nhiêu ưu tú, tên tiến sĩ trẻ tuổi kia, tên nam nhân thiên tài đó, chính là tình nhân của ta, hắn yêu ta, hắn chỉ thuộc về một mình ta...

“Âu Dương.” Hắn thấp giọng gọi, cái tên mà hắn nghĩ sẽ không bao giờ được gọi thêm lần nữa.

Nghe tiếng gọi, Âu Dương Thông cảnh giác xoay đầu lại, biểu tình trên mặt vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc, phải hít một hơi mới có thể mở miệng, “Trầm Chính Dương?”

“Thật là, anh không nghĩ sau khi tốt nghiệp, em lại đến đây làm việc.” Trầm Chính Dương miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng thân là một cảnh sát, theo bản năng vẫn suy nghĩ không ngừng, có gì đó không đúng.

Nhìn thế nào cũng không nhìn ra được, biểu tình của Âu Dương Thông, động tác, thần thái, thậm chí là những chi tiết nhỏ nhất như không tự giác lui về sau cũng không có gì để bắt bẻ, hoàn toàn phù hợp với biểu tình gặp lại người yêu cũ, nhưng trực giác nói cho hắn biết, Âu Dương Thông đang che giấu điều gì đó, biểu hiện của hắn bây giờ là cố ý!

“Tôi cũng không biết anh làm việc ở đây.” Âu Dương Thông rất nhanh bình tĩnh trở lại, đương nhiên ở trong mắt Trầm Chính Dương, đây là đang diễn xuất, người kia không nên có loại vẻ mặt này... Đúng vậy, phản ứng của Âu Dương Thông vốn không phải như thế, em đang che giấu điều gì?

Trầm Chính Dương hoài nghi trong lòng, nhưng đồng thời lại có một thanh âm khác vang lên: Không, Âu Dương Thông không có khả năng diễn xuất, có lẽ người kia thật sự muốn che giấu điều gì đó, ví dụ như... Quan hệ với mình? Dù sao trong trường hợp này, gặp lại người yêu cũ từng cùng giường cộng chằm vẫn là một chuyện rất xấu hổ, nhất là, bốn năm qua, người kia không có khả năng vẫn luôn độc thân, cho nên mới không muốn nói chuyện với mình, phải làm ra bộ dáng chỉ gặp lại bạn cũ bình thường mà thôi.

Vừa lúc, Trầm Chính Dương cũng không muốn nhắc tới chuyện đã qua, vẫn là tiếp tục cuộc nói chuyện.

“Đúng vậy, em khỏe không? Anh tới tham gia yến tiệc của Lý nghị viên, em cũng quen hắn sao?” Trầm Chính Dương nghiêng đầu nhìn Lý Phương Nặc đang là trung tâm của sự chú ý.

“Hắn đầu tư xây dựng một phòng thí nghiệm tư nhân, tôi làm việc cho hắn.” Cách nói chuyện của Âu Dương Thông mang ý tứ khách sáo, muốn cách xa người kia cả ngàn dặm, tay cầm đĩa thức ăn, bộ dáng do dự

không biết phải nói gì với người yêu cũ, nhưng mà theo bản năng của Trần Chính Dương, hắn vẫn cảm thấy người kia đang giả vờ.

Tình thế của hai người lúc này bị rơi vào một trận quần bách kì quái không biết phải nói gì, may mắn có người thứ ba chen vào phá vỡ trầm mặc, “Ai nha, tiến sĩ, xin lỗi, lúc này nhiều người quá bây giờ mới có thể từ từ tiếp đãi cậu.”

Không cần xoay người lại Trần Chính Dương cũng biết đó là ai, là Lý Phương Nặc, hắn bất động thanh sắc xoay người lại, nhìn người nam nhân này ở khoảng cách gần, tây trang giày da, ra vẻ đạo mạo, dáng người tiêu chuẩn, ngũ quan tinh xảo, chính là cái loại mỹ nam sẽ làm con gái thét chói tai, con người đen láy lên ánh ngoan độc, cho dù đang tươi cười thì vẫn lộ ra vẻ lãnh khốc.

Hắn bước tới, thuận tay cầm một ly cocktail, ra vẻ không chút để ý khoác tay lên vai Âu Dương Thông, nghiêng mặt nhìn Trần Chính Dương, dùng thanh âm không lớn không nhỏ hỏi, “Tiến sĩ, là bạn của cậu à?”

Đặt đĩa thức ăn lên bàn, thuận tiện thoát khỏi cái khoác vai, Âu Dương Thông ôn hòa cười, “Lý tiên sinh, hôm nay anh mới là chủ nhân.”

“Nga, ý cậu là tôi hẳn phải quen mặt các vị khách sao? Cái này thật sự có chút khó khăn. Tôi không giống tiến sĩ cậu, gặp một lần liền nhớ.” Lý Phương Nặc trêu chọc hắn một câu sau đó quay đầu nhìn Trần Chính Dương, “Xin lỗi, ngài là...”

Ngữ khí ngạo mạn của Lý Phương Nặc chẳng ảnh hưởng gì tới Trần Chính Dương, sau khi nói ra tên mình, hắn xoay người rời đi, suy nghĩ tựa hồ có chút lung tung vì sự xuất hiện của Âu Dương Thông, hắn phải để bản thân bình tĩnh lại một chút.

Nhìn bóng lưng của hắn rời khỏi, Lý Phương Nặc khinh thường cười, “Tên kia là đội trưởng đội điều tra đặc biệt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhiều lần phá được án tồn đọng, ngay cả hoàng thất cũng không dám động tới hắn... Đại nhân vật a, hắn nói gì với cậu?”

“Chào hỏi thôi.” Âu Dương Thông đáp cho có lệ, Lý Phương Nặc xoay đầu, neho mắt tinh tế đánh giá hắn, giống như phải tìm ra chút gì đó để chứng minh cho sự nghi ngờ của mình, “Chỉ đơn giản vậy thôi?”

Đôi mắt trong suốt của Âu Dương Thông nhìn thẳng vào con người ngoan độc kia, “Chứ nói gì bây giờ?”

Lý Phương Nặc nghiêng đầu, bỗng nhiên nở nụ cười trẻ con, dùng sức vỗ lưng hắn, “Được rồi tiến sĩ, tôi chỉ đùa chút thôi. Tôi biết cậu không thích ứng được với không khí ở đây, vậy đi, để đám nhỏ ở trong này chơi, tôi bảo Tử Ngôn lái xe chở cậu về biệt thự, đợi lát nữa chúng tôi tới rồi vui vẻ sau.”

Âu Dương Thông nhíu mày, tâm tình chán ghét nói, “Xin lỗi Lý tiên sinh, cái đó tôi càng không thể thích ứng, tôi không muốn làm hỏng bầu không khí, để tôi về phòng thí nghiệm là được rồi, còn có chút tài liệu chưa xử lý xong.”

“Tiến sĩ, tiến sĩ ~” Tâm tình Lý Phương Nặc hiển nhiên rất tốt, thanh âm kéo dài vô cùng thân thiết, “Tôi biết cậu muốn giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc, nào dám tìm mấy hạng con gái rẻ tiền đến làm cậu mất hứng? Mà để một mình cậu về phòng thí nghiệm thì cũng làm gì đâu, công việc thôi mà, từ từ làm cũng được, mọi người đều là anh em, tìm cơ hội tụ họp, uống chút rượu, không quá phàn chứ?”

Âu Dương Thông còn muốn từ chối, Lý Phương Nặc đã cười cười cúi xuống, thấp giọng nói, “Có chính sự.”

Đôi mắt trong trẻo đột nhiên ảm đạm, yên lặng gật gật đầu, Âu Dương Thông bước ra vài bước tạo khoảng cách an toàn, sau đó lên tiếng, “Vậy tôi đi trước.”

“Ngô.” Lý Phương Nặc nhìn theo thân ảnh của hắn dần biến mất mới phát ra một tiếng, sau đó hào sảng cười nói với khách nhân, “Đến đến đến, cụng ly, rượu đâu? Lấy rượu mới tới đây!”

Tiệc rượu vừa mới bắt đầu, ở bãi đỗ giống như triển lãm xe, mọi người vẫn đang ở bên trong dự tiệc, cho nên lúc Âu Dương Thông ra ngoài cũng không thấy người nào, hắn bước ra khỏi thang máy, dọc theo đường đi tìm xe của Lý Phương Nặc, tiếng bước chân nhẹ nhàng quanh quẩn.

Bỗng nhiên, hắn dừng lại, Trần Chính Dương đang đứng sau cây cột cách hắn không xa, cái bóng che hết nửa người, nhìn không rõ biểu tình.

Âu Dương Thông chỉ dừng lại vài giây, sau đó lập tức bước đi coi như không có chuyện gì, giống như căn bản không hề thấy Trần Chính Dương.

Lúc bước qua Trần Chính Dương, cánh tay của hắn lập tức bị giữ chặt, theo quán tính Âu Dương Thông hơi ngã người về trước, hắn nhíu mày nhìn bàn tay to đang giữ cánh tay mình, hạ giọng nói, “Buông ra.”

“Không thể nói vài câu sao?” Khuôn mặt của Trần Chính Dương vẫn khuất trong cái bóng, thanh âm trầm thấp, mang theo do dự chưa quyết, tựa hồ vươn tay giữ chặt Âu Dương Thông chỉ là hành động nhất thời, hắn căn bản cũng không biết mình định làm gì.

“Chúng ta có cái gì để nói?” Âu Dương Thông cười lạnh, “Bốn năm trước anh đã nói rất rõ ràng, chia tay! Sợ tôi nghe không rõ anh còn cần thận giải thích: chia tay, chính là chấm dứt mọi quan hệ, chúng ta sẽ thành người xa lạ, cả đời không qua lại với nhau nữa, gà gáy chó sủa gì cũng không nghe thấy.”

Trần Chính Dương im lặng, một lát sau mới buông tay ra đồng thời nói một câu, “Em mau rời khỏi Lý Phương Nặc đi, hắn không phải người tốt.”

Chỉnh sửa lại âu phục hơi nhăn, Âu Dương Thông không cần nghĩ ngợi đáp lại, “Đây là chuyện của tôi.”

“Âu Dương! Anh không nói đùa đâu!” Trần Chính Dương hoàn toàn mất đi bình tĩnh, trong lòng tràn đầy nôn nóng, hắn bây giờ muốn ôm lấy người này cuốn theo lốc xoáy mang đi, coi như chưa từng xảy ra chuyện chia tay 4 năm qua, “Hắn là một tên trùm xã hội đen, không có ích lợi gì cho em đâu!”

Âu Dương Thông xoay nửa mặt lại, che dấu đôi mắt có chút dao động, hung hăng đáp, “Đây là chuyện của tôi!”

“Âu Dương!” Trần Chính Dương lo lắng bắt đầu gọi tên hắn.

Chiếc Cadillac ở xa xa đột nhiên sáng đèn lên, ngẩn ngui tin tin hai tiếng, Âu Dương Thông không thèm liếc nhìn Trần Chính Dương một cái, chạy về phía chiếc xe, mở cửa ra, bước vào đóng cửa lại, dựa vào ghế dựa thở ra một hơi, mồ hôi đổ ra nơi lòng bàn tay, lạnh lẽo đến nỗi không dám tin là thật.

Lái xe mặc một thân hắc y dựa theo kính chiếu hậu nhìn hắn một cái, sau đó vững vàng lái xe rời khỏi.

Tứ Hải chính thức hoạt động cũng không quá mấy chục năm, biệt thự của Lý gia quy mô không lớn, cũng rất khuôn phép, bây giờ thì để đó cho ông bà dưỡng lão, Lý Phương Nặc rất ít khi về nhà, hắn có vài biệt thự ở vùng ngoại ô, ngay cả người hầu quản gia cũng tự mình tuyển chọn, vô cùng dụng tâm, so với các biệt thự hữu danh vô thực càng thêm xa xỉ.

Lúc Âu Dương Thông đến nơi, Bạch Phong đã ở phòng khách uống hết hơn nửa chai rượu đỏ, vừa thấy hắn liền cười hi hi giơ cái ly lên, “Tiến sĩ, mau tới đây! Chúng ta hôm nay uống sạch rượu của boss đi, dù sao hôm nay cũng là ngày vui của hắn, hắn sẽ không giận đâu.”

Khuôn mặt búp bê, đôi mắt to tròn, Bạch Phong lớn lên giống như một học sinh ngoan ngoãn, cũng là một trong ba nhân vật quan trọng của Lý Phương Nặc, bụng dạ nham hiểm không ai không biết, cha hắn là người phụ trách ‘hành động’ của Lý gia, từ nhỏ Bạch Phong đã được hưởng dòng máu cáu gắt của cha hắn, có thể xuống tay rất thâm độc mà trên mặt vẫn nở nụ cười thuần khiết, người nào không biết, còn tưởng hắn vẫn chưa tốt nghiệp đại học, vẫn là một sinh viên tốt.

Âu Dương Thông đứng tại chỗ, dùng ánh mắt quét một vòng, Bạch Phong trước đây đi đâu đều mang theo một đồng nhân thủ, hôm nay sao trong vườn im ắng quá, giống như một người cũng không có?

“Hôm nay boss kêu có việc muốn nói, cho nên tôi bảo bọn họ về trước rồi.” Bạch Phong nhìn thấu suy nghĩ của hắn, cười giải thích, “Lại nói, trong biệt thự này cũng đã được bố trí người canh gác rồi, cần gì phải lo?”

Âu Dương Thông hiểu rõ ý hắn, Lý Phương Nặc đã bảo một mình tới, nếu dám mang theo người khác sẽ bị xử tội chết, Bạch Phong từ nhỏ đã đi theo Lý Phương Nặc, tất nhiên rất rõ đạo lý này, nói như thế, chuyện hôm nay, rất quan trọng sao?

“Đứng đó làm gì, tiến sĩ, lại đây uống một ly, anh nhìn đi, bình thường chúng ta đều vội vội vàng vàng ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có, anh lại có học vấn, chúng tôi không thể trèo tới, chơi mấy trò bạo lực đòi trụy thì không dám mời anh, hôm nay coi như anh em mời anh một ly nha?” Bạch Phong vẫn luôn hay nói đùa, đổ rượu ra ly đưa cho hắn.

“Tôi không uống rượu.” Âu Dương Thông ôn hòa từ chối, Bạch Phong cứng đờ, phần nộ lùi ra sau, “Không nể tình sao? Tiến sĩ, anh cái gì cũng tốt, nhưng mà không hòa đồng, anh nhìn đi, con gái, anh không thích, thuốc lá, anh không hút, rượu, anh không uống, ngay cả mọi người nổi hứng bảo ra ngoài ăn hải sản, anh lại kêu không hợp vệ sinh, làm ơn đi, anh sống chán quá rồi đó.”

Âu Dương Thông mỉm cười, Bạch Phong không có cách gì ly lên, “Kệ anh vậy, anh không uống vậy tự tôi cụng rồi tự xử luôn.”

“Cậu tùy ý đi, tôi đi bơi một lát, hôm nay đột nhiên bị Văn Tuấn lôi đi, buổi chiều còn chưa được vận động.” Âu Dương Thông nói xong liền lên lầu, Bạch Phong ở đằng sau lộ ra biểu tình không thể tin nổi, la to, “Một ngày không vận động bộ anh sẽ chết sao? Anh là đồng hồ hay người máy vậy hả?”

Thay quần bơi màu lam, Âu Dương Thông theo cầu thang khác xuống dưới, hồ bơi vừa được thay nước, màu ngọc bích dập dờn, ngọn đèn dưới bể sáng lóa, xanh xanh làm cho lòng người nhu hòa.

Hắn vươn hai tay, bắt đầu khởi động, lắc lắc thân người, sau đó nhẹ nhàng cúi người xuống, bàn tay hoàn toàn chạm đất, lần thứ hai vươn thẳng người, hai chân dùng sức bật lên, cả người phóng xuống nước, bọt nước bắn tung tóe.

Lý Phương Nặc đang bước tới bỗng nhiên dừng lại tại chỗ, vì hắn vừa thấy nhất cử nhất động của Âu Dương Thông, không nghĩ tới thoát nhìn người kia rất gầy yếu lại khỏe mạnh tới vậy, còn có dáng người rất được, xương cốt đều đều, dáng người thon gầy tương đối hoàn mỹ, eo nhỏ đã bị quần bơi ôm sát kéo dài xuống hai bắp đùi, làn da hơi nhàn nhạt màu nâu, cũng không giống như ‘bạch kê’ mà hắn tưởng tượng.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy hứng thú với thân thể của một nam nhân.

Dòng nước từ từ chảy dọc thân người Âu Dương Thông, tóc đen ướt đẫm, lộ ra khuôn mặt tuấn tú, dưới bóng đèn làm tim người ta đập thình thịch.

Lấy tay lau lau mặt, trước mặt Âu Dương Thông đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mặc âu phục trắng như tuyết, hắn nhắc mi, dọc theo âu phục nhìn lên khuôn mặt người kia, Lý Phương Nặc từ trên cao nhìn xuống, có chút thích thú hỏi, “Hằng hái vậy sao? Buổi tối rất lạnh, coi chừng bị cảm.”

“Chỉ là mỗi ngày đều vận động, sớm đã trở thành thói quen.” Âu Dương Thông gạt đầu với Văn Tuấn ở phía sau, “Văn tổng cũng biết.”

“Được rồi, tiến sĩ, tôi cũng đâu nói là không thể.” Lý Phương Nặc ngồi xổm xuống bên bể bơi, cười nói, “Cậu cao hứng bơi vài vòng cũng không có vấn đề gì, dù sao mọi người cũng chưa tới đủ, nga, bơi xong thì lên ăn khuya, đầu bếp có làm canh nấm hạt sen.”

Âu Dương Thông gạt đầu, sau đó lại bơi vào trong nước, tự do tự tại hụp lên hụp xuống, đại khái nửa giờ sau, hắn đã bơi xong, xoay người leo lên cầu thang bên vách hồ, hai chân thon dài làm cho Lý Phương Nặc đứng bên cửa sổ cảm thấy thấp thỏm không yên.

Editor: Chương này siêng nên cắt thành Thượng – Hạ thôi =]]

Dự là anh Nặc sẽ thành kẻ thứ ba 8} độ ôi ~ ai đó mần ơn hót ảnh giùm em =____= Mà công nhận tay sai của anh này toàn thứ dữ + thứ đẹp:3

Beta: Cho t 1 vé xí anh Bạch:3

2. Chương 2

Bây giờ là 12h đêm, mọi người bình thường đều đã lên giường đi ngủ, nhưng những người sinh ra đã làm xã hội đen thì khi đêm xuống mới là lúc tinh lực tràn đầy, trong phòng đã tắt máy lạnh, cửa sổ được mở tung, gió đêm thổi phất phơ, mọi người đùa giỡn với nhau, so với bữa tiệc lúc này còn thả lỏng hơn.

Âu Dương Thông lên lầu thay quần áo, lấy khăn lau tóc từ từ bước tới, nhìn nhìn bốn phía, tìm một cái ghế trong góc ngồi xuống dựa lưng vào, nhưng đột nhiên bị Lý Phương Nặc gọi tới, “Tiến sĩ, đến đây ngồi nè, đều là người trong nhà, ngồi gần ấm cúng hơn, nói chuyện cũng không cần nói lớn.”

Bạch Phong vừa mới uống một chai rượu đỏ, bây giờ khuôn mặt búp bê vẫn còn hồng hồng, nheo mắt cười, “Boss, anh biết ở đây đâu ai có gan nghe trộm, đúng không, Tử Ngôn?”

Tên lái xe kiêm luôn cận vệ cũng ở trong phòng, trầm mặc gật đầu.

Người hầu mặc đồng phục trắng bưng món ăn lên, đặt từng chén canh nắm hạt sen xuống bàn, Bạch Phong uống một hớp, liên tục trầm trồ khen ngợi, “Uống rượu có chút ngọt, bây giờ được uống đồ lạnh giải rượu, oa, số một nha!”

“Cậu là mèo sao, toàn thích ăn mấy món con gái thích.” Văn Tuấn chế giễu, vươn tay cầm một chiếc bánh bơ xốp giòn, cắn một miếng, “Vẫn là điểm tâm ở chỗ boss ngon, lúc này ở bữa tiệc, bảo cái gì mà do đều bếp năm sao làm, tôi có ăn mấy thứ, chả ngon lành gì.”

Hắn đưa chén canh sang chỗ Âu Dương Thông, “Tiến sĩ, cậu cũng ném thử đi.”

Âu Dương Thông cầm chén canh đặt xuống bàn, lắc đầu nói, “Cám ơn, tôi không đói.”

Lý Phương Nặc ngồi trên ghế salon thoải mái lắc lắc thắt lưng, vươn tay cởi hai nút áo, xoay xoay cổ, “Ở bữa tiệc mới ăn có mấy miếng rau mà đã no rồi? Tôi thật sự không biết nhân tài được nuôi thế này đó.”

Hắn giơ lên một bàn tay, “Ngưng, cậu đừng có nói với tôi là đang học điệu bộ của con gái, để giảm béo, qua 8h không được ăn.”

Mọi người cười rộ lên, trêu ghẹo nhau một hồi, Âu Dương Thông thủy chung không nói gì, mỉm cười nhìn bọn họ, ngẫu nhiên bắt đầu lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn là Lý Phương Nặc ho khan một tiếng, “Được rồi, vừa ăn vừa nói chính sự đi, Văn Tuấn, gần đây cảnh sát rất nghiêm ngặt, đối với các đường xuất cảnh đều tăng mạnh việc kiểm tra, A Cường đưa hàng đi cũng bị tổn thất vài lô, thị trường bên ngoài nhu cầu càng lúc càng lớn, gần đây cảnh sát lại khắt khe, có một số việc tôi không tiện ra mặt, chỉ có thể tạm thời lui về sau ứng phó, mấy chuyện tiếp theo cậu thay tôi ứng phó cục diện, dù sao cậu cũng từng làm rồi, giao cho cậu, tôi rất yên tâm.”

“À, boss, chuyện kia tôi phải làm sao đây? Vấn đề sản xuất rất tốt, tiến sĩ vẫn luôn phụ trách kiểm tra chất lượng hàng mới, chỉ cần không bối ra thì chỗ đó vẫn giống như các công ty sản xuất bình thường.” Văn Tuấn trưng cầu ý kiến, “Nhưng việc đi tiêu thụ không thể không có ai trông coi, Tiểu Diệp còn non, chỉ từng làm dưới lòng đất, tôi sợ hắn làm không được, lại nói, vận chuyển đường thủy vẫn là vấn đề lớn, làm sao đem hàng giao đi vẫn là chuyện cần phải lo lắng, tôi đoán cảnh sát đã gắn camera trên đường quốc lộ, giống y như chó săn.”

“Không phải còn tiến sĩ sao, chúng ta có thể nhờ vả mà!” Lý Phương Nặc đột nhiên nhìn về phía Âu Dương Thông, cười nói, “Tiến sĩ đã làm bốn năm rồi, mấy đứa thuộc hạ không phải cũng gọi hắn là lão sư sao? Ngày mai đi gọi cho tụi nó, viết một cái thông báo nói là để tiến sĩ đảm nhiệm chức chủ nhiệm trong ngành khai phá được phẩm.”

“Lý tiên sinh.” Âu Dương Thông thản nhiên mở miệng, “Tôi là người ngoài, làm như vậy có được không?”

“Gi, ai nói cậu là người ngoài?” Lý Phương Nặc vươn tay kẹp cổ hắn kéo về phía mình, “Tôi nói rồi, theo Lý Phương Nặc tôi làm anh em, thì không còn là người ngoài nữa. Năm mươi gam thuốc phiện thôi cũng đã đủ để bị tử hình rồi, cậu đang làm việc này, cho dù có bị xử bắn một ngàn lần cũng không đủ, tôi còn xem cậu là người ngoài sao?”

Thân thể Âu Dương Thông hơi cử động, một chút cũng không như Lý Phương Nặc tưởng tượng là bị hấn thân thiết, ngược lại Âu Dương Thông vẫn vững vàng ngồi tại chỗ, Lý Phương Nặc hơi mở miệng, phần nộ buông cánh tay, nói thẳm, “Người sống quy củ thật phiền phức, đùa một chút cũng không được.”

Sau đó hấn vỗ vỗ tay, “Được rồi, cứ định như vậy đi, Văn Tuấn, ngày mai cậu đi chuyển giao thủ tục, mang tiền sĩ xuống nhà xưởng dưới lòng đất, thật là, tiền sĩ, ngày nào cậu cũng ngồi trong phòng thí nghiệm, cũng nên cho cậu thấy nơi thật sự rồi.”

Con người của Âu Dương Thông vẫn trầm tĩnh, giống như đối với tin tức ngày mai được Văn Tuấn dẫn đi xem nhà xưởng mà 4 năm nay hấn chưa từng được thấy vô cùng thờ ơ, chỉ gật đầu một cái.

Lý Phương Nặc tiếp tục lập kế hoạch cho những người còn lại: xuất cảnh bằng đường bộ phải chú ý cẩn thận, nhưng trọng điểm vẫn phải đặt lên đường biển, năm đó lúc Lý gia đi buôn lậu có mua một hòn đảo nhỏ, bây giờ có thể khai phá rồi, rửa tiền là chuyện phải làm, tập đoàn Tụ Long cần một số tiền rất lớn để đảm bảo địa vị trong xã hội, rừng cây thuốc phiện ở vùng núi Pamela cũng đã đến mùa thu hoạch, Bạch Phong nên đi một chuyến để xử lý.

“Tôi muốn đi cùng Tiểu Bạch.” Âu Dương Thông vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, mọi người giật nảy mình, Bạch Phong liếc mắt về phía Lý Phương Nặc, boss không nói gì, hấn chỉ có thể hàm lệ nói, “Tiền sĩ, tôi biết anh rất thích phong cảnh, nhưng mà lần này sự tình có chút cấp bách lại nhiều, mà chỗ đó cũng gập ghềnh, lỡ làm anh ngã hay có chuyện gì thì tôi biết làm sao ăn nói với anh Văn.”

“Lần trước tôi đi, phát hiện khi mấy người miền núi dùng công cụ đi thu hoạch, đại bộ phận đều có tác dụng của morphine (1), có thể thay thế cho chất gây ảo giác, có lẽ là một loại morphine hợp chất diễn sinh (2), nhưng có thể chỉ hiệu quả trong lúc chế tạo ban đầu.” Âu Dương Thông dùng ngữ khí đương nhiên nói ra quan điểm của mình, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mọi người, “Cho nên tôi muốn làm thêm một bước nghiên cứu.”

“Nga nga nga.” Lý Phương Nặc phục hồi tinh thần, “Tiền sĩ, trước mắt làm xong công việc mà Văn Tuấn giao cho cậu đi, đợi cậu ổn định một thời gian rồi đi cũng được, cùng lắm thì tôi lấy xe chở cậu đi, cậu muốn thảo được gì, tôi sẽ bảo bọn họ hái cho cậu nguyên một xe luôn, đem về đây rồi từ từ nghiên cứu.”

Âu Dương Thông từ chối cho ý kiến, chỉ ừ một tiếng không nói gì.

Lý Phương Nặc nói tiếp, “Bàn xong rồi, về đi, ra ngoài nhớ tách nhau ra, đừng để cảnh sát nắm được nhược điểm, Tiểu Bạch, Văn Tuấn với tiền sĩ ở lại.”

Bạch Phong vừa mới đứng dậy lại phải nặng nề ngồi xuống ghế salon, oán giận nói, “Có chuyện gì sao không nói luôn một lần vậy boss? Tôi còn phải về nhà chuẩn bị mấy thứ để lên núi, anh đâu phải không biết, mùa này muỗi quá trời.”

“Đừng nóng vội, có chút chuyện, nói một lát thôi.” Lý Phương Nặc mỉm cười nhìn hấn, cùng Văn Tuấn xả hai câu. Đợi đến khi Âu Dương Thông ngồi trên ghế salon bắt đầu có triệu chứng buồn ngủ, hấn mới lên tiếng, “Tiền sĩ, lúc trước cậu quen cảnh sát Trầm Chính Dương phải không? Tối hôm nay hai người nói chuyện gì vậy? Nga, tôi không phải nói trong bữa tiệc mà là ở bãi đỗ xe.”

Một dấu chấm hỏi lại thêm một dấu chấm hỏi, ba vấn đề liên tục đổ ập xuống đầu hấn, Âu Dương Thông ngẩng đầu, hơi mở mắt nhìn người đối diện.

Bạch Phong cả kinh, bàn tay không tự giác mò tới con dao bên hông, lúc sờ tới mới nhớ trước khi vô hạp đã đưa cho Tử Ngôn rồi, hấn tròn tròn hai mắt, nhìn boss đang mỉm cười, Âu Dương Thông trầm mặc, Văn Tuấn thì mặt mũi bắt đầu trắng bệch.

Sau khi Lý Phương Nặc lên kế thừa, thuộc hạ thì không phục, bậc cha chú cùng với các thúc bá cộng thêm những kẻ thù bên ngoài ngày đêm chờ cơ hội soán ngôi, trải qua bao nhiêu lần thay đổi, hấn cuối cùng mới có thể ngồi vững trên ngai vàng, hơn nữa Lý Phương Nặc còn có thói quen, nếu muốn diệt trừ người nào cũng không cần chờ đêm xuống rồi giết người phóng hỏa, mà là sẽ ra tay lúc mọi người đang thả lỏng cười đùa vui vẻ.

Chẳng lẽ hôm nay phải diệt trừ Âu Dương Thông... Nhưng mà boss cũng không ám chỉ gì với mình!

Âu Dương Thông một chút cũng không hề run rẩy, rất lạnh lùng bình tĩnh, trên mặt không có cảm xúc gì nhìn Lý Phương Nặc.

“Tôi có thể không trả lời không?” Hắn rút cuộc mở miệng, con ngươi đen láy trầm tĩnh như mặt hồ, không hề gợn sóng.

Lý Phương Nặc nghiêm ngắc nhìn hắn, bất đắc dĩ lắc đầu, “Không được, cậu phải trả lời.”

Âu Dương Thông nhìn hắn, lập tức rũ mắt xuống, cặp lông mi dài che đi con ngươi đen láy, hắn chậm rãi nói cơ hồ là gần từng chữ, “Đúng vậy, chúng tôi quen biết nhau, hắn nói với tôi, anh không phải người tốt, muốn tôi từ chức rời khỏi đây.”

Cửa mở ra, La Tử Ngôn bước vào, không hề lên tiếng đứng bên cạnh, Bạch Phong cùng Văn Tuấn nhìn nhau, sau đó lại nhanh chóng dời tầm mắt, hai người không hề nghi ngờ, lời nói của Âu Dương Thông hôm nay không hề hợp ý Lý Phương Nặc, thiên tài tuổi trẻ này sẽ không thể sống sót bước khỏi đây!

“Tiến sĩ.” Thanh âm Lý Phương Nặc mềm mỏng, “Cậu nhìn vào mắt tôi rồi trả lời, quan hệ giữa cậu và Trầm Chính Dương rốt cuộc là gì. Hắn tại sao lại nhiệt tình cảnh báo cậu phải rời khỏi tôi?”

Âu Dương Thông chậm rãi nâng mắt lên, con ngươi trong vắt nhìn thẳng vào mắt Lý Phương Nặc, đôi mắt xinh đẹp như bắn ra hào quang, không hề di chuyển nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Thông, đang đợi câu trả lời.

Âu Dương Thông rút cuộc cũng mở miệng, thanh âm không còn nhu hòa mà pha chút khàn khàn bề nổi, “Hắn là người yêu của tôi, chúng tôi chia tay bốn năm rồi.”

Trầm Chính Dương rời khỏi bữa tiệc, đã 12h đêm nhưng hắn không về nhà mà trực tiếp tới văn phòng, hắn đứng bên cửa sổ nhìn cảnh đêm huy hoàng trong lúc chờ máy tính khởi động, lại một đêm nữa không ngủ.

-TBC-

(1) Morphine: là một thuốc giảm đau gây nghiện (opiat), là một alkaloid có hàm lượng cao nhất (10%) trong nhựa khô quả cây thuốc phiện [Wiki].

(2) Hợp chất diễn sinh: hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp.

Trầm Chính Dương tìm trong đồng tư liệu của tập đoàn Lý Phương Nặc cả nửa ngày, rốt cuộc cũng tìm ra cái tên Âu Dương Thông, lúc trước hắn không có chức vị trong công ty, chính là hàm hồ tìm ra được vài thứ thuốc mới, tiếp tục tìm kiếm trong danh sách những người sống ở nước ngoài, điều tra ra được hồ sơ của hắn, trong sạch đơn giản vừa nhìn liền thấy: Cha mẹ là giáo sư, có ba người anh em, hai mươi bốn tuổi lấy bằng thạc sĩ, sau đó luôn luôn làm việc trong công ty chế thuốc của Lý Phương Nặc. Tất cả đều rất hợp thủ tục, hoàn mỹ không hề sót mẻ, ngay cả bảng kê khai đóng thuế hằng năm cũng không thiếu.

Lý lịch rất đơn giản, hình tượng được dựng lên là một người trẻ tuổi vĩ đại, nhưng Trầm Chính Dương biết, Âu Dương Thông không hề đơn giản như vậy.

Lần đầu tiên Trầm Chính Dương gặp Âu Dương Thông là một buổi chiều thu.

Một ngày nào đó vào tháng mười, ánh nắng rất rực rỡ, lá cây vàng óng vẫn còn chưa rơi khỏi cành, dưới bầu trời xanh lam theo gió lác lác, trong không khí tràn ngập mùi rượu, giống như vừa mới đi tiệc về.

Âu Dương Thông đứng trong một nhà sách nhìn những chữ viết cổ xưa, tập trung tinh thần bắt tay vào giải nghĩa cuốn sách cũ, chủ nhà sách là một ông già tóc hoa râm, đang ngồi trên ghế gỗ gập, trên tường được dán đầy các tấm bưu thiếp do khách hàng để lại, ánh mặt trời chiếu vào bên trong, vừa lúc dừng lại trên người Âu Dương Thông, lộ ra cái cổ trắng nõn, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, vành tai phấn nộn vảnh lên, dưới ánh mặt trời còn có thể thấy mạch máu ẩn hiện, Trầm Chính Dương tuy rằng đã sớm biết về tính hướng của mình, nhưng đột nhiên lại muốn vươn tay sờ lỗ tai của một người nam nhân, là lần đầu tiên.

Hắn đi ngang qua nhà sách này và đột nhiên cảm thấy hứng thú, muốn vào xem bên trong có bán bưu thiếp gì đặc biệt hay quà lưu niệm cho du học sinh hay không, thật không ngờ lại gặp phải một nam nhân làm hắn động lòng.

Nghe người Pháp nói, tình yêu thường nảy sinh chỉ trong một cái chớp mắt. Trước kia hẳn nghĩ người Pháp chỉ lấy câu này làm cái cớ cho sự đào hoa của mình thôi, nhưng hôm nay, hẳn bỗng nhiên cảm thấy câu kia đúng thật.

Trầm Chính Dương, nam, hai mươi sáu tuổi, bây giờ đang được đào tạo tại học viện cảnh sát ở Munich (*), lần đầu tiên hẳn biết mình thích con trai là vào năm mười tám tuổi, lúc học đại học có quen một người cũng là mối tình đầu tiên, nhưng rất tiếc hai người chỉ quen nhau trong một thời gian ngắn, là đối phương đưa ra lời chia tay, ba tháng sau, hẳn nhận được thiệp cưới. Vì thế đêm đó Trầm Chính Dương lần đầu tiên tháo xuống chiếc mặt nạ bình tĩnh, uống tới say mềm, sau khi tỉnh lại thì buồn bã suy nghĩ: có lẽ đây là tương lai của hẳn, vô luận hẳn thích nam hay nữ, cuối cùng ở cái xã hội này, dưới áp lực của gia đình, hẳn vẫn sẽ phải kết hôn. Dù sao sống ở một quốc gia bảo thủ, gia đình có truyền thống theo ngành cảnh sát, trên lưng mang biết bao nhiêu là sự kỳ vọng, ngoại trừ đi theo con đường khuôn phép thì cũng không có lựa chọn nào khác.

(*) Munich: thủ phủ của tiểu bang Bayern, là thành phố lớn thứ ba của Đức sau Berlin và Hamburg.

Hắn chỉ có thể ngày đêm vui đầu vào công việc, đồng thời cũng cầu nguyện đừng để hẳn gặp phải tình yêu của đời mình.

Nhưng mà, vào một buổi chiều thu đó, hẳn gặp Âu Dương Thông.

Hắn cứ đứng như thế, tay vịn vào cửa, phong linh treo ở phía trên kê đỉnh đỉnh, chủ nhà sách vẫn ngủ gà ngủ gật, chỉ có Âu Dương Thông là giật mình, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, khép lại quyển sách dày trong tay, đặt vào chỗ cũ, bước về phía hẳn, lộ ra một nụ cười ôn hòa, “Bạn là người Trung Quốc sao? Có cần giúp gì không?”

Trầm Chính Dương không nghĩ tới người kia lại chủ động bắt chuyện với mình, cổ họng khô khốc, nói không nên lời, hẳn không ngừng tự mắng trong lòng, một đại nam nhân 26 tuổi, nhìn thấy một nam tử xa lạ còn động lòng y như mới yêu lần đầu, miệng thì không mở được, còn ra thể thống gì nữa.

Âu Dương Thông nghi hoặc nghiêng đầu nhìn hẳn, đổi sang tiếng Nhật nhưng vẫn hỏi câu y chang, Trầm Chính Dương lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng xua tay, “Không không không, tôi không phải người Nhật Bản, tôi là người Trung Quốc... A, xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút...”

Trên thực tế Trầm Chính Dương sẽ tuyệt đối không xuất trận từ tình cảm một phía của mình, hơn nữa hẳn đã nghĩ ra vô số câu hỏi để che lấp, ví dụ như: gần đây có nhà ga nào không, hoặc đến đại học Munich đi đường nào, lễ hội bây giờ còn không, bưu điện có ở quảng trường Santa Maria cách đây có xa lắm không... Nhưng mà, ma xui quỷ khiến thế nào, cuối cùng hẳn thốt ra một câu, “Tôi có thể mời bạn đi uống cà phê không?”

Nam tử nhả nhặn kia dĩ nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, con ngươi màu đen trong suốt hiện lên tia hoang mang, Trầm Chính Dương cảm thấy bản thân quá đường đột, tự nhiên đi mời người không quen biết đi uống cà phê! Mấy thằng bạn luôn giấu cợt hẳn là cứng ngắc gương mặt chắc rút cảm hết xuống đất luôn quá.

Hôm nay hẳn bị cái gì vậy, đây không phải là nguyên tắc mà hẳn luôn luôn làm theo, hẳn ảo não nghĩ, là một viên cảnh, thứ cần nhất chính là trong mọi tình huống đều phải giữ được bình tĩnh, nhưng mà câu hỏi lúc này của hẳn, quả là...

“Được thôi, xin chờ một chút.” Ngoài dự liệu của hẳn, Âu Dương Thông nở nụ cười gật đầu, quay đầu lại cầm lên hai quyển sách, bước tới gọi ông chủ dậy, cầm lấy cái túi bỏ sách vào, trong lúc đó, Trầm Chính Dương vẫn đứng ngoài cửa ngơ ngác nhìn hẳn, dáng người cân xứng, từ phía sau nhìn gây yếu hơn người bình thường, dây lưng màu xám của áo khoác buộc ngang vòng eo, áo sơ mi màu trắng đơn giản, quần jean màu xanh bình thường, phi thường thoải mái.

“Có thể đi rồi.” Âu Dương Thông tay cầm cái túi, quay đầu lại nói với hẳn, Trầm Chính Dương bây giờ lại tiến thoái lưỡng nan, hẳn biết, mình là một viên cảnh, lại đến đây du học, lấy thân phận của hẳn, ở đất nước xa lạ đến gần một người cũng xa lạ, đây là một sai lầm, huống chi, người kia còn là nam.

Nhưng mà, hẳn thật sự rất thích dạng người này, ôn hòa, mặt mày đều mang phong cách của một người trí

thức, trong ánh mắt là tia trong sáng tinh khiết không vướng một hạt bụi, lạc quan, sáng sủa, thiện lương, thậm chí còn không hề đề phòng.

Chẳng lẽ giờ nói với người kia mình chỉ đùa thôi rồi biến mất? Trầm Chính Dương không làm được, hần tham lam nhìn Âu Dương Thông, dùng ánh mắt không hề che dấu sự hưng phấn.

“Đi thôi.” Hần lên tiếng sau đó sánh vai cùng người kia ra ngoài.

Đi trên con phố nhỏ, quẹo vài một quán cà phê, ở đây khoảng giờ chiều, trong không khí sẽ mang đậm hương vị cà phê, bên ngoài có một tấm bảng đen được chủ tiệm viết thực đơn, bên trong có vài đôi tình nhân đang trò chuyện, lâu lâu lại trao cho nhau một nụ hôn khẽ.

Trầm Chính Dương dừng cước bộ, trên mặt hơi sưng sốt, hần biết hai nam nhân vào đây uống cà phê chẳng phải chuyện gì đáng kinh ngạc, nhưng mà...

“Cho tôi một ly Cappuccino, cảm ơn.” Âu Dương Thông rất tự nhiên gọi món sau đó bước tới cái bàn ngồi xuống, bên trên là cây dù dùng để che nắng, Âu Dương Thông ngẩng mặt lên, “Anh uống gì?”

“Một ly Blue Mountains, cảm ơn.” Việc đã tới nước này thì... Hần cũng ngồi xuống, dùng hai ngón tay xoa trán, “Xin lỗi, thật ra tôi không có ý kia...”

Âu Dương Thông nhún nhún vai, nghịch ngợm nhăn nhăn mũi, “Ý gì cơ?”

“A... Cậu không hiểu sao, chính là cái loại... muốn tiếp cận, loại đó đó.” Đối mặt với đôi mắt đen trong suốt còn mang theo ý cười, Trầm Chính Dương không thể giải thích rõ, có thể nói gì đây? Hần rõ ràng vô tình gặp được người này sau đó còn cảm thấy hứng thú.

Âu Dương Thông không khỏi cúi đầu nở nụ cười, “Tôi biết anh không có ý đó, nếu anh có thì đã xin số điện thoại của tôi rồi chứ không phải ngồi giải thích thế này.” Hần ngẩng đầu, nụ cười ảm áp như ánh mặt trời, “Bất quá cũng không sao, hai ta đều là người Trung Quốc, ở nước ngoài tình cờ gặp nhau, cùng đi uống cà phê có làm sao, huống chi tôi cũng rảnh.”

“Cậu là... sinh viên?” Trầm Chính Dương đoán, nhìn Âu Dương Thông thì chắc là sinh viên còn không thì là học sinh.

“Đúng vậy, tôi là Âu Dương Thông, đang theo học ở đại học bách khoa Munich.” Âu Dương Thông vươn tay ra, “Vẫn chưa khai giảng nên bây giờ tôi vẫn rảnh, lâu lâu lại đi dạo phố.”

Trầm Chính Dương bắt tay hần, tự giới thiệu, “Tôi là Trầm Chính Dương, công ty cử tôi tới đây để đào tạo.”

Hần hàm hồ nói nghề nghiệp của mình, ngón tay của Âu Dương Thông thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt rất gọn gàng, nắm trong tay rất có cảm giác ổn định, làm cho người ta cảm thấy an tâm, làn da hơi lạnh, mang theo trắng trẻo cùng tinh tế.

Cà phê rất ngon, bánh hành tây chiên cũng ngon, chiều thu ở Munich rất đẹp... Hoặc là bởi vì ở cùng Âu Dương Thông, cho nên tất cả đều làm cho hần cảm thấy khoái hoạt, vô luận là đề tài gì bọn họ đều rất hợp ý nhau, thậm chí lúc Âu Dương Thông thuận tay vẽ cho hần xem phương trình biểu thị quỹ tích của hai chiếc lá rơi khác nhau thế nào, hần căn bản xem không hiểu nhưng cũng chỉ cười, còn thật sự lắng nghe.

Mùa thu ở Đức, trời tối rất sớm, trời cũng đang nhạt dần, hoàng hôn bắt đầu phủ lên cả thành phố, mùi hương bánh mì mới nướng lan tràn cả góc đường, người xung quanh cũng bắt đầu vội vàng trở về nhà sau một ngày làm việc, hai người bọn họ cũng tới lúc chia tay.

“Cái kia... Chắc không được...” Trầm Chính Dương do dự, trong lòng muốn xin số điện thoại nhưng lại thấy hơi đường đột, nhưng ánh mắt vừa tiếp xúc với con người đen trong suốt kia, hần đột nhiên lấy được dũng khí, trực tiếp hỏi, “Có thể cho tôi số điện thoại của cậu không?”

Âu Dương Thông không trả lời ngay mà mở to hai mắt kinh ngạc nhìn hần, Trầm Chính Dương cúi đầu ho khan che đi khuôn mặt đỏ hồng của mình, “Được rồi, coi như tôi chưa nói gì hết, tôi thật ra... thật ra muốn nói chuyện với cậu... Muốn làm bạn với cậu, chỉ vậy thôi.”

Thanh âm của hắn rất nhỏ, trong lòng thầm mắng bản thân, đâu phải thiếu niên 18 tuổi ngây thơ, tại sao một câu mất mặt như vậy cũng nói được.

Nhưng mà, hắn thật sự không muốn chia tay Âu Dương Thông, mặc dù ở thành phố này, ngẫu nhiên gặp một người Trung Quốc, sau đó ngồi xuống uống tách cà phê, rồi tạm biệt chia tay nhau là chuyện bình thường, dù sao mỗi người đều có một cuộc sống riêng.

Đây là cảm giác khi yêu sao? Lúc tình yêu đến, không hề báo trước, cứ như thế bắn một phát vào tim. Trầm Chính Dương đột nhiên nhớ tới người bạn học là người Pháp lúc nào cũng nói mấy chuyện ‘lãng mạn’, hắn không tự chủ nở nụ cười, thì ra, thật sự là vậy.

Nụ cười khấn trương còn mang chút ngọt ngào cũng làm Âu Dương Thông mỉm cười, ôm cái túi hời, “Vậy số điện thoại của anh là?”

“A? Nga, số của tôi là xxx129118.”

“Hôm nay tôi không mang điện thoại, lát nữa sẽ nhắn cho anh sau, được không?” Con người màu đen nhìn hắn chằm chằm, đuôi mắt của Âu Dương Thông trong bóng đêm hơi lóe sáng, so với những vì sao còn sáng hơn.

Trầm Chính Dương gật gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy cổ họng hơi khô, lo lắng hỏi, “Cậu nhớ thật sao?”

“Ngô, ba số đầu là số của công ty ozone, sáu số sau là phân giải của phân tử cyclononane (*), rồi nhớ rồi.” Âu Dương Thông cười nói.

(*) Cyclononane là một hydrocarbon alicyclic bao gồm một vòng 9 nguyên tử carbon. Công thức phân tử: C₉H₁₈.

Kinh ngạc về phương pháp nhớ của hắn đồng thời Trầm Chính Dương cũng xấu hổ về sự suy tính thiệt hơn của mình, cúi đầu nói, “Vậy thì, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Âu Dương Thông vươn tay bắt lấy bàn tay hắn, ngón tay lành lạnh tiếp xúc vào làn da làm Trầm Chính Dương cảm thấy như bản thân bị giật điện, hơi tê dại.

Nhìn bóng dáng cao gầy ở phía xa, trong lòng Trầm Chính Dương không kiềm được sự vui sướng, hắn đứng yên tại chỗ thật lâu, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh Âu Dương Thông mới thôi.

Chưa từng nghĩ tới, mình sẽ yêu một người tới mức này, toàn thân tựa hồ mỗi tế bào đều vui thích...

Tôi thích cậu a tôi thích cậu.

Sáu giờ rưỡi sáng, Âu Dương Thông giữ đúng giờ giấc, nhả nhận thay quần áo, lấy ipod đeo tai nghe, ngồi xổm xuống thắt dây giày, sau đó chậm rãi chạy tới khu nhà trọ của công nhân trong xưởng, bắt đầu chạy bộ tập thể dục buổi sáng.

Sáng sớm chạy bộ, chạy tới khu nhà xưởng sẽ bị bảo vệ nhắc nhở, bốn năm trôi qua, tuy rằng vẫn là một ‘nhân viên nghiên cứu’ bình thường trong danh sách nhưng Văn Tuấn đã sớm chiếu cố hắn, bây giờ bảo vệ chỉ biết lên tiếng gọi, sau đó mặc hắn muốn chạy tới đâu thì chạy, thích chỗ nào thì chạy tới chỗ đó.

Trần nhà phân xưởng sau cơn mưa đêm qua đã được gội rửa sạch sẽ, Âu Dương Thông neho mắt lại nhìn mặt trời đang lên cao, mồ hôi đổ hai bên trán, giống như mang đi tất cả sự mệt mỏi, làm cho toàn thân một trận sáng khoái.

Hơn một giờ sau, công nhân ở đây sẽ đi làm, cẩn thận tỉ mỉ điều khiển máy móc trong phân xưởng, làm ra các loại thuốc, sau đó dán nhãn lên, rồi gửi ra nước ngoài, tất cả đều thuận lợi, chẳng sợ cảnh sát nào tới điều tra, có tra cũng không tra ra cái gì.

Bởi vì phân xưởng chế độ phẩm của Lý Phương Nặc, không phải ở đây.

Nghĩ đến đây, khóe miệng của hắn cong lên, thản nhiên nở ra nụ cười, đột nhiên tăng cước bộ.

Sau khi chạy bộ về sẽ có rất nhiều chuyện phải làm!

Bảy giờ rưỡi trở lại ký túc xá, vọt vào tắm rửa, thay quần áo chỉnh tề, lúc xuống nhà ăn, Văn Tuấn đã ngồi ở đó rồi, còn vẩy tay với hân, “Tiến sĩ, ở đây!”

Âu Dương Thông tiến tới ngồi xuống, nhìn nhìn bàn ăn, sau đó lên tiếng, “Một ly cà phê với một miếng sandwich.”

“Không ăn thêm chút nữa sao? Hôm nay sẽ mệt lắm đó.” Bộ dáng hiện tại của Văn Tuấn thoát nhìn rất giống một người cầm đầu tinh anh phong độ, một chút cũng không nhìn ra lúc mười sáu tuổi lại đi chém chém giết giết, lúc nói chuyện cũng cực kì nhã nhặn, “Tiến sĩ, chuyện tối hôm qua, cậu đừng để trong lòng, tôi với Tiểu Bạch đều là người kín miệng.”

Âu Dương Thông thần nhiên cười, “Tôi không quan tâm, đây là chuyện riêng của tôi, tôi chỉ không muốn... nói chuyện này trước mặt Lý tiên sinh.”

“Àn.” Văn Tuấn cúi đầu, không yên lòng dùng nữa chọt chọt miếng thịt nguội, “Chuyện này, hân có lẽ không chấp nhận được, kỳ thật chuyện đồng tính ở nước ngoài rất bình thường, nhưng ở nước này thì... Rốt cuộc vẫn tin Phật hơn, người Hoa càng thêm bảo thủ, bất quá, giống như cậu nói, đây là chuyện riêng của cậu.”

Trở lại vài tiếng trước, sau khi Âu Dương Thông phán một câu xanh rờn, trong phòng liền một mảng trầm mặc. Lý Phương Nặc không nói gì, mà Bạch Phong thì hiển nhiên đã vượt qua phạm trù tâm lý của hân, miệng mở to không khép lại được, Văn Tuấn thì lấp bắp kinh hãi, lần đầu tiên đứng ngồi không yên không biết phải mở miệng làm sao, chỉ có La Tử Ngôn là vẫn giữ vững bộ mặt trầm tĩnh cho dù trời sập cũng không biến sắc.

Cuối cùng mọi người làm sao rồi khỏi biệt thự, ai cũng đều quên, Văn Tuấn nói phải lái xe đưa Âu Dương Thông về nhà, lại bị Lý Phương Nặc ngăn cản, “Cậu vẫn là nên về bồi vợ mình đi, tôi kêu Tử Ngôn đưa tiến sĩ về.”

Đó là câu duy nhất mà Lý Phương Nặc nói sau chuyện đó.

“Đừng nghĩ nhiều, hảo hảo chuẩn bị một chút, đợi lát nữa khoảng 8h30 tôi liền triệu tập mọi người trong công ty, tuyên bố cậu là chủ nhiệm ngành khai phá thuốc mới, sau đó chúng ta tới nhà xưởng, tôi sẽ chuyển giao hết công việc cho cậu.” Văn Tuấn cười, rút ra một tấm thẻ đưa cho Âu Dương Thông, “Đây là thẻ ra vào của cậu.”

“Cám ơn.” Âu Dương Thông biết nhà xưởng mà hân nói không phải là nơi làm thuốc chỉnh tề sạch sẽ, mà là ở sâu dưới lòng đất, một nơi mà cả bốn năm nay hân cũng chưa từng được đặt chân vào, là nơi chịu trách nhiệm chính cho tài chính của tập đoàn Tụ Long, cũng là trung tâm chế tạo thuốc phiện lớn nhất Đông Nam Á.

Hân vươn tay cầm lấy chiếc thẻ vừa định cất vào thì điện thoại của Văn Tuấn vang lên, Văn Tuấn nói xin lỗi rồi cầm điện thoại ra chỗ khác nghe, ở khá xa nên chỉ nghe hân rầm rì gì đó, nội dung thì không nghe rõ.

Âu Dương Thông thu hồi tầm mắt, thần nhiên cầm miếng sandwich lên cắn, thực đơn của hân luôn đơn giản, dễ tiêu là điều thứ nhất, vài miếng bánh mì kẹp rau là xong bữa sáng, những người quen của hân đều nghĩ một người có đầu óc phong phú thế này sao ăn đậm bạc quá vậy.

Kỳ thật, những món ăn dễ tiêu giúp hân luôn giữ vững sự thanh tỉnh, con người có đôi khi phải khó khăn với bản thân một chút thì mới đạt được mục đích.

Văn Tuấn cúp điện thoại, vẻ mặt khó xử thâm hít một hơi, “Tiến sĩ, boss vừa gọi tới, yêu cầu tạm thời ngừng việc chuyển giao công việc cho cậu.”

Âu Dương Thông không hề lộ ra bộ dáng kinh ngạc, chỉ gật gật đầu, “Tôi biết rồi.”

“Vây... Cậu trả cho tôi thẻ ra vào đi.” Văn Tuấn cười khổ yêu cầu.

Âu Dương Thông vươn tay đặt chiếc thẻ lên bàn, chiếc thẻ theo ánh nắng lóe lên, hân bưng tách cà phê lên uống một hớp, hương vị nồng đắng làm hân hiểu ra được vài chuyện.

“Thiệt khổ.” Văn Tuấn thu lại chiếc thẻ, trên mặt mang theo tiếc nuối, “Tiến sĩ, tôi sẽ giải thích với boss, cậu cứ yên tâm.”

“Hay là bỏ cuộc đi.” Âu Dương Thông khó có khi nào đùa giỡn, “Đỡ phải dính dáng tới tôi, mắc công anh lại không làm rõ được vài chuyện.”

Văn Tuấn cười gượng hai tiếng, “Vợ tôi cũng có rồi, hần có thể nghỉ gì nữa? Tôi chỉ cảm thấy cậu là một nhân tài hiếm có, trước kia hần cũng cho là như thế, cho nên mới bảo cậu là anh em. Nếu vì việc này... mà xem nhẹ cậu, thật sự rất không đáng.”

“Văn tổng, anh không cần nói, tôi đều đã hiểu.” Âu Dương Thông trấn tĩnh uống hết tách cà phê, đứng dậy, “Hôm nay có một tổ làm thí nghiệm, tôi tới xem, có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

3. Chương 3

Khoảng mười giờ sáng, Lý Phương Nặc xuất hiện trước cửa công ty, không kinh động nhiều người lắm, bên cạnh chỉ có Văn Tuấn và Tử Ngôn đi cùng, bọn họ đi tới phòng thí nghiệm ở tầng trệt, cách lớp thủy tinh có thể thấy Âu Dương Thông đang cùng vài nhân viên xử lý tư liệu bên trong, vẻ mặt chuyên chú anh tuấn, khóe miệng hơi hơi nhếch lên mang theo ý cười, đồng phục màu trắng của phòng thí nghiệm vô cùng bình thường nhưng khi khoác lên người hần lại có thể dùng bốn từ ngọc thụ lâm phong để hình dung. Lý Phương Nặc nhẹ nhàng vươn tay gõ cửa, lúc này Âu Dương Thông mới chú ý, hần gật đầu coi như chào hỏi rồi tiếp tục phân phó với cấp dưới, Lý Phương Nặc tăng thêm lực đạo.

“Mấy con số này đã lệch khỏi quỹ đạo chắc là do độ nóng không đúng, hôm nay làm thí nghiệm thêm một lần nữa, nhớ chú ý không được để các nhân tố bên ngoài ảnh hưởng.” Âu Dương Thông nhíu nhíu mày, vẫn nói hết lời trước sau đó mới bước tới cửa mỉm cười hỏi, “Lý tiên sinh, có việc gì không?”

“Xin lỗi, đã quấy rầy cậu làm việc.” Lý Phương Nặc giả tình giả ý nói, nhìn bộ dáng hơi hơi sững sốt của Âu Dương Thông, nhin không được phá lên cười, duỗi cánh tay bắt lấy Âu Dương Thông kéo ra ngoài, “Đi tới đây một chút, tôi tự mình tới đón cậu đi nhậm chức, sao, có hoan nghênh không?”

Âu Dương Thông bất ngờ không kịp phòng thủ liền bị kéo ra ngoài, hần hơi nghiêng người, tay vịn vào khung cửa, Lý Phương Nặc nắm chặt lấy bờ vai hần, “Đi thôi đi thôi, tôi bảo Văn Tuấn trì hoãn, chờ tôi tự mình mang cậu tới giới thiệu cho mọi người, cậu không biết đâu, cấp dưới của tôi có vài người rất lưu manh, bình thường cũng không học hành đằng hoàng, cậu rất nhã nhặn nên đừng để bị bọn họ hù.”

“Lý tiên sinh.” Âu Dương Thông tránh cánh tay hần, sửa lại quần áo, nghiêm nghị nói, “Tôi đang làm việc, xin đừng đùa giỡn.”

Lý Phương Nặc vô tội buông tay, “Thì đang làm việc mà, bây giờ cậu phải làm chính sự không phải sao, Văn Tuấn đâu?”

“Đây đây.” Văn Tuấn bất đắc dĩ cười khổ, boss sáng sớm gọi điện thoại chả nói rõ xem nữa lấy luôn cái mạng hần, hần làm sao biết tạm hoãn là ý này? Còn tưởng rằng...

Sắc mặt Âu Dương Thông không nhìn ra có cảm xúc gì, rất ôn hòa nói với Lý Phương Nặc, “Sau chuyện hôm qua, tôi cảm thấy Lý tiên sinh có phải sẽ thay đổi kế hoạch sắp tới?”

“Tiến sĩ, tôi cảm thấy bây giờ rất tốt, đây là việc làm ăn của tôi mà, ok?” Lý Phương Nặc cười tủm tỉm nói, “Nếu nói là chuyện tốt thì còn thay đổi gì nữa? Đại trượng phu sẽ không nói hai lời, có đúng không, Văn Tuấn?”

“Phải phải.” Văn Tuấn tiếp tục cười khổ, lấy tấm thẻ trong túi ra đưa cho Âu Dương Thông, “Tiến sĩ, của cậu đây.”

Hần vốn nghĩ Âu Dương Thông sẽ đổi chủ đề để nói rõ chuyện của mình, Văn Tuấn đã chuẩn bị sẵn sàng để bị chửi, nhưng không ngờ Âu Dương Thông không nói gì, cầm lấy tấm thẻ sau đó bình tĩnh nói, “Bây giờ đi được chưa?”

“Tất nhiên là rồi.” Lý Phương Nặc thân thiết nói, “Đi thôi, làm nhanh một chút còn đi ăn cơm.”

Đoàn người tiến vào một căn phòng nằm rất sâu trong tầng lầu, mở cửa ra sau đó đi vào căn phòng khác thông với căn phòng đó, Văn Tuấn nhấn một cái nút nguy trang trên tường, cái nút phát ra màu đỏ sáng lóa sau đó mở ra, Văn Tuấn quẹt thẻ vào rồi ấn một dãy số, rầm một tiếng bức tường khai mở, lộ ra cầu thang xuống đường hầm.

Mọi người bước xuống sau đó xuất hiện một cánh cửa thép màu bạc, trên đó cũng có bảng mật mã, Văn Tuấn quay sang nói với Âu Dương Thông, “Đằng sau là một nơi hoàn toàn khác, chỗ này là cửa thông trực tiếp duy nhất cho nên có rất ít người biết, phòng hồ cho cảnh sát khỏi mò ra, nga, đúng rồi, lát nữa còn có màn mã vân tay, cậu phải lưu vân tay lại đó.”

“Được rồi, Văn Tuấn, mấy công nghệ cao này tiến sĩ đương nhiên biết, nhanh lên đi, sáng sớm tôi đi chơi golf giờ chưa ăn gì hết, sắp chết đói rồi, làm lẹ rồi ăn cơm.”

Văn Tuấn cười cười, vừa mở cửa vừa nói, “Boss, giám đốc gần đây rất hay nhìn anh nha, có phải muốn cưới vợ cho anh rồi không?”

Âu Dương Thông không để ý đến bọn họ, con người vẫn không gọn sóng, gắt gao nhìn chăm chăm cánh cửa màu bạc, đằng sau cánh cửa kia là gì? Là nhà xưởng chế độc mà hắn vẫn luôn muốn vào mà chưa được sao?

Ánh đèn màu trắng trên đỉnh đầu, bọn họ tiếp tục bước đi trên hành lang u tối, lại gặp một cánh cửa màu bạc, một lần nữa mở ra, trước mặt là một nhà xưởng nhìn không ra có cái gì gì đặc biệt, công nhân cũng mặc một bộ đồng phục màu trắng, làm việc đầu vào đây, mỗi gian phòng đều được bao bọc bằng thủy tinh, từ bên ngoài nhìn vào không sót một cái gì, trên đường sẽ có vài chiếc xe chở hàng kêu ầm ầm, bảo vệ mặc áo đen phân theo hai người một tổ, thỉnh thoảng nói gì đó trong bộ đàm, thấy boss dẫn người tới, liền bảo mấy chiếc xe dừng lại, dùng ánh mắt tra xét nhìn người xa lạ.

“Nhìn cái gì, đây là chủ nhiệm mới của mọi người.” Lý Phương Nặc hiển nhiên tâm tình bây giờ rất tốt, đi ngang qua thuận tiện gõ cái mũ một nhân viên bảo an, “Tiểu Diệp đâu?”

Một thanh niên mặc hắc y vừa nghe liền cười khổ chạy tới, “Boss, đừng gọi nhũ danh của người ta, boss gọi vậy rồi mai tôi làm sao quản đàn em đây.”

Lý Phương Nặc nở nụ cười bước tới ôm một cái, hắn cũng không nói nhiều, kéo Âu Dương Thông tới, “Âu Dương tiến sĩ, về sau hắn sẽ quản mọi người.”

Tiểu Diệp nghi hoặc nhìn Âu Dương Thông, trên mặt như mang dao đảo qua, nhưng vẫn khiêm tốn mỉm cười, “Tiến sĩ, xin chào, tôi thường nghe anh em ở trên nhắc về cậu, ngưỡng mộ đã lâu.”

“Ha ha, mấy đứa trước đây đều chơi cùng nhau, sao nào, bây giờ tụi nó năm sáu người đều trở thành một đám tri thức, cậu thì vẫn cứ ở đây, không cần đổi gì hết a?”

“Boss đây là gì a, tôi học không giỏi bằng tụi nó, đây là cái số rồi, hơn nữa, vô luận là ở trên mặt đất hay dưới mặt đất, thì cũng đều làm việc cho boss thôi.” Tiểu Diệp vươn tay ra với Âu Dương Thông, “Tiến sĩ, mời bên này, tôi đã phân phó anh em chuẩn bị công việc cho cậu rồi.”

“Không cần vội, tôi mang tiến sĩ đi tham quan, cậu cũng đi chung đi, làm hướng dẫn viên, tiếc là không có bá muội, có chút không hoàn hảo a.” Lý Phương Nặc bước tới, ngữ khí nói chuyện cũng suông sã không ít, vui cười chụp lấy bả vai Tiểu Diệp, bỗng nhiên quay đầu lại nói một câu, “Tiến sĩ, cậu đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ nói đùa thôi.”

Âu Dương Thông thản nhiên cười, tựa hồ không để ý đến, đi theo Lý Phương Nặc, nghe Tiểu Diệp giới thiệu thiết bị, sản lượng, thứ sản xuất trước mắt... Cuối cùng tới trung tâm an toàn, lưu lại dấu vân tay, đồng thời cũng nhìn một lượt tư liệu trong máy tính, từ bây giờ hắn chính thức gia nhập vào trung tâm bán thuốc phiện Tụ Long.

“Được rồi, chính sự đã xong, chúng ta đi ăn cơm! Ăn cơm!!!” Lý Phương Nặc hưng phấn hô to, “Văn Tuấn, để tôi đi dò xem chất lượng đồ ăn ở đây thế nào, cậu cũng vậy, đừng khinh thường mấy chuyện nhỏ nhặt thế này, từ nhỏ ba tôi đã dạy, kiêu ngạo sẽ phá hư chuyện tốt.”

Âu Dương Thông bỗng nhiên lên tiếng, “Lý tiên sinh, phòng thí nghiệm của tôi vẫn còn một số việc cần phải xử lý, tôi về trước.”

“A? Tiến sĩ ăn một bữa cơm đi, cậu đừng làm mất hứng vậy chứ?” Lý Phương Nặc miễn cưỡng ôm bả vai Văn Tuấn, ngữ khí tản mạn nói, “Lại nói, từ giờ trở đi cậu phải phụ trách chuyện dưới này, việc ở trên đó giao cho người khác là được rồi, bốn năm rồi chẳng lẽ chưa thể xuất môn?”

“Tôi làm việc gì cũng phải yêu cầu sự hoàn mỹ, phòng thí nghiệm vẫn còn vài hạng mục mà tôi đang đảm nhiệm, tôi sẽ không làm giữa chừng rồi bỏ ngang, đương nhiên, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc tôi sẽ phải làm tiếp theo.” Âu Dương Thông quay sang gạt đầu với Tiểu Diệp, “Chiều nay tôi sẽ tới xem.”

Sau đó không đợi Lý Phương Nặc mở miệng, nói thẳng hẹn gặp lại, rồi xoay người rời khỏi.

“Hừ, thật không nể tình.” Lý Phương Nặc cuộn đầu lưỡi nói một tiếng, không thú vị buông cánh tay, “Sống trong mai rùa, cứng nhắc, không biết đùa, không hài hước... Từ trên xuống dưới chỉ có cái đầu là có giá trị.”

Nói thì nói thế nhưng trong nháy mắt, hần lại nhớ đến buổi tối hôm qua, đôi chân thon dài, vòng eo tương đối mảnh khảnh, da thịt màu mật ong, đáng bơi lội rất thư thái... Không khỏi tự im miệng, hung hăng vỗ lưng Văn Tuấn, “Đi, đi ăn cơm!”

Trầm Chính Dương ba đêm rồi không ngủ, đôi mắt cũng đỏ ngầu, tổ viên đi theo làm việc cũng lo lắng thay, cuối cùng trợ lý Tôn Á nhện không được nữa húc đầu vào phòng hần nói, “Tổ trưởng, bây giờ tắt máy về nhà, đi ngủ, tôi không thể nhìn anh chết như thế này!”

“Đừng có phóng đại như thế.” Áo sơ mi của Trầm Chính Dương nhăn nhúm, trong không khí phảng phất mùi hương cà phê, trên mặt không hề mệt mỏi mà còn lộ ra một cổ hưng phấn vô cùng, “Bây giờ tôi đã có thể khẳng định được một chuyện, nhà xưởng chế thuốc phiện của hần nằm ngay trong công ty chế được đó!”

“Được rồi, chúng ta có thể từ từ tìm chứng cứ, giờ anh về nhà ngủ trước có được không? Không thể dă thảo kinh xà, giờ chúng ta mang đội đi, không những không tìm được gì còn làm bọn họ cảnh giác hơn, cuối cùng không thu được kết quả.”

“Ai nói bây giờ sẽ mang đội đi điều tra?” Trầm Chính Dương bắt đầu dọn dẹp tài liệu, “Tôi đương nhiên biết bây giờ có đi cũng không thu được gì.”

Vậy anh hưng phấn như thế làm gì? Tôn Á oán thầm, nhưng khi thấy đôi mắt đỏ hồng lại nuốt trở ngược vào, “Anh nói gì cũng được, giờ về ngủ đi được không?”

“Không, ăn cơm trước!” Trầm Chính Dương đưa một xấp giấy cho hần, “Cái này là tài liệu, trước ngày mai giao lại cho tôi.”

“Từ từ đợi tôi đi ăn cơm với... Ê! Sao nhiều vậy! Anh nghĩ tôi là máy tính sao!”

Trầm Chính Dương vươn tay làm ‘suyt’ một tiếng, sau đó cầm điện thoại lên bấm một dãy số, bên kia truyền đến thanh âm của một cô gái rất ngọt ngào, “Xin chào, đây là công ty chế được Tân Phương.”

“Xin chào, xin nối máy cho tôi với Âu Dương Thông tiên sinh, chủ nhiệm ngành khai phá tân dược.” Trầm Chính Dương không để ý đến biểu tình kinh ngạc của Tôn Á, dùng tay ra hiệu đuổi hần đi, một bên lộ ra nụ cười vị ý thâm trường nói, “Tôi là cảnh sát Trầm Chính Dương.”

Chiều thứ sáu, toàn bộ phòng thí nghiệm đều tràn ngập một không khí lười nhác, ngày mai là cuối tuần, tất cả mọi người đều nghĩ tới sắp tan sở, lát nữa nên đi đâu chơi, còn có suy nghĩ tiết mục cho ngày mai, Âu Dương Thông tuần tra một lần, gõ vài nhân viên không chuyên tâm thí nghiệm, vừa định về phòng mình thì đụng phải Lý Phương Nặc, La Tử Ngôn vẫn luôn theo sát đằng sau.

“Lý tiên sinh.” Hần khê gạt đầu lên tiếng chào hỏi, lễ phép nghiêng người qua thì bị Lý Phương Nặc gọi lại, “Tiến sĩ, tôi có chút chuyện muốn nói.”

Kinh ngạc liếc mắt nhìn một cái, Âu Dương Thông dứt hai tay vào túi áo, bình thản nói, “Vừa lúc tôi cũng có chút chuyện muốn nói với Lý tiên sinh.”

“Được, có cái gì thì từ từ nói, văn phòng của cậu ở đâu?” Lý Phương Nặc vui vẻ hỏi, Âu Dương Thông thì không thoải mái lắm, chỉ nói một câu, “Mời.” rồi bước về phía trước.

Văn Tuấn chuẩn bị cho Âu Dương Thông một gian phòng tương đối khí phái, nhưng Âu Dương Thông lại nhẹ nhàng cự tuyệt, chỉ chọn một căn phòng nhỏ sát phòng thí nghiệm, Lý Phương Nặc vẫn là lần đầu tiên

đến một ‘văn phòng’ nhỏ thế này, nhìn bình cà phê đang nấu, không khỏi nở nụ cười, “Tiến sĩ, dùng bình thủy tinh nấu cà phê, độ tinh khiết chắc là rất cao nhỉ?”

“Có lẽ.” Âu Dương Thông không để ý tới sắc mặt khó coi của La Tử Ngôn, để hần ở ngoài đóng cửa lại, chính mình bước tới bàn ngồi xuống, trầm ngâm, giống như đang do dự nên mở miệng thế nào.

“Có cái gì muốn nói với tôi sao? Cậu nói trước đi.” Lý Phương Nặc thư thư phục phục ngồi ở đối diện, chân bắt chéo, đứng đưa nói, “Chỗ này mặt trời chiếu vào không tồi nha.”

“Lý tiên sinh, về chuyện xuất hàng của nhà xưởng, chắc là Tiểu Diệp đã nói với anh rồi đúng không?” Âu Dương Thông quyết định vào thẳng vấn đề, “Tôi không đồng ý kế hoạch xuất hàng của hần, hần nói đã báo cáo với anh.”

“Àn.” Lý Phương Nặc dùng ngón tay xoay xoay cây bút, không chút để ý nói, “Cậu nói trong tương lai phẩm giảm hàng xuất ra, cao nhất chỉ được 50%, tại sao?”

“Tôi đã xem ghi chép xuất hàng của vài năm gần đây, tính lượng hao tổn, hàng của chúng ta 70% là có thể xuất ra ngoài cảnh, thị trường tiêu thụ chỉ có 60%, nhưng trong mấy tháng qua, cảnh sát lại tăng cường lực lượng, vô luận là trên biển hay lục địa, lượng tổn thất vẫn vượt qua ngoài ý muốn, hơn nữa, lần thứ nhất chúng ta chuyển tới 5 thành phố, bây giờ 4 thành phố đã bị kiểm soát nghiêm ngặt, trên cơ bản 90% đều chuyển xuống thế giới ngầm, bọn họ đã không còn nhu cầu lớn giống như trước, cho dù bọn họ muốn trữ hàng, cũng không hề mua hàng của chúng ta, có mấy người sẽ bí quá hóa liều, đen ăn đen.”

“Nói tới nói lui thì ý của cậu vẫn là thị trường không tốt nên phải giảm số lượng?”

“Đúng vậy.” Con người trong suốt không hề che dấu nhìn thẳng Lý Phương Nặc, “Tuy rằng nhìn từ bên ngoài, cảnh sát cũng không có hành động gì quá lớn, đối với chúng ta không hề tạo được uy hiếp, nhưng tất cả thị trường đều như thế, chúng ta phải thay đổi, không thể bảo thủ mãi được, cẩn thận vẫn hơn.”

Lý Phương Nặc dùng cây bút chọt cằm mình, tà tà cười, “Tiến sĩ, cậu cái gì cũng tốt nhưng mà luôn làm theo sổ sách thì hơi ngờ nghệch, việc buôn bán, lại là bán thứ này, lá gan không lớn sao có thể làm? Mấy người bán ngoài đó, chính là chịu không nổi, vẫn phải tìm một đường dây, lúc này bán hàng mới được, cậu chưa học qua kinh tế sao? Cái này gọi là gì? Nhu cầu kiên quyết đó a!”

Âu Dương Thông không giận nhăn mi lại, nghĩ nghĩ, vẫn là bỏ cuộc, “Được rồi, tôi nghe Lý tiên sinh.”

“Không không không, từ từ, tôi cũng đâu có nói phải làm theo ý tôi.” Lý Phương Nặc buông cây bút, lắc lắc ngón tay, “Mỗi một chủ ý đều phải chạy tới hỏi tôi, tôi cũng mệt lắm đó. Chuyện làm ăn này nếu đã giao cho cậu, cậu cứ theo ý mình mà làm, Tiểu Diệp thì cứ để tôi, nếu dám cãi tôi sẽ đánh nó! Phản sao, mệnh lệnh của sếp dám không nghe, nhiều chuyện! Đã vậy còn chạy đến chỗ tôi báo trạng! Thăng nhóc đó tôi không tha đâu.”

Âu Dương Thông ngoài ý muốn nhìn hần, con người trong suốt bình thường không nhìn ra mờ mịt. Lý Phương Nặc bị biểu tình này của hần chọc cười, “Tiến sĩ, cậu cứ ra lệnh đi. Cậu là chủ, muốn sao cũng được! Bây giờ mới nhậm chức thôi, cho dù cậu rất giỏi, tôi cũng sẽ không lập tức bắt cậu móc tiền ra bồi thường đâu, bây giờ thích ứng trước một thời gian, tự nhiên sẽ làm được, giảm bớt số lượng hàng xuất ra, thiếu hai ba triệu có nhằm nhò gì, có thể làm cho cậu biết quy luật thị trường thế nào thì tốt rồi, dù sao chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà, đúng không? Tôi đang xem cậu là tâm phúc bồi dưỡng thành tay cừ khôi đó nha.”

Lý Phương Nặc nói xong cảm thấy khát, trong phòng lại nồng nặc mùi cà phê, trên bàn vừa lúc có một tách cà phê trắng mộc mạc, liền cầm lấy, Âu Dương Thông nhanh tay đoạt lại.

Lần này đến phiên Lý Phương Nặc giật mình nhìn hần, Âu Dương kịp phản ứng, vội vàng nói, “Xin lỗi, đây là tách của tôi, để tôi lấy cho anh cái khác.”

“Sao, bị bệnh khiết phích hả? Không xài chung được sao?” Lý Phương Nặc mất hứng hỏi.

Âu Dương Thông đưa lưng về hần, lục trong tủ một lúc cũng tìm ra một cái ly khác, trầm mặc đưa cho hần. Lý Phương Nặc càng thêm mất hứng, vung tay nói, “Quên đi, cà phê của tiến sĩ tôi uống không nổi.”

Lúc nói chuyện hần tiến tới gần một chút, có thể tinh tường thấy rõ lông mi của Âu Dương Thông, trong lòng đồng thời cũng cảm thán: da đẹp dễ sợ, không thấy lỗ chân lông luôn.

“Tôi bị bệnh khiết phích, còn có một chút chứng cường bức (*).” Âu Dương Thông thẳng thắn nói, điều này cũng làm Lý Phương Nặc xấu hổ không so đo nữa, lửa giận vừa nãy bắt tri bắt giác cũng tan thành mây khói, khụ một tiếng, nhún nhún vai nói, “Vậy sao, đầu óc mấy người giỏi thường có lỗi suy nghĩ không giống người thường, khó trách.”

Hần lười biếng đứng lên, lắc người hai cái, “Được rồi, không quấy rầy cậu làm việc nữa, tôi tìm Văn Tuấn đi ăn cơm, sau đó thì đi chơi... Tiễn sĩ, tôi biết cậu không thích, nên không rủ đâu, cuối tuần vui vẻ ha.”

“Ân, cuối tuần vui vẻ.” Âu Dương Thông nhìn hần bước ra ngoài, mới thở hắt ra một cái, điện thoại trên bàn reo lên, hần bắt lên nghe, đầu dây truyền tới giọng nữ ngọt ngào, “Âu Dương chủ nhiệm, có vị cảnh sát Trầm Chính Dương muốn nói chuyện với anh.”

Đôi mắt nhìn ra bầu trời mây bên ngoài, cây dừa dưới ánh nắng tỏa sáng, Âu Dương Thông nhất thời có ảo giác bản thân đang ở thành phố xinh đẹp Munich kia.

“Được, nói máy cho tôi đi.” Hần nghe bản thân mình nói vậy.

Nhà hàng tên là “Tiêu Diệp” ở gần cửa biển, xung quanh có đủ loại cây, vào ban đêm gió thổi mang theo hương hoa, nhà hàng hướng ra bờ biển, gió nhẹ nhàng thổi mùi biển vào trong, trên mặt biển có vài chiếc thuyền đang chiếu đèn sáng rực, ở đây dùng cơm luôn là nơi được các cặp tình nhân yêu thích, cho nên vào cuối tuần nhộn nhịp, hai đại nam nhân ngồi bên cửa sổ trầm mặc không nói gì, không khỏi thu hút sự chú ý.

“Khẩu vị bản địa có chút lệch lạc, hy vọng em có thể ăn ở đây.” Trầm Chính Dương vừa nói xong liền cười, “Anh quên, em ở đây bốn năm rồi, đương nhiên sẽ quen.”

“Một phần tổng đàn (rau trộn dưa leo), một phần cơm và một đĩa rau muống xào.” Âu Dương Thông khẹp thực đơn lại, “Anh gọi vài món đi, tôi không thường ra ngoài ăn.”

“Được, tôm chua cay, đừng bỏ chanh, cà ri cá, bánh dừa nướng, tôm nướng ngon hay cua nhỉ?” Trầm Chính Dương hỏi ý kiến hần, Âu Dương lắc đầu, “Không biết.”

“Vậy cua đi, anh nhớ em thích ăn cua mà ha.” Trầm Chính Dương trả thực đơn cho phục vụ, nhìn con người trong suốt của Âu Dương Thông, cười cười, “Anh nghĩ em không tới, anh chỉ thử đánh liều.”

“Sao lại không tới chứ? Chúng ta dù sao vẫn là bạn mà, có thể gặp lại nhau là rất khó khăn.” Âu Dương Thông mỉm cười, “Thầy tôi thường nói, sau khi tốt nghiệp, tỉ lệ có thể gặp lại nhau so với lúc thí nghiệm nổ cái bùm còn ít hơn.”

“Đúng vậy, chúng ta là bạn.” Trầm Chính Dương hít một hơi, thận trọng nói, “Chuyện ở bữa tiệc hôm đó, anh muốn giải thích, đúng là xa nhau bốn năm, anh không nên nói với em những câu đó.”

“Nga, lại nói, tôi cũng muốn xin lỗi, thái độ của tôi không tốt. Sau đó tôi nghĩ, dù sao anh cũng chỉ muốn tốt cho tôi thôi. Đương nhiên, cảnh sát thì lúc nào cũng nghi ngờ, nhưng sếp của tôi không phải người trong xã hội đen, hần làm ăn đàng hoàng. Có lẽ lịch sử gia tộc của hần làm người ta có ảo giác này đi.” Âu Dương Thông không chút để ý nói.

“Ảo giác?” Thanh âm của Trầm Chính Dương không tự chủ tăng lên, hần ý thức được bản thân mình thất thố thể là đề thấp xuống, “Âu Dương, em nhìn những người bên cạnh hần là người tốt sao?”

Âu Dương Thông hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này, lấy khăn ăn trải lên đùi mình, cúi đầu nói, “Trầm Chính Dương, nếu bữa cơm này là bạn bè cũ gặp lại ôn chuyện, thì tôi có thể phụng bồi, nhưng nếu anh vẫn muốn tiếp tục chủ đề ngày hôm đó, thì xin lỗi tôi không thể tiếp anh.”

“Được.” Trầm Chính Dương gật gật đầu, lý trí bình tĩnh của hần cứ mỗi lần gặp Âu Dương Thông là sụp đổ, giống như bây giờ, hần biết mình phải chậm rãi giải thích, sau đó tuyên bố gay gắt, tốt nhất là thuyết phục được Âu Dương Thông hợp tác với cảnh sát lật đổ Lý Phương Nặc. Nhưng mà, giờ khắc này trong đầu hần chỉ có một suy nghĩ, chính là bắt lấy cánh tay Âu Dương Thông, phi lên máy bay bay đến một nơi nào đó, ở đâu cũng được, miễn sao thoát khỏi Lý Phương Nặc là được!

“Mấy năm nay em có khỏe không?” Hấn nhìn chăm chăm cái chén của mình lên tiếng hỏi, Âu Dương Thông dùng một loại ngữ khí không yên lòng trả lời, “Rất tốt, sau khi lấy được bằng tiến sĩ thì tới đây làm, Lý tiên sinh cho tôi một công việc rất thanh nhàn, đồng thời tôi cũng có thể tiến hành nghiên cứu đầu đề của bản thân, môi trường rất bình thường, đồng nghiệp cũng thân thiện.”

Hấn nói xong cảnh giác ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trần Chính Dương, hiện ra một nụ cười hiểu rõ nói, “Anh có phải sẽ hỏi tôi nội dung nghiên cứu là gì đúng không? Xin lỗi, đây là cơ mật, không thể nói.”

Đôi mắt trong suốt, khuôn mặt tuấn lãng nhã nhặn kia là tình nhân hấn ôm trong lòng bốn năm trước, là một con người rất đơn giản, khi cười thì tươi như ánh mặt trời, nhưng người ngồi ở đây lúc này, Trần Chính Dương bỗng nhiên cảm thấy hình như mình không quen, trong mắt ánh mắt lộ ra một tia sắc bén, trong giọng nói mang tâm cơ, không phải là Âu Dương Thông mà hấn biết.

“Em xem, hôm nay chúng ta tới dùng cơm, anh cũng đâu có nói gì.” Trần Chính Dương ôn nhu khuyên bảo, mặc kệ hấn có nguyện ý hay không, dây thần kinh chức nghiệp trong đầu đã căng ra như dây đàn, hoàn toàn biến Âu Dương Thông thành một đối thủ.

“Có chuyện quan trọng muốn nói thì nói bây giờ luôn đi, bằng không lát nữa mọi người đều khó xử.” Âu Dương Thông nở nụ cười, nhìn phục vụ bưng món cua ra đặt xuống bàn, hấn chủ động gấp một miếng bỏ vào chén của Trần Chính Dương, “Anh nói về anh đi.”

“Ngô.” Trần Chính Dương gật gật đầu, “Sau khi chấm dứt huấn luyện, anh về nước công tác, mấy năm trước làm ở thành phố khác, mới chuyển về đây thôi.”

“Vậy sao, thành phố này rất đẹp, có núi, có biển, phong cảnh đẹp, khí hậu cũng tốt, không giống Đức, có năm tuyết rơi nữa, lạnh muốn chết.”

Đúng vậy, Âu Dương Thông sợ lạnh, trong phòng sẽ mở lò sưởi, xe điện ngầm có lò sưởi thì không sao, nhưng đoạn đường từ trường học tới nhà ga thì rất khó khăn, mang bao tay mà bàn tay cũng lạnh tới đở bồng. Bao nhiêu lần đã dặn phải mặc nhiều một chút, nhưng mà lúc nào cũng dùng câu “Vào phòng thì nóng chết” để phản bác, vì thế bản thân lúc nào cũng tính thời gian tới chỗ gần nhà ga đợi hấn, vừa thấy hấn ở phía xa liền chạy tới, nắm lấy tay hấn nhét vào túi áo mình, dùng nhiệt độ của cơ thể sưởi ấm cho hấn.

Lúc ăn cơm xong hấn sẽ chui vào lòng mình đọc sách, hoặc là chơi sudoku, vận dụng ngòi bút đánh số, Trần Chính Dương không biết trò này có cái gì vui, tuy rằng quy tắc đơn giản tới không thể đơn giản hơn, chỉ cần điền đủ 9 số là xong, hơn nữa Âu Dương Thông luôn luôn giựt dây, “Anh phải rèn luyện năng lực suy đoán, trò này tuy đơn giản nhưng lại hữu hiệu nhất.” nhưng hấn chơi vài lần vẫn thiếu kiên nhẫn, đã vậy còn có Âu Dương Thông kể bên, coi hấn như học sinh giảng giải, quả thực vô cùng khiêu chiến lòng tự trọng.

Cho nên lâu lâu thừa dịp người kia không chú ý liền tiến tới hôn một cái, hoặc cắn cắn lỗ tai, Âu Dương Thông sẽ hắc hắc cười, ngẩng đầu cùng hấn trao nụ hôn ngọt ngào.

Chúng ta khi đó, hạnh phúc biết bao...

“Đúng rồi, anh bảo sẽ về nước kết hôn. Sao bây giờ đi làm có một mình vậy, bà xã đâu?” Âu Dương Thông bới một chén cơm, dùng đũa gấp dưa leo, tinh tế nhai, “Àn, anh để quán này không tồi, hương vị rất ngon.”

“Không có.” Trần Chính Dương cầm một cái càng con cua tách ra, cua nhìn thật ngon, đáng tiếc hấn ăn vẫn nhạt như nước ốc.

“Nga, cũng đúng, anh vừa mới đến, chờ dàn xếp xong rồi mới đón tới, cũng tốt.”

“Ý anh là, anh chưa kết hôn.” Trần Chính Dương bình tĩnh nhìn hấn, động tác của Âu Dương Thông dừng một chút, sau đó miệng tiếp tục nhai, hàm hồ nói, “Vậy sao, thật đáng tiếc.”

Phản ứng của hấn so với bốn năm trước chẳng khác gì nhau, trấn định giống như hấn không quan tâm. Trần Chính Dương hoảng hốt suy nghĩ, bốn năm trước, cũng là một buổi tối cuối tuần, bản thân vừa hoàn thành đợt huấn luyện ba tháng mệt mỏi từ Pháp trở về, Âu Dương Thông đã sớm viết xong bài luận văn lấy bằng tiến sĩ, hấn lấy học vị y như ăn cơm, vô cùng thoải mái, tự nhiên sẽ không đem buổi lễ lấy bằng

để trong lòng, ngược lại còn rất cao hứng vì cuối cùng cũng có thời gian đi chơi, Âu Dương Thông kéo Trầm Chính Dương tới một trấn nhỏ giải sầu, còn thuận tiện tới xem cung điện Bavarian.

Khi đó mình còn thật sự muốn chia tay, càng nhìn ánh mắt của hắn càng muốn.

Sau khi biết tính hướng của mình, Trầm Chính Dương liền hiểu ra, tình cảm để lâu dài không tốt, mối tình đầu thất bại đã cho hắn kinh nghiệm này, vô luận tình cảm có bao nhiêu sâu đậm, hai nam nhân vẫn không có khả năng ở cùng nhau, bọn họ kiên trì càng lâu, sẽ càng đau khổ, mà kết quả thì vẫn giống nhau thôi: chia tay, kết hôn, sinh con.

Hắn gặp Âu Dương Thông, hắn yêu Âu Dương Thông, hắn chưa từng nghi ngờ điều gì.

Nhưng mà, hắn là nam nhân, Âu Dương Thông cũng là nam nhân, hắn là con cháu dòng dõi thế gia làm nghề cảnh sát, được cả gia đình mong đợi, cha mẹ của Âu Dương Thông đều là giáo sư, đối với đứa con vĩ đại của mình đặt lên biết bao nhiêu kỳ vọng, hai người bọn họ làm sao có thể tiếp tục con đường này.

Người yêu của Trầm Chính Dương rất đơn giản, tuổi hai mươi bốn tràn ngập dương quang, nhiệt tình, lạc quan, khờ dại, đối với tương lai tràn ngập lý tưởng cùng kỳ vọng, những thứ dơ bẩn của xã hội vẫn chưa vậy bẩn, thế giới của hắn vô cùng sạch sẽ, trắng chính là trắng, đen chính là đen, yêu chính là yêu.

Đúng vậy, Trầm Chính Dương thương hắn...

Làm sao có thể kéo hắn ra xã hội, để hắn cảm nhận ánh mắt xem thường từ mọi phía? Hắn có hiểu không, hắn có đau khổ không?

Chúng ta chỉ là... đã từng yêu nhau thôi...

Cho nên, chia tay đi, trở về thế giới của mình, tựa như chưa từng quen nhau, tựa như cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu nhau.

-TBC-

(*) Chú thích:

Khiết phích: Bệnh sạch sẽ.

Chứng cưỡng bức: là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng. [Wiki]

=====

Sau khi ăn xong cơm tối, bọn họ ngồi trên ban công, nhìn dãy núi Alps xinh đẹp, bầu trời phẳng lặng đầy sao, Âu Dương Thông kể hồi đó học về thiên văn có đọc được một câu chuyện cười, “Cô gái nói với chàng trai: Có phải em muốn gì anh đều cho em không? Chàng trai nói: Đương nhiên. Cô gái nói: Được rồi, em muốn sao trên trời. Chàng trai nói: Ngày mai anh sẽ đi học thiên văn, chờ anh phát hiện ra hành tinh mới, anh sẽ lấy tên em đặt cho nó!”

Quả nhiên là tiến sĩ, kể chuyện cười cũng lạnh vô cùng... Hắn nghĩ, sau đó đột nhiên thốt ra, “Âu Dương, chúng ta chia tay đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng hắn liền cảm thấy ngón tay Âu Dương Thông nhẹ run lên, động tác nhỏ tới nỗi cơ hồ không thể phát hiện ra, độ ẩm của bàn tay cũng bắt đầu giảm, trở nên lạnh đi... Khi đó Trầm Chính Dương cũng không ý thức được.

Thật ra là do bản thân buông tay trước...

“Chia tay... Tại sao?” Âu Dương Thông mờ mịt nhìn hắn, lặp lại một lần.

Giống như sợ bản thân sẽ hối hận, Trầm Chính Dương mau chóng trấn tĩnh lý do mà mình đã sớm nghĩ ra, “Anh học xong nhất định phải rời khỏi châu Âu, về nước, em thì sao, em cũng phải tìm việc làm, tương lai chúng ta không thể quen nhau, hơn nữa, hơn nữa...”

Hắn cố lấy dũng khí nói một hơi, “Cha mẹ đã chuẩn bị cho anh, về nước anh sẽ kết hôn.”

Hắn biết tính cách của Âu Dương Thông rất ôn hòa, cái loại lúc đồng tính chia tay sẽ cãi nhau ầm ĩ thậm chí đánh nhau ì xèo tuyệt đối sẽ không xảy ra, nhưng trạng thái của người kia cũng không tránh khỏi trầm tĩnh đi, Trầm Chính Dương nhớ rõ, Âu Dương Thông rất nhanh rút tay ra, sau đó nhẹ nhàng nói, “Nga.”

Không có khắc khẩu, thậm chí cũng không hỏi nhiều, điều này càng làm Trầm Chính Dương bất an, tâm hoảng loạn nói, “Âu Dương, em xem, chúng ta không thể tiếp tục, không có nhiều cha mẹ chấp nhận con mình là đồng tính, hơn nữa, em còn trẻ, ưu tú như thế, tương lai sẽ rất có tiền đồ, xã hội này dù sao vẫn còn kì thị đồng tính, anh không muốn vì điều này làm em bị mọi người khinh rẻ. Chúng ta vẫn nên kết thúc quan hệ này, hoàn toàn cắt đứt, sau này có người hỏi, anh cũng sẽ không nói một chữ.”

“Được rồi, em hiểu.” Âu Dương Thông xoay đầu nhìn hắn, con người thâm thúy không hề lộ ra một chút oán giận, thậm chí còn nở nụ cười, “Anh chỉ muốn tốt cho cả hai, em hiểu.”

Bình tĩnh đến kì lạ, đây là phản ứng của Âu Dương Thông lúc đó, Trầm Chính Dương nhớ rõ đêm đó bản thân nói rất nhiều, có thành thật, có nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng phản ứng của Âu Dương Thông đều giống nhau, mỉm cười, trả lời vài từ, vô cùng thông dong, từ đầu tới cuối giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Sáng hôm sau, hắn rời giường, bà chủ nói Âu Dương đã trả tiền và đi rồi, hắn đuổi theo tới nhà ga nhưng vẫn không thấy bóng dáng người kia, hắn buồn bã dừng cước bộ, nhìn xe điện ầm ầm chạy, hắn nghĩ, vậy cũng tốt, Nam Bắc cách biệt, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

Nhưng bốn năm sau, Trầm Chính Dương không nghĩ tới, bọn họ lại có thể ngồi đây ăn cơm cùng nhau.

“Không ăn canh sao? Canh tôm này uống tốt lắm, tôm cũng tươi nữa.” Trầm Chính Dương múc một chén cho hắn, Âu Dương Thông cúi đầu, chậm rãi gấp dưa leo bỏ vào miệng, nói một câu, “Tôi không ăn tôm, cảm ơn.”

Trầm Chính Dương không nói gì đặt chén canh xuống, hắn rất muốn nói: em rõ ràng thích ăn, em chỉ sợ phiền thôi, lần đó chúng ta đi chơi, ở bến tàu mua nguyên thùng tôm mang về, không có gia vị nên trực tiếp dùng nước nấu chín, lột vỏ chấm nước tương ăn, em chẳng thèm lột, cầm nguyên con bỏ vào miệng nhai. Sau đó anh phải lột vỏ từng con một rồi chấm nước tương bỏ vào miệng cho em.

Thật sự thương hắn, muốn toàn tâm toàn ý cưng chiều hắn, nhìn nụ cười của hắn, lại không muốn vì quan hệ này mà tương lai phải mang bóng ma, cho nên mới buông tay, muốn hắn ở một nơi không có mình sống thật tốt.

Âu Dương Thông dường như ý thức được gì đó, dùng khăn lau miệng, thản nhiên nở nụ cười, “Rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, kể cả thói quen ăn uống, đúng không?”

“Đúng vậy.” Kiểm chế suy nghĩ của mình, Trầm Chính Dương cũng cười, “Bây giờ em sẽ không giống như lúc trước, bánh mì chia làm bảy phần cắt vào tủ lạnh, rau quả làm lạnh cũng chia bảy phần, sau đó ghi rõ trên đó ngày tháng, một ngày ăn một bịch.”

“Thói quen ăn uống của tôi rất đơn giản.” Âu Dương Thông tùy ý nói, “Rau quả đông lạnh là một loại rất khỏe mạnh, hơn nữa có thể điều phối tuần hoàn, vô cùng dinh dưỡng.”

Âu Dương Thông nói được một nửa thì dừng, hơi xấu hổ thoáng nhìn Trầm Chính Dương, đón nhận nụ cười hiểu rõ của đối phương, chậm rãi nói, “Đúng vậy, em là đại tiến sĩ, thời gian chỉ dùng để nghiên cứu vấn đề cao thâm, không nên lãng phí thời gian cho ăn uống.”

Năm năm trước, bọn họ dọn về ở chung, lúc Trầm Chính Dương phát hiện thói quen ẩm thực ‘vô cùng khỏe mạnh’ này của hắn, đoạn ở trên cũng chính là đoạn đối thoại của bọn họ lúc đó.

“Cảm ơn.” Âu Dương Thông nắm chặt bàn tay để dưới bàn, móng tay đều bấm chặt vào lòng bàn tay, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tươi cười, “Bạn tôi thì nói thẳng hơn, hắn nói cuộc sống của tôi là trẻ kém phát triển.”

Lúc trước sau khi nói xong sẽ không hề có câu nào được đáp lại, ngay lúc đó Trầm Chính Dương sẽ trực tiếp nhào tới hung hăng hôn một hơi, lúc hai người bắt đầu củi đụng lửa chuẩn bị bóc hắn sẽ cởi áo sơ mi của Âu Dương Thông, vuốt ve thắt lưng mảnh khảnh, thấp giọng nói, “Yên tâm cứ giao cho anh, anh nhất định sẽ nuôi em béo tốt sau đó ăn sạch bách luôn!”

Sau đó chờ hai người ‘vận động’ xong, nằm trên giường, bụng kêu réo đòi đồ ăn, Âu Dương Thông sẽ ghé vào lòng ngực hắn oa oa nói, “Đói bụng, anh định làm gì ăn?”

Trầm Chính Dương nghiêm trang suy nghĩ cả nửa ngày, sau đó nói, “Mì trung!”

Đáp lại hắn không phải nụ hôn ngọt ngào mà là khuôn mặt giận dữ của Âu Dương Thông cùng với vết cắn hung hăng trên vai, “Mau đi nấu!”

Những ngày hạnh phúc đó, đều đã rời xa bọn họ, hai người bây giờ chỉ có thể quy củ ngồi hai bên, mang nụ cười lễ phép, ngay cả ăn cũng không cảm thấy chút hương vị nào.

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau ra bãi đỗ xe, Trầm Chính Dương lấy chìa khóa ra, lên tiếng hỏi, “Anh đưa em về nhà?”

“Không cần, tôi có lái xe của công ty tới.” Âu Dương Thông chỉ chỉ một chiếc xe ở phía trước, “Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Trầm Chính Dương bước được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại, Âu Dương Thông đứng tại chỗ, khó hiểu nhìn hắn, “Quên gì sao?”

“Không có... Âu Dương...” Trầm Chính Dương lấy một tấm card đưa cho hắn, “Đây là số điện thoại của anh, hoạt động 24/7. Nếu, anh nói nếu, nếu em muốn gọi thì gọi cho anh.”

Âu Dương Thông cúi đầu, thản nhiên nở nụ cười, “Trầm cảnh quan, anh nghĩ cái này cần thiết sao?”

Dưới ánh sao, nụ cười châm chọc của hắn càng thêm phóng đại, “Chẳng lẽ anh hẹn tôi đi ăn hôm nay là vì muốn thu lại lời nói của bốn năm trước?”

“Không, Âu Dương, nghe anh nói!” Trầm Chính Dương nắm lấy tay hắn, mặc kệ đối phương giãy dụa, đem tấm card nhét vào trong tay hắn, thật sâu nhìn đối phương, “Lý Phương Nặc tuyệt đối không phải người tốt, anh lo hắn sẽ lợi dụng em làm vài chuyện không hay, nếu em có phát hiện gì, hoặc em cảm thấy có chỗ nào không ổn, phải lập tức rời khỏi hắn và gọi ngay cho anh!”

Thân thể Âu Dương Thông hơi giật, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói, “Anh quá lo rồi, sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Không, anh lo lắng cho sự an toàn của em, Âu Dương, đồng ý anh đi, được không?” Trầm Chính Dương dùng sức nắm chặt tay hắn, “Anh không muốn em gặp bất cứ nguy hiểm nào, đồng ý với anh, nếu thật sự có chuyện, phải gọi cho anh!”

Bàn tay ấm áp gắt gao nắm lấy ngón tay hắn, giống như lúc trước, đôi mắt của Âu Dương Thông trong nháy mắt dao động, sau đó lập tức khôi phục mỉm cười, “Được rồi, tôi đồng ý với anh.”

“Hẹn gặp lại.” Trầm Chính Dương như trút được gánh nặng nắm chặt tay đối phương sau đó buông ra xoay người đi, Âu Dương Thông nhìn bóng lưng của hắn dần dần khuất xa, nhiệt độ cơ thể của người kia vẫn lưu lại nơi ngón tay, kéo dài vào trong ***g ngực, trái tim cũng đập thành nhịp rất nhanh.

Âu Dương Thông buông tay ra, tấm card nhẵn nhúm rơi xuống đất.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời đêm, sao thật đẹp, tựa như bốn năm trước.

4. Chương 4

Một ông chủ cuối tuần được nghỉ ngơi đi tìm hoan mua vui lại bị dựng người đi hòa giải nhân viên đang tranh cãi, thật sự là một chuyện khiến hắn vô cùng giận dữ, huống chi lúc đó hắn còn đang ở trên giường với nữ nhân.

Về mặt trầm tĩnh ôn hòa bình thường của Âu Dương Thông đã biến mất, đôi mắt cũng liếc xéo Tiểu Diệp đứng bên cạnh, lãnh đạm nói, “Chỉ cần Diệp tiên sinh cho tôi một lý do tại sao lại phái người đi theo tôi là được.”

Hai người đàn ông vạm vỡ ở phía sau mặt mũi bầm dập một thân chật vật, Tiểu Diệp cũng không chịu thua hung ác trừng mắt nhìn Âu Dương Thông, “Tiến sĩ, cậu thật sự muốn tôi nói ra?”

Lý Phương Nặc liếc mắt nhìn bọn họ, tay nâng cằm bảo Tiểu Diệp, “Cậu cấp thấp hơn, nói trước đi.”

“Được.” Tiểu Diệp bước tới phía trước vài bước, hùng hồn nói, “Boss! Tôi nghi hắc là nằm vùng!”

Lý Phương Nặc ngẩn ra, sau đó cười ha hả, “Tiểu Diệp, tình tròng thượng não nên hồ đồ rồi hả? Nói bậy bạ gì đó?”

“Thật mà!” Tiểu Diệp trừng mắt nhìn Âu Dương Thông một cái, “Tôi có tên thuộc hạ, là bạn trai của cô tiếp viên dưới sảnh, hắc nghe cô ta nói chiều nay có cảnh sát gọi tới tìm tiến sĩ cho nên liền nói cho tôi biết. Lúc đầu tôi lo lắng cảnh sát có làm khó dễ gì tiến sĩ hay không, phái hai người này đi theo, không nghĩ tới, tiến sĩ còn đi ăn tối cùng tên họ Trầm đó, còn cười nói vui vẻ nữa chứ!”

Lý Phương Nặc không kiên nhẫn liên tục phát tay, “Cám ơn cậu! Tiểu Diệp, cậu cảm thấy nếu tiến sĩ là nằm vùng, cảnh sát sẽ trực tiếp gọi tới công ty để tìm hắc sao? Sau đó còn tới nhà hàng ăn tối? Cho dù cậu không thấy thì một trăm người khác cũng thấy, cảnh sát có khi nào bàn công việc giữa ban ngày ban mặt như thế không? Đầu óc kiểu gì, không có năng lực tự hỏi gì hết!”

“Không đúng! Tôi có chứng cứ!” Tiểu Diệp tức tới đỏ mặt, lấy một tờ giấy đã bị nhàu nát trong túi ra, “Trước khi đi, tên cảnh sát đó với tiến sĩ còn giằng co, hắc nhét tấm danh thiếp này vào tay tiến sĩ. Tiến sĩ vứt ở ven đường, bị anh em của tôi nhặt được, trên đó còn có số điện thoại!”

Lý Phương Nặc chỉ nhìn lướt qua, “Rồi sao?”

“Rồi sao? Sau đó tiến sĩ lái xe đi, đi được nửa đường thì dừng lại, chui vào trong lùm cây, hai người kia sợ hắc giờ trò nên đi theo, kết quả... kết quả...”

“Không dám nói?” Âu Dương Thông cười lạnh, sau đó thông dong mở miệng, “Vây để tôi nói tiếp cho nhé, trên đường lái xe về kí túc xá, phát hiện có chiếc xe đi theo, sau đó tôi dừng lại, tôi còn tưởng là ai, thì ra là cậu ta phái người theo dõi tôi.”

“Nếu không có tật thì cần gì phải giết người diệt khẩu?” Tiểu Diệp trợn mắt chống đỡ, “Nếu tôi tới không kịp thì bọn họ đã chết trong lùm cây rồi, không còn ai biết đêm nay cậu làm cái gì!”

“Được rồi!” Lý Phương Nặc lớn tiếng nói, “Tôi đã biết. Tiến sĩ, xin lỗi, Tiểu Diệp trước giờ đều là như vậy, chỉ có cơ bắp chẳng có não, y chang con bò, cậu đừng giận loại người thô thiển, giờ về nhà nghỉ ngơi đi, tôi gọi Tử Ngôn đưa cậu về. Có chuyện gì thì mai mốt nói sau.”

Âu Dương Thông không nói gì, ngay cả liếc mắt cũng không thèm làm, trực tiếp bỏ đi, Lý Phương Nặc bảo Tử Ngôn đuổi theo, sau đó mới lười biếng ngồi xuống sô pha, “Quen tiến sĩ bốn năm, lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của hắc, tôi cũng không dám chọc.”

“Boss, sao lại để hắc đi?” Tiểu Diệp sốt ruột nói, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, “Nga, tôi hiểu rồi, thật ra anh sẽ bảo La ca nửa đường đập chết hắc phải không?”

“Đập chết! Đập chết cái đầu cậu!” Lý Phương Nặc cầm gạt tàn thuốc ném về phía hắc, rít gào lên, “Đập chết hắc rồi ai đi kiểm tra thuốc cho tôi? Cậu đi làm hả? Nằm vùng! Tới địa ngục làm nằm vùng đi! Nếu có làm thì sẽ dễ dàng bị cậu phát hiện vậy sao! Nga? Cùng ăn cơm với cảnh sát thì là nằm vùng. Vây tôi đi với cảnh trưởng ăn cơm cả chục lần, cậu cũng bảo tôi là nằm vùng sao?!”

Hai tên thuộc hạ đã sớm bỏ chạy mất dép, trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiểu Diệp không phục nhìn sắc mặt của boss, suy nghĩ nửa ngày vẫn cố ngang bướng, “Boss, cho dù hôm nay anh không giết hắc, tôi vẫn phải nói, tôi nghi ngờ hắc là nằm vùng!”

“Chứng cứ?” Lý Phương Nặc mệt mỏi, nửa nằm nửa ngồi trên sô pha, nhắm mắt dưỡng thần.

“Tôi không có chứng cứ nào khác, nhưng vẫn cảm thấy không bình thường, tiến sĩ là người nước ngoài, hân với tên họ Trầm kia mới gặp một lần sao lại có thể mời nhau đi ăn cơm? Còn nữa, cảm giác giữa bọn họ rất kì lạ, căn bản không giống như vừa mới quen, còn nữa, anh nói bởi vì quang minh chính đại gặp nhau cho nên không có khả năng là nằm vùng, không chừng đây là kế sách của bọn họ! Chính là muốn chúng ta khởi nghi ngờ!”

Lý Phương Nặc mở to mắt nhìn hân, bỗng nhiên bật lên tiếng cười, “Tiểu Diệp Tử, trước kia tôi còn tưởng đầu óc của cậu không xài được, ai dè hôm nay còn nói được vài điều đạo lý nha.”

“Boss, anh cũng thấy hân không bình thường sao?” Tiểu Diệp trở nên hưng phấn, “Vậy anh đã tin hân là nằm vùng chưa?”

“Được rồi, chuyện này trong lòng tôi đã biết, cậu về trước đi. Nhớ kỹ, tối nay xảy ra chuyện gì đều không được nói với bất kì ai. Tiến sĩ có phải nằm vùng hay không, cứ để đó tôi thăm dò. Lần sau nếu xảy ra việc tượng tự cũng không được tự mình hành động.” Lý Phương Nặc nắm quyền đầm đầm vào bờ vai hân, “Bây giờ hân là thủ trưởng của cậu, cậu là cấp dưới, nếu cậu một mình theo dõi hân, loại hành vi này hân có thể lập tức khai trừ cậu! Cũng may là hân không hiểu việc này.”

“Tôi không sợ!” Tiểu Diệp dùng sức lắc đầu, “Bây giờ hân có muốn giết tôi, tôi cũng không sợ, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh một tiếng. Tôi sợ anh bị hân lừa.”

“Thằng nhóc này, chỉ được cái trung thành thôi.” Lý Phương Nặc cười mắng một câu, vỗ vỗ đầu hân, “Đi đi, cuối tuần cũng bị cậu làm cho lộn xộn, tự mình tìm chuyện vui vẻ mà làm, nhớ rõ, chuyện công phải đặt lên hàng đầu. Tiến sĩ là thủ trưởng của cậu, nên làm cái gì tự mình biết rõ chứ?”

“Biết.” Tiểu Diệp thu liễm, cúi đầu rời đi. Lý Phương Nặc ở trong phòng trầm tĩnh một hồi, bỗng nhiên cánh cửa phía sau mở ra, hân xoay người lại đối mặt với Văn Tuấn ở đằng sau, nói, “Cậu thấy thế nào?”

Văn Tuấn cầm hai ly rượu, đưa cho hân một ly, “Anh lo tiến sĩ sẽ quay lại với tình cũ? Hân không phải người dễ chịu, đừng nhìn ôn hòa vậy chứ bên trong vô cùng kiêu ngạo, huống chi, người kia còn là cảnh sát.”

“Tôi không thể không lo.” Lý Phương Nặc nhu huyết thái dương, “Tiến sĩ cái gì cũng tốt, chỉ có một điều là không chịu thổ lộ tình cảm với chúng ta, cậu nhìn đi, bốn năm trời mới biết hân thích nam nhân! Còn nữa, sao hân lại biết võ chứ? Còn làm cho hai tên thuộc hạ của Tiểu Diệp bầm dập.”

“Cái này hân đã từng nói với tôi, từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, bị mấy tên da trắng bắt nạt, cho nên mới đi học võ.” Văn Tuấn nhún nhún vai, “Tiến sĩ cũng không phải một tên một sách, thần kinh vận động của hân tốt lắm, chỉ cần nhìn một lần là làm được, lại nói, thuộc hạ của Tiểu Diệp nào dám đánh thật.”

Lý Phương Nặc thu tầm mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ly rượu, đột nhiên lên tiếng hỏi, “Văn Tuấn, cậu nói xem, sao tiến sĩ lại muốn gia nhập với chúng ta?”

“Hả?”

“Cậu nhìn đi, hân thông minh, thân thể khỏe mạnh, thân thể trong sạch, em trai còn là cảnh sát, lấy điều kiện của hân mà nói, muốn tới nước nào làm việc cũng được, tại sao lại làm việc cho chúng ta? Hân không hút thuốc, không uống rượu, không gần nữ sắc, tiền tài cũng không có ham muốn gì quá lớn, hầu như không có nhược điểm nào.”

Lý Phương Nặc mở to mắt, trong đôi mắt ẩn chứa nghi vấn, “Sao hân phải làm việc cho chúng ta chứ?”

“Boss.” Văn Tuấn có chút đứng ngồi không yên, “Lúc đó là tôi xét duyệt hồ sơ của hân, cũng là tôi đề nghị mời hân, năm đó Munich rất đề ý đến ngành công nghiệp hóa học, hân lại phù hợp yêu cầu của chúng ta, hơn nữa... chúng ta còn cho hân mức lương là 100 vạn dollar.”

“100 vạn dollar?” Lý Phương Nặc cười nhạt, “Cậu nghĩ hân thật sự vì tiền sao? Cậu đừng quên, vào Tết âm lịch lúc hân chính thức gia nhập với chúng ta, tôi đặt 100 vạn dollar trước mặt hân, nói là tiền hoa hồng, ánh mắt của hân một chút cũng không gợn sóng, không nhớ sao?”

Lý Phương Nặc đột nhiên nghiêng đầu, bỗng nhiên nói đùa, “Hay hân yêu tôi? Mị lực của tôi lớn vậy sao?”

“Boss, đừng có nói giỡn!” Văn Tuấn xanh cả mặt, “Ông già ở nhà còn chờ ôm cháu kìa!”

“Tôi thuận miệng nói thôi, sốt ruột làm gì.”

Văn Tuấn thất bại cúi đầu, “Đồng tính thì ở nước ngoài tôi đã từng thấy, nhưng không nghĩ tới tiền sĩ lại là đồng tính, cũng lạ, lúc đó tiếp xúc với hắn, cũng điều tra qua quan hệ giữa hắn với những người xung quanh, nhưng mà trong đoạn thời gian đó không thấy hắn lui tới với tên họ Trầm kia a!”

“Được rồi, được rồi, vốn là chuyện chẳng ảnh hưởng gì bị mấy đứa tui bây nói hồi thấy nó dính thiệt luôn.” Lý Phương Nặc tức giận nói, “Một, tiền sĩ nhìn qua không giống như người làm chuyện phạm pháp, hai, tiền sĩ lại giữ mình trong sạch còn hơn hòa thượng, ba, trong nhà còn có thằng em làm cảnh sát, cho nên hắn làm nằm vùng là không thể nghi ngờ, đúng không? Đúng không? Đúng cái mốc xì! Cảnh sát là đồ ngu hay kẻ điên? Bảo hắn đi làm nằm vùng á?!”

Văn Tuấn không nói gì, Lý Phương Nặc vươn tay chỉ hắn, “Văn Tuấn, nếu cậu là Âu Dương Thông, cậu có đi làm nằm vu cho cảnh sát không? Trên đời này ai cũng biết, làm nằm vùng mà bị phát hiện, chỉ có con đường chết, cho dù thành công cũng không phải chuyện tốt gì, còn phải mai danh ẩn tích cả đời. Hắn có tiền đồ như thế, làm sao chui vào con đường làm nằm vùng? Cảnh sát có nhiều tiền hơn tôi sao? Lại nói, bốn năm trước chúng ta đi tìm một tên nghiên cứu hóa học, cảnh sát liên thần kì như vậy biết chúng ta muốn tìm hắn sao? Được, lúc cậu đi tìm hắn, kéo hắn theo cậu, chỉ có một tuần thôi, chỉ có bảy ngày mà cảnh sát lại có thể thông đồng với hắn sao? Cậu đừng có nói với tôi hắn vì công lý chó má đó mà diễn kịch, bây giờ ngay cả cảnh sát còn không tin!”

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Văn Tuấn, đặt cái ly xuống bàn, “Tôi cũng không tin hắn là nằm vùng.”

“Hừ, trong đầu toàn cây với cỏ!” Lý Phương Nặc cười mắng, “Tôi phân tích như thế cũng chưa nói hắn nhất định không phải, bây giờ tôi đã giao một nửa chuyện quan trọng vào tay hắn, không thể không để ý tới... Nhưng mà, tuyệt đối không thể để hắn nhìn ra, cậu nói có đúng không, tiền sĩ nội tâm kiêu ngạo, nếu hắn biết chúng ta nghi ngờ hắn, nói không chừng thà chết hắn cũng không chịu làm, đến lúc đó thì biết tìm ai khác đây!”

Sáng sớm đầu tuần, đài khí tượng dự báo sẽ có một luồng khí lạnh thổi từ biển vào, quả nhiên sáng sớm ra đường, gió thổi phần phật, người đi đường lạnh run vội vàng đi cho nhanh, trên trời mây đen dày đặc, làm cho lòng người cực kì không thoải mái.

Trong lòng Trầm Chính Dương hiện giờ rất khó chịu, giữa trưa Tôn Á nói với hắn, tập độc đội của cục cảnh sát hôm nay sẽ có hành động kiểm tra nhà xưởng Tân Phương, sau khi hành động bọn họ mới cho tổ điều tra đặc biệt biết, một chút ý tứ hợp tác cũng không có.

“Cái này cũng quá tự tung tự tác rồi!” Tôn Á phẫn nộ lên tiếng, “Tôi có thể hiểu là bọn họ muốn giữ bí mật nhưng loại chuyện này phải cùng hành động với chúng ta chứ!”

Trầm Chính Dương lẳng lặng nhìn tài liệu, bất thành lời hỏi một câu, “Bọn họ sao lại đột nhiên đi kiểm tra vào hôm nay? Có tình báo sao?”

“Chắc vậy, bọn họ chả chịu nói gì cả.” Tôn Á vẫn còn rất bức tức, “Hay là tôi qua bên kia, chờ bọn họ làm xong, nếu có phát hiện cái gì tôi đều có thể danh chính ngôn thuận mà tham gia.”

Trầm Chính Dương gật đầu, “Nhưng mà đại khái cậu phải chịu bị ghê lạnh, tập độc đội tự xưng là giang sơn làm bằng sắt, nhìn ai cũng như nội gián, cậu đi nhớ phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.” Tôn Á xoay người ra ngoài, mây đen ngoài trời rót cuộc đánh xuống vài tia sấm sét, mưa cũng âm âm đập vào cửa, nhìn ra ngoài không còn thấy rõ nữa.

Nhiều giờ sau, Trầm Chính Dương lần thứ hai ngẩng đầu lên, đã bảy giờ tối, tổ viên bên ngoài đã về nhà hết rồi, hắn nhu nhu đôi mắt buồn ngủ, cầm di động lên thấy có một cuộc điện thoại là mình chưa tiếp, là anh hai gọi, thoáng tự hỏi một chút, hắn gọi lại.

“Anh hai, là em, xin lỗi, lúc này bận quá không có thời gian tiếp điện thoại, có chuyện gì không?”

Đầu dây bên kia đã sớm quen thuộc với ngữ điệu xa lạ này của hắn, bất đắc dĩ cười cười, “Cũng không có gì, mấy tháng nữa là tới Tết rồi, mẹ dặn em nhớ về nhà mừng năm mới.”

“Em còn án phải phá, năm nay sợ về không được.”

“Lúc trước anh đã nói rồi, em không cần phải nhận vụ này, em không nghe, bây giờ biết lợi hại rồi chứ gì? Vụ? Vụ làm cái gì, anh sợ cuối cùng em cũng chẳng thu hoạch được gì, mặt mũi xám xịt trở về, lãng phí vài năm vô ích.” Nam nhân đầu dây bên kia thở dài, “Ba rõ ràng đã an bài cho em rất tốt, ở trong tổ điều tra đặc biệt chỉ là hình thức, chỉ cần làm vài thành tích rồi ra, ba năm sau điều em tới tổng cục, vừa gần nhà lại có người trên chiếu cố, vài năm liền có thể thăng chức. Em nhất quyết đối nghịch với cả nhà, còn chuyên gia đi kiếm mấy cái vụ án khó nhằn để phá, Lý Phương Nặc là một tên vô cùng thâm, em tuyệt đối đừng nháo tới hắn, làm không tốt có khi còn ảnh hưởng tới tiền đồ của chính mình.”

“Anh hai, anh nói xong rồi chứ?” Trầm Chính Dương lãnh đạm lễ phép nói.

“Chưa nói xong!” Nam nhân bên kia đề cao thanh âm, sau đó lại nhẹ nhàng nói, “Em trai, từ nhỏ em đã không làm gì để ba mẹ lo lắng, sao càng lớn lại càng làm trái lại, ba vì chuyện của em mà tóc cũng bạc hơn nửa đầu rồi. Trầm gia có hai đứa con, anh thì lấy vợ rồi, làm cảnh sát cũng là chức cao, an an ổn ổn, sống như vậy mới là hy vọng mà ba mẹ đặt lên chúng ta, em thì sao? Em đâu phải mới hai mươi tuổi đúng không? Vẫn nhiệt huyết thanh xuân vì dân trừ bạo? Anh van em làm ơn thực tế một chút đi, nếu phải trừ hại, em chỉ cần bắt mấy tên buôn ma túy nhỏ thôi, còn làm cho lớn vô, truyền thông cũng sẽ nói tới, lại lên màn ảnh, cũng không hề đắc tội với ai, sao em lại không làm? Em đừng có đi kiếm mấy lão hổ để gãi móng. Lý Phương Nặc là ai? Hắn với thống đốc giao tình rất tốt, cho nên mới được chức nghị viên, dưới tay có biết bao nhiêu người đang làm công cho hắn, cho dù biết hắn không sạch sẽ, hằng năm nộp thuế cũng bớt xén ít nhiều nhưng ai dám đụng vào hắn? Em nghe anh lần này đi, chỉ cần đối phó qua loa thôi, sau đó mau chóng về nhà, xã hội này trắng đen không phân rõ, chỉ cần làm cho nó cân bằng là được, đó cũng là điều mọi người mong muốn, em rốt cuộc có hiểu không?”

“Xin lỗi anh, tín hiệu bên em không tốt lắm, ngoài trời đang mưa to.” Trầm Chính Dương hung hăng bấm tắt máy, thở dài một hơi, đúng là mĩ mai! Buồn cười! Người ngoài nhìn vào, đây là một gia đình làm cảnh sát, bốn đời đều xem bắt tội phạm là nhiệm vụ của mình, anh hai bây giờ đang ngồi chễm chệ trên ngôi cao, nói cái gì cũng giống như người ngoài cho mình lời khuyên tiêu cực!

Điện thoại đột nhiên vang lên, hắn không kiên nhẫn bắt điện thoại, “Alo!”

“Tổ trưởng, là tôi Tôn Á.” Thanh âm đầu dây bên kia tựa hồ rất hỗn độn, hình như tín hiệu không tốt, thanh âm Tôn Á dồn dập mà trầm thấp, “Tập độc đội đã về, thu được năm trăm khắc (*) ma túy, một ngàn viên thuốc lắc, còn nữa, bọn họ đã bắt Âu Dương Thông chủ nhiệm phòng thí nghiệm Tân Phương!”

(*) Một khắc tương đương 25kg.

Cái gì?! Trầm Chính Dương lập tức đứng dậy, dồn dập nói, “Tôi tới ngay!”

Tập độc đại đội nằm ở một khu hẻo lánh trong thành phố, là một tòa nhà cũ kỹ không được tu sửa, trong đêm tối trên bàn chỉ có một chiếc đèn trắng chói mắt, làm cho người ta thoáng chột dạ, liếc mắt một cái liền sợ tới rét run.

Bởi vì là nhà cũ cho nên không có bãi đỗ xe, Trầm Chính Dương đậu xe ở gần đó sau đó chạy vào tòa nhà, quần áo cũng bị ướt một chút, hắn lắc lắc đầu vẩy tóc, bước nhanh vào trong, bảo vệ chặn hắn lại không cho vào, phải lấy chứng minh thư ra mới được, tập độc đại đội lui tới đều là cảnh sát khí chất dũng mãnh, không khí xơ xác tiêu điều còn ẩn ẩn một cỗ xung lượng giương cung bạt kiếm.

Tôn Á ở lầu một đợi hắn, nói mấy câu đơn giản thuyết minh tình huống, hôm nay tập độc đội bí mật hành động, đột kích nhà xưởng của Tân Phương, tìm thấy một lô hàng trong một phòng thí nghiệm, trong phòng thay quần áo của nhân viên cũng tìm được thuốc lắc, bây giờ đã phong tỏa toàn bộ nhà xưởng, tất cả máy tính sổ sách đều đem về kiểm tra, nhân viên giám chứng vẫn còn ở trong đó tìm chứng cứ, không ai thừa nhận cả, chủ nhiệm Âu Dương Thông là người phụ trách, tự nguyện theo cảnh sát trở về.

“Người đâu?” Trầm Chính Dương sốt ruột hỏi, Tôn Á quái lạ nhìn hắn, “Đương nhiên là nằm trong tay tập độc đội rồi, bây giờ sao có thể bảo bọn họ nhả người ra chứ?”

Trầm Chính Dương không nói gì hướng về văn phòng đội trưởng, đẩy cửa ra phát hiện người mình muốn tìm đang ngồi trên ghế cạo râu, ánh mắt lạnh như băng liếc nhìn hắn, “Trầm cảnh quan, hạnh ngộ.”

“Cậu ở bên ngoài chờ tôi.” Trầm Chính Dương nói khẽ với Tôn Á, sau đó đóng cửa lại, đứng đối diện đội

trưởng, trầm tĩnh nói, “Lô đội trưởng, tôi có thể tham dự thẩm vấn nghi phạm mà mọi người mang về không?”

“Cái này không tốt lắm nha, Trầm cảnh quan.” Lô đội trưởng lười biếng gác chân lên bàn, máy cạo râu ông chạy trên mặt hắn, “Người là chúng tôi bắt, vụ án cũng là của chúng tôi, cậu tuy rằng là người của đội điều tra đặc biệt, có đặc quyền, nhưng mà...”

Hắn cười lạnh, “Đây là địa bàn của tôi, người cũng là tôi bắt, cậu bớt lo chuyện bao đồng đi!”

“Lô đội trưởng, căn cứ theo quy định của cảnh cục, tôi có quyền tham dự những vụ án liên quan đến Lý Phương Nặc, đây là chức trách của tôi.”

Tắt máy cạo râu trong tay, ánh mắt Lô đội trưởng tối tăm nhìn về phía Trầm Chính Dương, thanh âm rất ôn hòa, “Nghĩ thế thì tự mình đi bắt Lý Phương Nặc đi, đại cảnh quan? Thế nào, không dám à? Tôi biết cậu là người do cấp trên phái xuống, nhưng mà mở miệng ra là quy định, ngậm miệng lại thì pháp luật, kết quả thì sao? Không phải đều khiến cho toàn bộ từ trên xuống dưới gà bay chó sủa, chỗ nào cũng nhúng một chân vào, sau đó hai ba năm sau thì trở về làm đại thiếu gia, cậu thật sự dám đi bắt Lý Phương Nặc à? Tôi lập tức cho cậu mượn một lá gan!”

Trầm Chính Dương hơi hơi nhú mồm, nghiêm túc nói, “Lô đội trưởng, có lẽ trong lòng anh có nhiều thành kiến đối với tôi, nhưng làm ơn cho tôi tham gia vụ án lần này.”

“Lần tới lần lui cũng chỉ có câu này, các người đúng là đồ một sách.” Ngực khí của Lô đội trưởng vô cùng khinh miệt, “Dùng phương thức điều tra chậm chạp này của mấy người, một trăm năm sau cũng đừng hòng đụng vào một cọng lông của Lý Phương Nặc!”

Hắn thả chân xuống, tùy tiện phát tay, “Được rồi, Trầm cảnh quan, tôi không muốn làm cậu mất mặt, mau trở về đi, vụ án này là do tôi phụ trách, ngày mai tôi đem một phần khẩu cung sang cho cậu, tôi cam đoan.”

Về mặt Trầm Chính Dương càng thêm nghiêm túc, “Lô đội trưởng, anh nhất định không chịu cho tôi tham gia thẩm vấn, có phải có tin tức gì hay không? Hay là mấy người sử dụng phương pháp tra tấn nghi phạm?”

Sắc mặt Lô đội trưởng lập tức đen xuống, âm lãnh trừng mắt nhìn hắn, “Trầm cảnh quan, muốn nói luật, cậu đi mà nói với tội phạm, ở trong này, tôi không cần cậu dạy tôi phải làm gì! Dùng phương pháp gì để lấy khẩu cung, đó là việc của tôi! Chuyện gì đều phải làm theo trình tự thì cái tổ này trước kia đã sớm thành cái động chứa độc rồi! Hôm nay tôi nói với cậu! Đôi khi phải thấy chút máu thì mấy tên tội phạm đó mới thành thật! Cậu đừng trách tôi! Dù sao tôi cũng không để ý tới một nhà cậu đâm chọt sau lưng!”

Trầm Chính Dương một bước cũng không nhường, đối diện nhìn hắn, “Lô đội trưởng, thân là nhân viên của cảnh cục càng không nên biết pháp phạm pháp, nếu vì kết quả cuối cùng mà phải dùng hình phạt riêng, vậy anh có khác gì tội phạm chứ?”

“Mau cút đi!” Lô đội trưởng đập cái ghế dựa, vươn tay chỉ vào cánh cửa, đôi mắt tối đen như muốn buộc đá ném sông, lại càng làm cho Trầm Chính Dương tích tụ một cỗ sát khí trong lòng, hắn dùng lực áp chế bất an, một lần nữa yêu cầu, “Lô đội trưởng, tôi kiên trì xin cùng thẩm vấn, nếu anh vẫn một mực từ chối, như vậy tôi sẽ không ngại gọi cho ngài tổng thanh tra, để ông ấy quyết định.”

Lô đội trưởng lúc này chỉ muốn uy hiếp, nhưng ánh mắt lúc này lại giống như muốn giết người, cũng may điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên, hắn bắt máy, đơn giản ừ một tiếng, lúc nghe điện thoại còn ngẩng đầu lên nhìn Trầm Chính Dương liếc mắt một cái.

“Nếu anh lo tôi là nội gián, có thể dựa theo tiêu chuẩn của tập đoàn theo dõi tôi, tôi sẽ hoàn toàn hợp tác.” Trầm Chính Dương không nhìn ra được manh mối gì từ nét mặt của người kia, nhưng Âu Dương Thông lại làm lòng hắn nóng như lửa đốt, chỉ cần có thể chạy tới bên cạnh Âu Dương Thông, chính mắt mình nhìn thấy người kia, có thể tự mình xác định Âu Dương không có chuyện gì, phải trả giá thế nào hắn cũng bằng lòng.

Tập đoàn đại đội dùng thủ đoạn gì đối đãi với nghi phạm, Trầm Chính Dương đương nhiên đã từng nghe qua, thân là cảnh sát, đối với mấy thứ tra tấn bức cung tất nhiên là biết, nhưng mà Âu Dương Thông...

“Được, Trầm cảnh quan, hôm nay tôi sẽ nể mặt cậu, có thể giúp cậu vào thăm vấn.” Thái độ của Lô đội trưởng đột nhiên xoay chuyển 180 độ, thân thiết nói, “Hy vọng cậu có thể dùng phương pháp của mình tìm được manh mối đột phá cho vụ án.”

Lúc rung chuông gọi người hấn còn vị ý thâm trường nói, “Tên nghi phạm này, rất thông minh, xương cốt cứng rắn, cũng không phải loại dễ cắn, tôi chờ tin tốt của cậu.”

Trầm Chính Dương thầm kêu không ổn, đi theo một cảnh sát xuống tầng hầm, trong phòng thăm vấn trống rỗng, ánh sáng của ngọn đèn bao phủ cả một không gian nhỏ, bên cạnh đã có một cảnh sát khác ngồi ghi chép, hai người trao đổi ánh mắt, rất khách khí nói, “Trầm cảnh quan, mời.”

Cửa sắt mở ra, Âu Dương Thông bị đẩy vào, vừa vào cửa liền bị ánh đèn làm cho chói mắt, theo bản năng nâng tay lên che, trên cổ tay hiện ra chiếc còng tay, trong nháy mắt đâm thẳng vào lòng ngực Trầm Chính Dương, làm cho hấn phải cố gắng áp chế bức bối trong lòng mới không nhào tới ôm lấy thân thể gầy yếu của Âu Dương Thông, muốn người kia không phải chịu bất kì thương tổn nào.

Đáng tiếc, hấn là một cảnh sát, cho nên hấn chỉ có thể yên lặng nhìn Âu Dương Thông từ từ ngồi xuống ghế, hai tay vì bị còng nên đặt ở phía trước, khớp xương rõ ràng thon dài không hề có một tia run rẩy, ngọn đèn sáng chói thẳng tắp chiếu vào mặt Âu Dương Thông, hấn ngoại trừ hơi nheo mắt lại chống cự thì bộ dáng chẳng khác gì học sinh đang ngồi nghe giảng.

“Trầm cảnh quan, mời.” Hai cảnh sát kia tỏ rõ bộ dáng đang xem kịch vui, Trầm Chính Dương không thèm để ý tới, trực tiếp mở miệng, “Âu Dương, những thứ khác không cần nói, em nói cho anh biết, sao hôm nay em lại tới đây?”

Âu Dương Thông nghiêng đầu tự hỏi một chút, nở nụ cười, “Anh cảnh sát, anh bỏ qua màn hỏi danh tính, cái này hình như là không tuân thủ quy tắc nha? Làm sao tôi lại tới đây? Chẳng lẽ đồng sự không nói cho anh biết là tôi ngồi xe cảnh sát tới sao?”

“Âu Dương!” Trầm Chính Dương vội vàng gọi tên hấn, sau đó lập tức đổi thành ngữ khí một chút cũng không làm khó được, “Lúc trước em nói với tôi, Tân Phương cho em một danh hiệu cố vấn, cho phép em tự do ra vào phòng nghiên cứu, tuyệt đối không hề vi phạm cái gì, thế mà sao hôm nay lại tới đây? Em gọi cái nơi chế tạo ma túy đó là phòng nghiên cứu cá nhân sao? Em có biết chứa năm trăm khối ma túy bị tội gì không? Em có thể bị tử hình mười lần đó!”

Nói xong hấn kích động đứng lên, thanh âm mất đi sự vững vàng, câu cuối cùng dường như muốn hét lên, Âu Dương Thông không lộ ra vẻ xúc động, rất lạnh tĩnh nhìn hấn, “Tôi là chủ nhiệm phòng nghiên cứu của Tân Phương, cho nên chuyện hôm nay, tôi là người đầu tiên không thể trốn tránh trách nhiệm, nhưng mà, đây là chuyện không hề liên quan tới tôi, tôi nghĩ anh cảnh sát cũng không tin tôi đâu cho nên tôi không còn gì muốn nói.”

Không, chỉ cần là em nói thì cái gì anh cũng tin... Nhưng mà, Âu Dương, em thông minh như vậy, em thông minh nên ngay cả chuyện nói dối cũng chỉ là chuyện nhỏ, em khẳng định biết, anh chỉ không biết, trong chuyện này em đóng vai trò gì, là biết chuyện không báo? Hay em cũng chính là...

“Anh cảnh sát.” Âu Dương hơi hơi nhíu mày, “Tôi đã nói rất nhiều lần, Tân Phương là công ty y dược hoàn toàn hợp pháp, ngành khai phá tân dược vẫn luôn tuân theo pháp luật, chuyện hôm nay, chỉ là hành vi của một bộ phận nhân viên, chúng tôi sẽ phối hợp với cảnh sát điều tra. Nhưng mà, nếu mấy anh cảnh sát muốn lấy tin tức gì khác từ tôi, thì xin lỗi, tôi không thể hợp tác.”

Trầm Chính Dương dụng quyền chống cằm, đôi mắt tối đen nhìn chằm chằm Âu Dương Thông, hấn muốn nhìn thấy sự sợ hãi, do dự, bối rối, không cam lòng từ đôi mắt đó, hoặc là một cảm xúc gì khác, nhưng hấn chỉ thất vọng, ánh mắt Âu Dương Thông so với hấn còn kiên định hơn, giống như những điều đó là sự thật.

“Em muốn vội vàng thanh minh, tìm thấy thuốc cấm trong phòng nghiên cứu Tân Phương chẳng liên quan gì tới ông chủ Lý Phương Nặc, đúng không?” Hấn chậm rãi hỏi.

Âu Dương Thông lại nhíu mày, “Anh cảnh sát, tôi không rõ ý của anh, tôi đã nói, đây là hành vi của một bộ phận nhân viên, tôi là chủ nhiệm phòng thí nghiệm đương nhiên phải chịu trách nhiệm, nhưng mà nếu phải đụng tới ông chủ thì cũng quá vớ vẩn rồi? Tôi tin chắc, trong vòng 24h, cảnh sát các anh sẽ tìm được

người chứa thuốc cấm, đưa hấn ra trước pháp luật, về phần hình phạt, tôi nghĩ, một người chỉ có thể chết một lần, cho nên hình phạt chết mười lần như anh nói, không hề tồn tại.”

“Âu Dương.” Trầm Chính Dương chậm rãi lắc đầu, “Em đừng nghĩ cảnh sát là một đám ngu ngốc, muốn tung đại một thằng làm thế thân chịu tội à, nói cho em biết, tập độc đội khẳng định sẽ tra ra, một người cũng không thoát. Thậm chí cả em cũng có thể là một người chịu tội thay, em còn muốn thay người khác gánh tội đến bao giờ?”

Âu Dương Thông lấy tay che miệng ho khan hai tiếng, qua một lúc cũng không nói gì, Trầm Chính Dương lẳng lặng nhìn hấn, đau lòng, lo âu, kì vọng... Hấn không muốn ngồi đối diện nhìn Âu Dương Thông như lúc này, một tình cảnh giữa cảnh sát và nghi phạm, hấn không muốn!

Bọn họ chia tay, đúng vậy, nhưng mà cho tới bây giờ hấn vẫn còn yêu Âu Dương Thông, nguyện vọng duy nhất chính là sau khi Âu Dương Thông rời khỏi hấn, có thể tiếp tục sống một cuộc sống thoải mái, có thể gặp được một nam nhân khác hoặc một người con gái nào đó, sau đó tạo thành một gia đình sống một cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp.

Tựa như bọn họ lúc trước...

Chứ không phải như bây giờ, hấn là cảnh sát, Âu Dương Thông là nghi phạm, đang giãy chết trong nghi vấn là đồng phạm của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện kia!

“Âu Dương, tôi chờ em mở miệng.” Trầm Chính Dương cảm giác thanh âm của mình thật mơ hồ, không giống thật, “Tôi cam đoan với em, chỉ cần em nói ra những điều mình biết, cảnh sát lập tức đưa em vào phạm vi bảo vệ nhân chứng, mức hình phạt cũng sẽ cân nhắc kĩ càng, nếu em còn băn khoăn cái gì, có thể hỏi.”

Âu Dương Thông cau mày, ánh mắt dừng lại nơi bàn chân, cũng không hề xoay mặt nhìn Trầm Chính Dương, Trầm Chính Dương muốn nhào tới nắm lấy khuôn mặt hấn để mình nhìn thấy rõ ràng nét lo lắng, để hấn nghe rõ ràng từng câu từng chữ của mình, “Âu Dương, em vẫn còn đang suy nghĩ sao, em không cần phải dấn lú tới tập đoàn đó, em vĩ đại như thế, vẫn còn trẻ, tại sao lại phải hy sinh thân mình vì người khác? Em có biết bản thân đang làm cái gì không? Có lẽ em vẫn nghĩ đây chỉ là thực nghiệm khoa học đơn thuần, tựa như những ngày ở đại học vậy, nhưng không phải, bây giờ mỗi một việc em làm đều có thể hại hàng ngàn người, mà tụi nó có thể dễ dàng hại một người, hại một gia đình, em không nhớ sao?”

Em không nhớ năm đó chúng ta cùng nhau đi xem triển lãm ngày quốc tế cấm chất độc hại sao? Lúc từ trong đó đi ra, em đã nói gì em quên rồi sao? Âu Dương, em nói khoa học không phải dùng để hại người, chế tạo ma túy, thuốc lắc... so với Nazi (*) còn đáng sợ hơn.

(*) Đảng Phát Xít do Hít-le cầm đầu.

Hôm đó khí hậu rất ôn hòa, nhưng sau khi xem qua ảnh chụp cùng tài liệu, sắc mặt của em liền trở nên tái nhợt, lòng bàn tay cũng lạnh như băng, anh vẫn nắm tay em không hề buông ra, anh có thể tin tưởng cảm nhận được em hận thuốc phiện tới tận xương tủy.

Em khi đó, có một cuộc sống vô cùng nhàn hạ, những tội ác lơ lửng ngay trước mặt em còn không thể chịu nổi, tại sao, vài năm sau, anh phải ngồi giảng đạo lý này với em?

Giống như cảm nhận được ánh mắt của hấn, Âu Dương Thông hơi nâng mắt lên, dăm mảy nhìn hấn một cái, mở miệng ra, cũng chính là câu mà Trầm Chính Dương không muốn nghe nhất, “Trước khi luật sự tới, tôi sẽ không nói gì cả.”

“Âu Dương!” Trầm Chính Dương lập tức đứng lên, “Em rốt cuộc muốn cái gì?!”

Âu Dương Thông ngẩng mặt lên, lạnh lùng nhìn hấn, bảo trì trầm mặc.

“Trầm cảnh quan, đừng kích động, đừng kích động.” Cảnh sát bên cạnh kéo hấn ngồi xuống, ngoài cười nhưng trong không cười, “Anh em chúng tôi đã thẩm vấn hấn, đều không thể cạy được miệng hấn, anh phải biết, loại người thế này, phải để chút thời gian, để vài ngày là được.”

Cửa sổ phòng thẩm vấn mở ra, thanh âm của Lô đội trưởng lười biếng vang lên, “Các anh em, kết thúc công việc, ông chủ của người ta đã kêu luật sự tới bảo lãnh rồi, còn thuận tiện đem luôn thằng đầu sỏ tới cho

chúng ta, mọi người có thể qua bên kia chơi đùa với mấy tên tiểu tử đó, về phần vị tiến sĩ này, đưa hẳn ra ngoài, dù sao mọi người cũng chẳng tra hỏi được gì.”

Cảnh sát bên cạnh bắt đầu thu xếp giấy tờ tài liệu, Trầm Chính Dương ngậy ngẩn cả người, bước tới cửa, “Lô đội trưởng, đây là ý gì?”

“Có ý gì á?” Lô đội trưởng sờ vết sẹo trên mặt mình, dùng sức nở nụ cười, “Nói chính xác là, người trong Tân Phương đã sắp xếp nhân viên điều tra tìm được người giấu thuốc cấm, tổng cộng có năm người, cho nên việc này chứng minh vụ việc chẳng liên quan gì tới tiến sĩ này, bọn họ dẫn theo luật sự tới nộp tiền bảo lãnh, dùng năm người đổi một người, mạng của hẳn cũng thật đáng giá. Nhưng mà, người ta là kẻ có tiền, cậu có biết vị này tốn bao nhiêu tiền để mời luật sư giỏi không? Nói chuyện một giờ, cả lương của tôi và cậu cả năm cộng lại cũng không bằng người ta.”

Trầm Chính Dương không lòng dạ nào nghe hẳn nói dông dài, mở cửa ra đi đến bên cạnh hẳn, hạ giọng nói, “Tôi không đồng ý thả Âu Dương Thông lúc này! Hẳn biết rất nhiều chuyện, mọi người bây giờ chỉ cần nhả nài, mở được miệng hẳn ra là có thể có được rất nhiều tin tức!”

“Nói rất đúng.” Lô đội trưởng gật đầu, “Nhưng mà Trầm cảnh quan, cậu có thể làm hẳn mở miệng không? Hay là nói, cậu dùng bao nhiêu thời gian để cạy được miệng hẳn?”

Trầm Chính Dương dừng một chút, đôi mắt đen láy hiện lên một tia không đành lòng, nếu có thể, hẳn sẽ không bao giờ để Âu Dương Thông ở lại một nơi vừa tối vừa ẩm thấp như thế này thêm một phút giây nào nữa, nhưng mà!

Âu Dương nhất định vẫn còn nắm giữ rất nhiều tin tức, nhưng mà hẳn không chịu mở miệng!

“Cho tôi một ngày.” Trầm Chính Dương rút cuộc hạ quyết tâm, “Pháp luật có quy định có quyền giữ một người 24h, chúng ta vẫn chưa hỏi xong... từ giờ tôi sẽ không rời hẳn một tấc, nhất định cạy được miệng!”

Lô đội trưởng hơi ngạc nhiên nhìn hẳn, nhún nhún vai nói, “Được rồi, nếu cậu đã kiên trì như vậy, tôi sẽ đi giữ chân tên luật sư, nhưng mà tôi sẽ nói với hẳn, là cậu, Trầm cảnh quan, thiếu gia thứ hai của Trầm gia, tôi cũng không có vai vế lớn, không thể đỡ cho cậu được.”

Hẳn đang muốn bỏ đi, đột nhiên trong phòng thảm vấn truyền đến tiếng trầm đục như người bị té, Trầm Chính Dương cả kinh, xoay người nhìn vào trong, Âu Dương Thông sắc mặt tái nhợt té trên mặt đất, cả người cuộn lại, cắn chặt răng, tựa hồ đang kiềm nén sự đau đớn.

“Ê! Bị làm sao vậy?” Một cảnh sát bước tới kiểm tra thì bị Trầm Chính Dương đẩy sang một bên, nửa quỳ nửa ngồi ôm Âu Dương Thông vào lòng, lo lắng thấp giọng gọi, “Âu Dương, bị cái gì? Đau ở đâu? Chỗ nào không thoải mái? Âu Dương?”

Mồ hôi lạnh chảy xuống hay bên thái dương, ngón tay vô lực bắt lấy cổ tay hẳn, cảm giác lạnh lẽo làm Trầm Chính Dương run lên, tăng thêm lực đạo ôm lấy người trong lòng, “Âu Dương, bị làm sao?!”

“Âu Dương!” Trầm Chính Dương nửa ôm nửa đỡ Âu Dương Thông đứng dậy, quay đầu quát với cảnh sát ghi chép, “Sao còn không mau gọi bác sĩ! Mau gọi xe cứu thương!”

“Không... không sao...” Âu Dương Thông hàm hồ nói, lắc lắc đẩy cánh tay hẳn ra, chính mình tự đứng vững, “Nhưng mà đáng tiếc... Trầm cảnh quan, chỉ sợ không cần làm phiền anh theo giúp tôi, tôi sẽ không mở miệng đâu.”

Lô đội trưởng đứng ngoài cửa, ánh mắt lóe vài cái, Âu Dương Thông có mắt không trông, đối xử như thế với Trầm Chính Dương, Âu Dương Thông nhìn thấy ánh mắt của hẳn liền gần từng chữ hỏi, “Bây giờ tôi đi được chưa?”

Kế hoạch của Trầm Chính Dương bị phá hư, hẳn muốn tiếp tục ở đây nói chuyện với Âu Dương Thông, cho dù không thể biết toàn bộ tình huống, ít nhất cũng có thể bóng gió nói ra vài chỗ hổng, nhưng mà Âu Dương Thông hiện giờ như thế này, làm sao dám giữ lại?

“Khụ, Âu Dương tiến sĩ.” Lô đội trưởng cúi đầu ho khan, “Thân thể của cậu không khỏe mạnh, nếu không thì sao lại biến thành dạng này? Cũng may Trầm cảnh quan ở đây, bằng không cậu đã bị tập đoàn dùng hình phạt riêng, dùng bạo lực ấu dâm với nghi phạm, chúng tôi thật đúng là không có nhân chứng hữu lực.”

“Ngài đã lo lắng nhiều rồi, Lô đội trưởng.” Âu Dương Thông đứng vững vàng, thông dong lộ ra tươi cười, “Tôi chỉ có chút bệnh đau dạ dày, bệnh cũ tái phát. Xin hỏi bây giờ tôi đi được chưa?”

“Đương nhiên là được.” Lô đội trưởng mở vạt áo, “Dẫn tiền sĩ đi làm thủ tục bảo lãnh, cẩn thận một chút, người ta là đại nhân vật đó.”

Âu Dương Thông không thèm liếc mắt nhìn Trần Chính Dương lập tức đi theo cảnh viên ra ngoài, Trần Chính Dương nhìn theo bóng dáng của hắn biến mất nơi hành lang, quay đầu lại cảm tức với Lô đội trưởng, “Anh sai người đánh hắn?”

“Nói chuyện cẩn thận một chút, Trần cảnh quan.” Lô đội trưởng không hề yếu thế chống lại, “Nếu không tôi sẽ kiện cậu tội phỉ báng.”

“Tôi cũng là một cảnh sát, tôi biết phương pháp gì đối với loại người này là hữu hiệu! Anh thô bạo chấp nhất, chẳng những không thể làm hắn hợp tác với cảnh sát, ngược lại còn gây khó khăn cho công việc của chúng ta ngày một lớn hơn! Lô đội trưởng, tôi xin anh hãy nghĩ lại hành vi của mình.”

“Lời hay đều đã nói, Trần cảnh quan, tôi đương nhiên biết phương pháp này vô dụng với hắn nhưng tôi chỉ muốn dùng một chút.” Lô đội trưởng khiêu khích nhìn Trần Chính Dương, “Mặt khác, cho dù tôi khách khí mời hắn, nói lời dễ nghe, hắn cũng chẳng chịu mở miệng.”

Hắn cắn chặt răng, hung hăng nói, “Hắn tuyệt đối chẳng phải người vô tội, bị người ta lợi dụng... Trần Chính Dương, tôi nói cho cậu biết, hắn chính là một trong những trợ lý đắc lực của Lý Phương Nặc! Cũng có thể chính là bốn nhân vật mà chúng ta vẫn chưa điều tra rõ!”

Trần Chính Dương cười lạnh một tiếng, “Bằng chứng đâu?”

“Tôi không có chứng cứ, đây là dựa vào trực giác.” Lô đội trưởng đốt điếu thuốc, “Thật ra cậu đã sớm nghĩ ra nhưng chỉ không dám thừa nhận mà thôi.”

Một câu kia đã đâm thẳng vào góc sợ hãi sâu nhất trong nội tâm của Trần Chính Dương, thậm chí hắn không có khí lực để phản bác, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ: Âu Dương... đây không phải là thật...

5. Chương 5

Mưa to như trút nước, ban ngày mà như đêm khuya, mây đen bao bọc cả bầu trời, Âu Dương Thông cùng luật sư bước ra khỏi lãnh địa của tập đoàn, một trận gió lạnh thổi tới, hắn cảm thấy không được rùng mình một cái.

Lập tức có người mở dù cho hắn, thấp giọng nói, “Tiền sĩ, mời bên này.”

Đi được một đoạn, Âu Dương Thông dừng lại, hơi thở dồn dập, sắc mặt trắng bệch, người bên cạnh bối rối, vươn tay dịu hắn, “Tiền sĩ, làm sao vậy? Có phải bị đau bao tử không?”

“Không sao... Về rồi nói sau, tôi có chuyện muốn hỏi Văn tổng.” Âu Dương Thông đẩy tay hắn ra, tiếp tục đi về phía trước, “Lập tức liên hệ cho hắn giúp tôi.”

“Văn tổng đang ở trong xe.” Mọi người cũng bước nhanh hơn, tất cả đều hy vọng mau mau thoát khỏi chỗ quỷ quái này.

Trong bãi đỗ xe có một chiếc Cadillac chống đạn màu đen, thấy bọn họ tới, cửa xe lập tức mở ra, Văn Tuấn lái đầu ra tiếp đón, “Tiền sĩ, lên xe đi.”

Âu Dương Thông miễn cưỡng nở nụ cười, bỗng nhiên trong ngực bùng một tiếng đau đớn, cổ họng một trận cuộn cuộn, nhưng hắn vẫn liều mạng áp chế dòng máu muốn chảy ra, hắn chỉ kịp che miệng lại, hai chân khuỵu xuống, máu tươi theo khóe miệng chảy xuống mặt đất, theo dòng nước tan mất không còn tăm hơi.

“Tiến sĩ!” Văn Tuấn chạy ra, một phen đỡ lấy hần, mấy người còn lại cũng giúp hần nâng vào xe, Âu Dương Thông hơi mở mắt, bàn tay suy yếu nắm chặt vật áo, phát ra thanh âm mơ hồ không rõ, “Tôi không sao.... Tôi không sao...”

“Ranh con! Dám ăn hiếp người yếu thế? Đúng là khôn nạn!” Mọi người cảm phần, còn có người đề nghị, “Boss! Việc này không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được!”

“Được, tôi đưa cho cậu khẩu súng, bây giờ tự mình vào đó, dám đi không?” Một thanh âm quen thuộc vang lên, Âu Dương Thông hơi mở mắt, kinh ngạc phát hiện Lý Phương Nặc đang ở trong xe, cau mày đưa khăn mặt cho hần, “Đều là đám đầu heo! Nếu dám tui bây giờ giải quyết được vấn đề thì cần gì phải tốn tiền mời luật sư, trực tiếp dẫn người vào đây bắn chết rồi dẫn tiến sĩ đi là được rồi. Sau đó Tứ Hải bang của chúng ta cũng sẽ bị nhỏ cỏ tận gốc, ngay cả tôi cũng sẽ bị tổng về rừng thiên nước độc, thích lắm à?”

Hần hừ lạnh một tiếng, “Cút! Bao nhiêu năm rồi mà vẫn không đổi được tính lưu manh!”

Nói xong hần lại quay đầu nhìn Âu Dương Thông, thấp giọng nói, “Tiến sĩ, bây giờ cậu cảm thấy thế nào? Tôi lập tức đưa cậu tới bệnh viện, ráng nhịn một chút.”

Âu Dương Thông mệt mỏi gật đầu, dùng khăn lau vết máu, thanh âm thấp tới nỗi cơ hồ nghe không thấy, “Tôi không sao... Khụ... Mọi việc giải quyết thế nào rồi?”

“Yên tâm đi, tôi đã an bài xong rồi.” Đôi mắt của Lý Phương Nặc ngày thường rất đẹp, nhưng khi ánh mắt tràn ngập sát khí thì thật sự làm người ta rất không thoải mái, “Tiến sĩ, trong phòng thí nghiệm có nội gián, nếu không bọn họ sẽ không đột nhiên tới đây.”

“Tôi cũng nghĩ vậy, bình thường phòng thí nghiệm không hề chứa thuốc cấm, còn cái gì mà thuốc lắc, chúng ta chưa hề mở rộng sang loại hàng này, hơn nữa tất cả hàng hóa đều ở nhà xưởng kia, phòng thí nghiệm không thể nào chứa... Khụ!” Âu Dương Thông nóng nảy hơi lớn tiếng, ho ra hai ngụm máu, Lý Phương Nặc trấn an đề lấy bả vai hần, “Được rồi, về rồi nói sau, bây giờ tới bệnh viện, lái xe đi!”

Trời mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa cứ hắt vào cửa xe, tầm nhìn một mảng mơ hồ. Âu Dương Thông nghiêng đầu nhẹ kiểm chế mà ho khan, lúc xe chuyển hướng, hần thấy bên ven đường có một bóng người, tay không cầm dù, cứ như thế đứng dưới mưa tựa hồ nhìn chiếc xe này.

Là Trầm Chính Dương... Thân ảnh đó quen thuộc như vậy, chắc chắn không sai.

Cường lực áp chế xúc động quay đầu lại không nhìn thân ảnh ngoài kia nữa, Âu Dương Thông nhắm mắt lại, làm cho Lý Phương Nặc khẩn trương đứng lên, vươn tay lại cơ hồ ôm lấy hần, “Tứ Ngôn, chạy nhanh lên! Tiến sĩ, cậu ráng lên, sắp tới bệnh viện rồi, Văn Tuấn, gọi điện tới bệnh viện, kêu bác sĩ chuẩn bị...”

Thanh âm cách hần càng ngày càng xa... Thẳng đến khi thế giới của hần chỉ còn lại một mảng im lặng đen tối.

Mưa rơi suốt cả đêm, cả thành phố đều được gội rửa sạch sẽ, lúc mặt trời xuất hiện lần thứ hai, thời tiết cũng mát mẻ hơn nhiều, nhưng trong phòng Âu Dương Thông nhiệt độ rất ổn định, không thể cảm giác được nhiệt độ có biến hóa, bệnh án của hần treo trước giường có ghi: ngực và bụng bị tổn hại, gan bầm tím, màng bao ruột ứ máu, gãy xương sườn, ngực bị tràn khí...

“Cậu không thấy sắc mặt boss lúc đó đâu, đen như đít nồi luôn.” Văn Tuấn đến thăm hỏi, ngồi trên sofa bên giường nói đùa, “La hét mau gọi cho luật sư, hỏi hần muốn bảo lãnh cậu ra khỏi tập độc đội phải tốn bao nhiêu tiền, mấy ngàn vạn đều không thành vấn đề! Haha, tôi quen biết hần từ lúc còn nhỏ xíu, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy hần như vậy. Cũng may bác sĩ nói tính mạng của cậu không sao, bằng không tôi sợ hần sẽ gọi Tiểu Bạch về, cho nổ tung tập độc đội luôn.”

“Tôi chỉ bị trúng mấy nắm tay, không sao. Bác sĩ đều là như vậy, thích đem mấy bệnh vật vãnh viết ra cho dài, làm người bệnh sợ tới choáng váng.” Âu Dương Thông cong khóe miệng, ảm đạm cười, “Đúng rồi, chuyện nội gián, tra tới đâu rồi?”

“Yên tâm, đã tìm ra.” Ánh mắt Văn Tuấn xẹt ra một tia sát khí, “Ăn cây táo, rào cây sung... Chờ cậu xuất viện, tôi cho cậu tự mình xử lý, boss nói, cho cậu xả giận.”

Âu Dương Thông lắc đầu, “Tôi không có thời gian làm ba cái chuyện nhàm chán đó, muốn làm gì cũng được, loại chuyện này, tôi không có hứng thú.”

Văn Tuấn biết tính tình hẩn nhất quán, mau mau đổi đề tài, “Công việc lúc trước của cậu đã bị gián đoạn, thừa dịp bây giờ nằm viện, nghỉ ngơi đi, phòng thí nghiệm kia vẫn còn nằm trong tay cảnh sát, tạm thời đóng cửa, Tiểu Diệp lo bên nhà xưởng, chuyện xuất hàng cũng tạm hoãn, bên ngoài bị kiểm tra rất chặt... Đúng rồi, boss phân phó, cậu có yêu cầu gì hẩn cũng làm cho cậu, cho dù là hái sao trên trời hẩn cũng nhất định phải hái.”

Nụ cười của Âu Dương Thông đột nhiên cứng ngắc, tựa hồ nhớ tới cái gì đó, sau đó khôi phục lại, lắc đầu, “Tôi không muốn gì, nhưng mà ở trong bệnh viện rất nhàm chán, cậu có thể về kí túc xá lấy laptop của tôi tới đây không?”

“Không ~ đi ~ đâu ~” Văn Tuấn kéo dài thanh âm cự tuyệt, “Đây là phân phó của boss, nói cậu phải hảo hảo tịnh dưỡng, từ đầu óc đến thân thể đều phải nghỉ ngơi, cơ hội này rất khó có được a, tiến sĩ, hẩn lúc nào cũng lấy việc thúc giục chúng ta làm sở thích, chủ động cho người ta nghỉ ngơi vẫn là lần đầu tiên.”

Âu Dương Thông thở dài, “Không phải chứ? Chẳng lẽ ngày nào cũng bắt tôi nằm trong bệnh viện, không làm gì?”

“Có thể làm rất nhiều chuyện mà, xem TV chẳng hạn, hình như cậu rất ít khi quan tâm tới mấy chương trình tạp kĩ? Nghe nhạc cũng được, để thể xác lẫn tinh thần đều được thả lỏng, cuối cùng còn có thể cùng y tá tâm tình nha, tôi đến đây hai lần, thấy y tá ở đây đều là mấy em xinh đẹp, cậu không bằng...” Văn Tuấn đang nói, bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt có chút cổ quái, xấu hổ nói, “Xin lỗi.”

Âu Dương Thông cười cười, “Dù sao cũng không phải bệnh nặng, tôi về nhà dưỡng thương cũng được mà, bệnh viện thật sự không phải nơi tốt, nằm ở đây tôi ngủ không được.”

“Vậy cũng tốt, để tôi thương lượng với bác sĩ, mau chóng làm thủ tục xuất viện cho cậu, bệnh viện nhiều người ra vào, không phải nơi an toàn.”

Văn Tuấn ở lại nói chuyện một lúc rồi về, Âu Dương Thông lấy tay che ngực, nhin cơn đau, chậm rãi đứng dậy xuống giường, bước tới cửa sổ, nhìn bầu trời xanh như ngọc bích, ánh mặt trời ấm áp.

Hẩn nheo mắt lại, ngực với bụng vẫn còn co rút đau đớn, làm cho hẩn khó nhằn cơ hồ phải hét to, bốn năm qua hẩn trải qua rất nhiều chuyện, nhưng chưa có lần nào giống như lần này, cơ hồ đem hẩn tới ranh giới không thể khống chế... Là vì Trầm Chính Dương?

Hẩn cúi đầu, nhắm mắt lại, hít sâu vài lần, vết thương lúc giải phẫu đau đớn làm hẩn bình tĩnh lại, lần thứ hai mở to mắt ra, lại là Âu Dương Thông trầm tĩnh trấn định.

Ngoài cửa có tiếng gõ, hẩn lên tiếng, “Mời vào.” một bên xoay người lại, biểu tình ôn hòa vì người tới mà nhất thời cứng nhắc, trong ngực bỗng nhiên lại đau đớn kịch liệt, giống như trái tim có cái gì xuyên qua.

Đứng trước cửa chính là Trầm Chính Dương, trên tay cầm bó hoa nho nhỏ, bảo vệ Lý Phương Nặc để lại tay đặt trên nắm cửa, hỏi Âu Dương Thông, “Âu Dương tiên sinh, vị này là cảnh sát cứ kiên trì đòi gặp ngài, nếu ngài không muốn, chúng tôi sẽ đuổi hẩn đi.”

“Không cần.” Âu Dương Thông dùng tốc độ ánh sáng điều chỉnh lại tâm tình, thực tự nhiên nói, “Mời vào, Trầm cảnh quan.”

Bảo vệ nhắc mi, bắt an nhìn nhìn hẩn, sau đó đóng cửa lại, Trầm Chính Dương bước tới hai bước, đặt bó hoa lên bàn, khàn khàn giọng nói, “Em khá hơn chưa, Âu Dương?”

Âu Dương Thông nở nụ cười, “Cám ơn đã quan tâm, tôi không sao.”

Hai người đứng đối mặt với nhau, không ai nói gì, qua nửa ngày, Âu Dương Thông nhú mày, nhẹ nhàng khụ một tiếng, Trầm Chính Dương lúc này mới bình tĩnh, vội vàng vươn tay, “Anh đỡ em tới giường.”

“Không cần, Trầm cảnh quan, tôi vừa mới đứng dậy đi lại một chút.” Âu Dương Thông lui về sau, phất tay hẩn ra, “Nhưng mà Trầm cảnh quan hôm nay đến đây là có ý đồ gì? Muốn tiếp tục cuộc thẩm vấn hôm đó à? Xin lỗi, bây giờ tôi là công dân tự do, tôi có quyền không cần trả lời.”

Trầm Chính Dương trầm mặc nhìn hắn, loại trầm mặc này tựa hồ chọc giận Âu Dương Thông, hắn nhắc mi, khiêu khích hỏi, “Chẳng lẽ Trầm cảnh quan đại diện cảnh sát tới đây nhận lỗi? Cái này không có khả năng đi, sao mấy người không mở họp báo tuyên bố ‘cảnh sát tuyệt đối không sử dụng hành vi tra tấn’?”

“Âu Dương, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không?” Trầm Chính Dương thấp giọng hỏi.

“Âu Dương, chúng ta có thể nói chuyện một lát được không?” Trầm Chính Dương thấp giọng hỏi.

“Chuyện tới nước này, chúng ta còn gì để nói?” Âu Dương Thông hỏi lại.

Trầm Chính Dương nhìn thẳng vào mắt hắn, trong lòng thống khổ cùng không muốn, “Em rất cuộc đang nghiên cứu cái gì? Hay là công việc không chỉ làm nghiên cứu?”

Âu Dương Thông nở nụ cười, “Trầm cảnh quan, trước khi phán tội có tội có phải anh nên đưa bằng chứng ra không? Được rồi, anh nghĩ cái gì thì chính là cái đó, tôi không thừa nhận cũng không phủ nhận, như vậy chắc là đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh rồi chứ?”

“Em rõ ràng biết đây không phải là lòng hiếu kỳ! Anh đang lo cho em!” Trầm Chính Dương dùng sức cắn răng.

“Lo cho tôi?” Âu Dương Thông cười đến vui vẻ, “Lo cái gì? Tiền đồ? Bây giờ tôi là chủ nhiệm phòng thí nghiệm của Tân Phương, một phòng thí nghiệm có quy mô nằm trong tay tôi, ông chủ hiền hậu, đồng nghiệp ở chung rất hòa hợp, công việc của tôi cũng thuận lợi, hơn nữa không cần câu nệ khuôn phép, muốn nghiên cứu cái gì thì nghiên cứu cái đó, cái này còn chưa đủ tốt sao? Trầm cảnh quan, anh lo cái gì?”

“Em có biết em đang phạm tội không? Em đang làm việc mà em ghét nhất! Em nói khoa học là để phục vụ nhân loại, không phải dùng để hủy hoại loài người, nhưng bây giờ em đang làm cái gì? Âu Dương, không, em không cần thừa nhận cái gì trước mặt anh, em chỉ cần tự mình suy nghĩ, những chuyện em đang làm rốt cuộc có giá trị không!”

Tươi cười của Âu Dương Thông trở nên hơi châm chọc, “Làm ơn đừng dùng giá trị của anh để yêu cầu tôi, Trầm cảnh quan, tôi không chính nghĩa như anh, tôi chỉ muốn tự do được làm nghiên cứu, chính là lúc học đại học, có rất nhiều nhân tố quyết định, tôi không thể tùy tâm sở dục, còn bây giờ, Lý tiên sinh cho tôi ưu đãi, công việc rất hợp ý tôi, tại sao tôi lại phải từ chối chứ? Ở đây tôi muốn nghiên cứu cái gì cũng được, không cần lo lắng đến những ràng buộc bên ngoài, anh đang nói tới đồng ma túy với thuốc lắc sao? Tôi đã nói rồi, không phải tôi làm.”

“Đương nhiên không phải em...” Trầm Chính Dương thấp giọng nói, lộ ra nụ cười khổ, “Nếu thật là em thì làm sao chỉ có trăm trăm khác...”

Âu Dương Thông không kiên nhẫn xoay người, khẩu khí lạnh nhạt nói, “Anh còn chuyện gì không?”

“Âu Dương.” Thanh âm của Trầm Chính Dương rất thấp, lúc nói có chút gian nan, “Anh một mực suy nghĩ, trong đời người có rất nhiều chuyện sẽ đột nhiên phát sinh, có thể thay đổi phương hướng của cuộc đời một con người, thậm chí sẽ làm người ta lạc lối, nhưng đây không phải lý do để cam chịu, nếu em muốn làm nghiên cứu, anh tin chắc sẽ có rất nhiều nơi khác cho em ưu đãi giống như vậy, hơn nữa cũng quang minh chính đại, em không cần phải càng lúc càng lún sâu ở nơi này.”

Hắn ngừng một chút, đôi mắt thật sâu nhìn vào con người đen lách của Âu Dương Thông, “Tuy rằng em đã lún sâu, nhưng bây giờ quay lại vẫn còn kịp, Âu Dương, em có thể bắt đầu lại một lần nữa.”

Trái tim của Âu Dương Thông bị đâm một nhát đau đớn, một cỗ chua xót mang theo ngọt ngào thần nhiên bất tri bất giác lan tỏa, hắn đón nhận ánh mắt của Trầm Chính Dương, bỗng nhiên nhớ tới những năm tháng trong quá khứ, đó là khoảng thời gian hắn cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời mình, thì ra, hạnh phúc năm đó, tưởng chừng như đã mất vẫn có thể tìm lại sao?

Nhưng mà, Trầm Chính Dương, anh xuất hiện không đúng lúc, em không thể đáp trả anh cái gì, một chút cũng không thể.

Hắn chợt nhận ra bản thân sắp không khống chế được, nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, không hề che dấu vẻ trào phúng trên mặt, “Trầm cảnh quan, nếu tôi không phải tự mình đa tình, có thể xem như câu

vừa rồi của anh là có ý ám chỉ chúng ta bắt đầu lại không? Đúng là làm cảnh sát không hề dễ dàng, lúc quan trọng còn phải dùng trò dụ dỗ.”

Hắn tựa hồ không để ý tới sự thống khổ cùng nghi hoặc trong mắt Trần Chính Dương, tự nhiên nói tiếp, “Nhưng mà tiếc quá, đây là chuyện hoàn toàn không thể được, con đường của tôi là do chính tôi chọn.”

Trần Chính Dương nhấn nhay, thấp giọng nói, “Thôi, bỏ qua một bên đi, cho dù xem anh là người bạn cũ của em cũng không được đưa lời khuyên cho em sao? Bây giờ em không thể rời khỏi đây vì đã lún quá sâu rồi đúng không? Nói cho anh biết đi, Âu Dương, em đóng vai gì trong vở diễn này?”

“Trần cảnh quan, tôi là người làm nghiên cứu, đối với những đạo đức, trách nhiệm xã hội gì mà anh nói, tôi chẳng có hứng thú.” Âu Dương Thông rất lạnh lùng nói, “Điều duy nhất mà tôi quan tâm, chính là thực nghiệm, có làm trái với quy tắc của anh sao? Mà đó là chuyện của anh, tôi không có lý do gì để quan tâm tới.”

Thất vọng đi, Trần Chính Dương, cho em thấy ánh mắt khinh bỉ của anh đi, giống như nhìn tội phạm vậy, đây đều là những thứ mà em đáng phải nhận, em không muốn nhận tình yêu của anh, vì tình yêu đó chắc chắn sẽ là sự hy sinh.

“Âu Dương!” Trần Chính Dương bắt tay cổ tay Âu Dương Thông, thanh âm không bắt giác lớn hơn, “Đây không phải quy tắc của anh! Đây là quy tắc của xã hội! Em làm vậy là sai! Là phạm tội! Quay đầu lại đi! Bây giờ vẫn còn kịp!”

Âu Dương Thông cau mày, vốn muốn giãy ra khỏi cái nắm tay nhưng vừa nghe câu cuối, hắn đột nhiên ngừng ra, nâng mắt lên, ngơ ngác nhìn Trần Chính Dương.

Trần Chính Dương không buông tay ra, kiên định nhìn đôi mắt hắn, chậm rãi nói một câu, “Quay đầu lại đi... Anh giúp em.”

Nơi da thịt hai người tiếp xúc ầm ập ngoài ý muốn, cảm giác tê dại theo cổ tay lan truyền, cảm giác ầm ập này đã lâu lắm rồi hắn không cảm nhận được, thẳng đến khi lan đến trái tim, cảm giác ngọt ngào cùng xúc động dâng trào, nhưng lại bị vết thương bén nhọn làm cho đau đớn, nhất thời tan thành mây khói.

Hắn cúi đầu nhìn cổ tay bị Trần Chính Dương nắm, một lát sau đột nhiên nở nụ cười, “Trần Chính Dương, nếu tôi thật sự phạm tội, ví dụ như... So với chế tạo năm trăm khẩu ma túy còn lớn hơn, anh sẽ thế nào?”

Trần Chính Dương giật mình nhìn hắn, Âu Dương Thông vẫn không ngẩng đầu, thanh âm nhẹ nhàng như bay trong gió, “Anh sẽ vì tình riêng làm trái pháp luật, buông tha tôi sao? Không, anh sẽ không, tôi biết anh sẽ không làm vậy, anh sẽ thiết diện vô tư, không hề lưu tình. Mà đây cũng không phải phim truyền hình, tôi ở trong nhà giam hồi cải, anh kiên trì ở bên ngoài chờ tôi... Rất lãng mạn đúng không? Không, kết quả cuối cùng chỉ có một, tôi sẽ chết, hơn nữa anh còn là người đứng nhìn tôi chết.”

Hắn run run bả vai, nhẹ nhàng nở nụ cười, bởi vì miệng vết thương mà cúi đầu rên lên một tiếng, sau đó mang theo nụ cười ngẩng đầu nhìn Trần Chính Dương, “Cho nên quay đầu lại còn ý nghĩa gì? Trần cảnh quan? Anh muốn nhìn tôi chết đúng không?”

Tay hắn lật lại, dễ dàng thoát khỏi nắm tay của Trần Chính Dương, vẫn như trước mang theo nụ cười ôn nhu, “Anh đừng ảo tưởng về tôi và anh nữa, tôi không còn là Âu Dương Thông mà anh quen biết, những lời này đối với tôi không còn tác dụng, chúng ta cứ theo cốt truyện mà diễn tiếp thôi.”

Hắn vươn tay che ngực, khụ một tiếng, thông thả hít thở, nhin lấy sự mê muội cùng đau đớn đang bốc lên trong lòng, rõ ràng lưu loát nói, “Nếu anh kiếm được bằng chứng phạm tội của tôi, tôi sẽ liền nhận tội, còn không kiếm được...”

Con người đen láy bỗng nhiên trở nên hung ác, mang theo đoạn tuyệt mà Trần Chính Dương chưa bao giờ nhìn thấy, “Vậy thì làm ơn về đi, đừng ở đây gây chuyện nữa!”

Trần Chính Dương không nhớ rõ làm sao mình bước ra khỏi bệnh viện, làm sao ngồi vào trong xe, hắn cầm bánh lái, hỗn độn nhìn bản thân trong kính, chậm rãi cúi đầu xuống, tựa trán vào bánh lái, nhắm mắt lại, trong lòng có đủ loại cảm xúc, một câu kia của Âu Dương Thông cứ quanh quẩn trong đầu hắn, “Anh muốn nhìn tôi chết đúng không?”

Không, Âu Dương... Nếu có thể, anh sẵn sàng nguyện ý đánh đổi cả tính mạng để trao đổi cho em... Nhưng em có nguyện ý quay đầu lại không?

Tại sao chúng ta không thể quay về như lúc trước...

Tại sao em lại biến thành như vậy, lạnh lùng, vô tình, mang theo tàn ác xưa nay chưa từng có...

Âu Dương, Âu Dương...

Xin lỗi, anh sẽ không vứt bỏ trách nhiệm của mình cho dù là tổn hại đến em.

Tâm nguyện duy nhất của anh chính là thừa lúc em chưa đi quá xa, anh có thể đuổi theo, nắm tay em kéo lại...

Nhưng mà em có chấp nhận không?

Tiếng chuông điện thoại reo lên làm hấn bừng tỉnh, bên kia là thanh âm hưng phấn của Tôn Á, “Đội trưởng, anh mau trở về, cảnh sát quốc tế vừa mới gửi một đồng tư liệu có liên quan sang, chờ anh về nhận đó!”

Tinh thần Trầm Chính Dương run lên, nói tôi lập tức về ngay rồi cúp điện thoại, ngẩng đầu phát hiện bánh lái thấm ướt, dĩ nhiên là vì lúc này hấn khóc, hấn dùng lực lau lau mắt, quyết đoán khởi động xe, đã không còn sầu não vì Âu Dương Thông thay đổi nữa, bây giờ quan trọng nhất chính là nhổ bang Tứ Hải của Lý Phương Nặc, như vậy mới có thể hoàn toàn kéo Âu Dương Thông ra khỏi đồng bùn.

Âu Dương, anh yêu em, cho dù cách xa bốn năm, anh vẫn yêu em như ngày nào, cho nên anh không bao giờ muốn nhìn thấy em chết, không bao giờ!

Hình cảnh quốc tế gửi đến một xấp tư liệu tuyệt mật về Lý Phương Nặc, thậm chí còn có tư liệu về những thành viên trong hoàng tộc, cùng với danh sách các công ty con dùng để rửa tiền và các nhân viên liên quan, quan trọng nhất là danh sách đại khái về lượng thuốc phiện xuất đi mấy năm nay, đem quá khứ 2 năm phóng thuốc phiện ra Đông Nam Á ghi lại rất rõ ràng, làm cho Trầm Chính Dương hoài nghi tin tình báo này là dùng mảnh khoe gì để lấy được.

Căn cứ theo sắp xếp của cảnh sát quốc tế Á Châu, họ đã từng bước khai triển tiến công từ trong ra ngoài, ở các quốc gia khác cũng có cảnh sát phối hợp, sẵn sàng mọi lúc diệt trừ khối u ác tính này.

Tình hình hỗn loạn làm Trầm Chính Dương bận tới nỗi thời gian ngủ cũng không có, dựa vào cà phê đen nâng cao tinh thần, Tôn Á đã nói với hấn, Âu Dương Thông ở bệnh viện vài ngày thì Lý Phương Nặc đã làm thủ tục xuất viện cho hấn về nhà nghỉ ngơi tịnh dưỡng, Trầm Chính Dương hơi nhú mồm một chút nhưng lại lập tức chú tâm vào công việc.

Chính là lúc ngẫu nhiên, hấn vươn tay xoa xoa hai mắt, cà phê đắng tràn ngập cả khoang miệng, hấn sẽ nhớ tới Âu Dương Thông, không biết vết thương đã lành chưa?

Có lẽ tịnh dưỡng một thời gian ngắn là tốt nhất cho em, chẳng những có thể dưỡng thân thể, còn có thể ly xa trung tâm quyền lực của Lý Phương Nặc một chút, xa một chút...

Trước khi bóng đêm kia nuốt chửng Âu Dương Thông, mình phải mau mau hành động...

6. Chương 6

So với tưởng tượng của Trầm Chính Dương thì hoàn toàn tương phản, lúc này Âu Dương Thông đang ngồi trước bàn điều khiển. Trước mặt là 5 màn hình LCD, các chuỗi số nhấp nháy, trong căn phòng có hàng chục máy vi tính, nhân viên bận rộn, không ngừng có người kinh hô, ‘Firewall tường thứ nhất đã bị công phá!’, ‘Kho dữ liệu b đã bị xâm lấn!’, ‘Chương trình bổ sung đã bị cấy Trojan (*)!’

(*) Trojan: Tên đầy đủ – Trojan Horse, là một loại phần mềm ác tính. Không giống như virus, nó không có chức năng tự sao chép nhưng lại có chức năng hủy hoại tương tự virus.

Sắc mặt Âu Dương Thông tái nhợt nhưng không nhìn ra sự bối rối, khí định thần nhàn ngồi trên ghế, ngón tay thon dài gõ bàn phím, tựa như một khúc vũ đạo hoạt bát, ánh mắt ôn hòa giờ phút này lại lóe lên tia hưng phấn, bàn tay không ngừng gõ bàn phím và lỗ hồng, mã hóa cùng phản kích, màn hình phản chiếu khuôn mặt của hắn, ngũ quan tuần tú làm người ta muốn đui mù.

“Không xong!” Mọi người kêu lên, “Máy chủ đã bị rất nhiều virus xâm hại! Kho dữ liệu chỉ còn một bức tường lửa cuối cùng!”

Cơ hồ tất cả màn hình, dữ liệu đột nhiên xuất hiện nhanh hơn, không tài nào có sức chống cự. Không khí khủng hoảng nhanh chóng lan tràn, ai nấy đều không nói gì, nhưng bầu không khí làm Lý Phương Nặc và Văn Tuấn cùng trầm xuống, đối với công nghệ cao, bọn họ không tinh thông, cho nên đã bỏ ra rất nhiều tiền mướn chuyên viên về, nhưng mà chẳng lẽ hôm nay cứ thế mất hết dữ liệu à? Trong hiện thực thì có thể sống mái với nhau, nhưng ở trên mạng thì bọn họ không có biện pháp, đã từng trả thù ác độc cỡ nào giờ phút này cũng phải bất lực.

“Cứ làm tốt công việc của mình, bảo vệ tốt vị trí của mình, không cần nghĩ những việc khác.” Âu Dương Thông lên tiếng chỉ thị, thanh âm không lớn, nhưng lại làm người ta trấn định, không tự giác phục tùng mệnh lệnh của hắn. Sau đó Âu Dương Thông thoảng ngồi thẳng người, hai tay đánh bàn phím cũng không tăng tốc độ, nhưng nét ôn hòa trên mặt đã không còn, giống như bước ra chiến trường đẫm máu, tư liệu trên màn hình chợt lóe, bị hắn miễn tuệ bắt giữ lại, sạch sẽ lưu loát tới cực hạn.

“Xem ra không sao rồi.” Lý Phương Nặc thở ra một hơi, Văn Tuấn khó hiểu nhìn hắn, “Sao anh biết? Tôi nhớ rõ để lấy học vị tiến sĩ, đâu cần phải học máy tính?”

“Không biết, dù sao vừa nhìn thấy hắn, tôi liền cảm thấy an tâm.” Lý Phương Nặc mỉm cười, đôi mắt xinh đẹp tập trung nhìn về Âu Dương Thông ở phía xa xa, “Có lẽ đây là tín nhiệm.”

Văn Tuấn cũng cười, “Vừa rồi lúc người ta báo kho dữ liệu bị xâm nhập, anh còn không muốn cho tiến sĩ tham dự.”

“Ai, đó là vì tôi sợ thân thể hắn không chống đỡ nổi, không phải mới ra viện sao, tôi cũng không phải có ý nghi ngờ hắn.” Lý Phương Nặc ra vẻ đạo mạo nói, vô lan can, “Đi thôi đi thôi, chúng ta ở đây cũng không giúp được gì.”

Văn Tuấn đi theo hắn, “Ít nhiều gì cũng phải cho bọn họ chút tinh thần chứ boss.”

“Ồi xờ, bây giờ lấy đao kề cổ bọn họ, bọn họ cũng chẳng sợ, trụ cột tinh thần bây giờ là tiến sĩ.” Lý Phương Nặc kéo hắn đi, cánh cửa sắt thép từ từ mở ra, lộ ra một thế giới khác.

Nơi này dĩ nhiên là hậu viện của biệt thự Lý gia, ở đây dựa vào kiến trúc trang viên mà kiến tạo, trung tâm chính thức của bang Tứ Hải, ngoại trừ Văn Tuấn và Tiểu Bạch thì không ai biết.

Lần này thành linh xảy ra công kích là chạng vạng hôm nay, Âu Dương Thông còn chưa kịp ăn cơm liền nhập cuộc, chờ mọi chuyện chấm dứt cũng đã ba giờ sáng, mọi người đều mệt mỏi nhưng trên mặt vẫn lộ ra nét hưng phấn, ôm nhau chúc mừng, có mấy người định xông lên ôm Âu Dương Thông đã bị hắn đẩy ra, cười cười có lỗi, chỉ chỉ bằng vải trên ngực, “Cẩn thận đụng vết thương.”

“Tiến sĩ Âu Dương, anh thật giỏi!” Người tới không chút che dấu sự kính yêu, Âu Dương Thông chỉ thản nhiên cười cười, đứng dậy hướng ra ngoài, “Chỉ cần thời gian, cậu cũng có thể làm được.”

Hắn bước nhanh xuyên qua đám người, cường lực nhện lại trận đau đớn trong ***g ngực, đại não thể nhưng lại cực kỳ hưng phấn, vừa rồi chương trình bị phá, đại lượng tư liệu đều thu vào trong đáy mắt, hắn đã bắt giữ được những tư liệu trong đồng hồ loạn đó, đem vào đầu chỉnh lại, chấp vả đưa ra mệnh lệnh cho chính mình.

Tất cả những điều này hắn đều làm trước mặt biết bao nhiêu người, nhưng không hề bị ai phát hiện, tất cả đều phát sinh quá nhanh, mọi người đều đang ứng phó với virus và Trojan làm cho luống cuống tay chân, ai cũng không hề chú ý tới tư liệu đó viết cái gì, hướng chỉ là chú ý tới người ngồi trên bàn điều khiển, người mà được chính ông chủ của mình dẫn vào.

Bước ra khỏi cánh cửa bằng sắt, bước qua góc đường gấp khúc, mùi hoa thơm giữa đêm mang theo chút hơi thở của biển, Âu Dương cảm thấy tứ chi có chút mệt mỏi, bên môi không tự giác lộ ra nụ cười, cước bộ nhẹ nhàng bước về phía tây nơi mình đang ở, lúc bước vào phòng khách lại bị Lý Phương Nặc gọi lại.

Cả biệt thự đều đã tắt đèn, trong phòng khách có gắn đèn áp tường bên bốn phía, ánh sáng u ám, chính là loại mờ nhạt, Lý Phương Nặc ngồi trên sofa, cười tủm tỉm ngoắc hân, “Tiến sĩ, tới đây.”

Âu Dương Thông cảm thấy kì quái nhắc mi, theo lời bước tới ngồi xuống, “Boss còn chưa yên tâm sao? Tôi đã mã hóa firewall và chương trình của máy chủ, còn gửi cho đối phương rất nhiều virus, bọn họ nhất thời sẽ không có thời gian tới quấy rầy chúng ta.”

“Yên tâm, có cậu rồi thì tôi không lo lắng gì nữa.” Lý Phương Nặc mở ***g che thức ăn ra, tự mình múc canh cho hân, “Tối đây, canh nhân sâm hầm chung với gà, đầu bếp hầm bốn giờ mới xong, hảo hảo cho cậu tắm bổ.”

Âu Dương Thông biến sắc, khước từ nói, “Boss, tôi không uống đâu, mấy thứ dầu mỡ tôi không muốn ăn.”

“Biết cậu là đại tiến sĩ chuyên bắt bẻ, bình thường tôi cũng đâu dám cho cậu ăn mấy thứ bậy bạ, nhưng lần này là ngoại lệ, cậu mới vừa ra viện, lại phải làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, uống chén canh gà tắm bổ, cậu không biết đâu, ở Vân Nam Trung Quốc đều xem đây là ‘bồi dưỡng chính khí’, thứ tốt đó, so với mấy tổ yến gì gì đó đều bổ hơn, tới đây tới đây.” Lý Phương Nặc ôn tồn khuyên bảo.

Âu Dương Thông cau mày nghiêng đầu né tránh chén canh đưa tới trước mặt, “Cám ơn boss, nhưng mà tôi không muốn uống...”

“Coi như là uống thuốc Đông y đi, uống trước một chén, sau đó muốn ăn cái gì thì tôi bảo đầu bếp làm cho, tuyệt không phiền toái, bây giờ cấp dưới đều muốn ăn mừng, vừa rồi còn gọi một thùng bia, tối nay công của cậu là lớn nhất, lần này rất may mắn vì có cậu ở đây, bằng không không biết có bao nhiêu nhiễu loạn.”

Lý Phương Nặc cảm thán một câu, nhét muống vào tay Âu Dương Thông, Âu Dương Thông thật sự không thể cự tuyệt, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ăn canh gà, từ tối qua đã chưa ăn cơm bây giờ uống canh gà, dạ dày thập phần thoải mái, cơ thể cũng thả lỏng vài phần.

“Kho chứa dữ liệu với firewall có chút cũ, bình thường ứng phó thì được nhưng lần này thì không, chúng ta thực dễ dàng bị phá, nhưng mà tôi đã chuẩn bị tốt, về sau sẽ không còn vấn đề gì lớn.” Âu Dương Thông uống xong một chén canh, thực tự nhiên nói về công việc, “Tôi có đề nghị, boss nên tìm một người chuyên về việc này tới làm việc, không phải bảo bọn họ không làm được nhưng mà bọn họ thiếu kinh nghiệm cùng năng lực ứng biến, đối với virus nước ngoài cùng thủ đoạn công kích vẫn chưa quen thuộc.”

“Ngô, không phải có cậu rồi sao, tìm người khác để làm gì?” Lý Phương Nặc tiếp nhận cái chén trong tay hân, cười tủm tỉm nhìn hân, đôi mắt xinh đẹp trong ánh sáng hôn ám lập lòe tỏa sáng, “Tiến sĩ, tôi biết cậu là thiên tài, nhưng không nghĩ tới lại giỏi tới vậy, thật sự làm chuyện gì cũng đều một mình xử lý được, làm cho tôi càng lúc càng nhiều sự kính hỉ.”

Âu Dương Thông bất động thanh sắc nhìn hân, chuyển đề tài, “Tôi nghĩ lần này công kích phòng chừng là cảnh sát, không giống như tổ chức của người bình thường, có thể vì bị bọn họ đoạt được máy tính trong phòng thí nghiệm tìm được dấu vết không rõ ràng cho nên mới tìm được nguồn gốc, vì thế phải nắm chặt, chẳng hạn như tăng cường phòng vệ, khuất mặt trong phạm vi của tôi, tôi sẽ không cần tham dự nữa?”

“Để làm chi? Chống trộm hả?” Lý Phương Nặc lộ ra nụ cười vô lại, đưa chén canh đã được múc đầy lại cho hân, dùng một ngữ khí thân thiết ra mệnh lệnh, “Uống hết đi. Cái việc tăng cường phòng vệ, bang Tứ Hải mới là trung tâm, tất cả tài liệu cơ mật, sổ sách bao năm qua, quan hệ với mọi người, giao dịch lui tới... Tất cả đều ở đó, ngay cả tân được mà cậu phát minh cũng ở đó, một khi bị người khác đánh cắp để lộ bí mật thì tập đoàn Tụ Long coi như xong đời, có thể nói đó là tính mạng của tôi, cậu sẽ không nghĩ muốn trở thành người nắm giữ chứ?”

Âu Dương Thông không hề để lộ cảm xúc, “Boss, tôi biết, bang Tứ Hải, bây giờ là tập đoàn Tụ Long, là một gốc đại thụ che trời, cành nhiều rậm rạp, anh cho tôi cơ hội tiếp cận, bắt đầu từ ngọn cây, từng bước một đi đến rễ cây, đúng vậy, rễ cây rất lớn, tôi là người ngoài, hân là đã thỏa mãn rồi, không hề tò mò muốn

tìm hiểu thêm, giống như bộ rễ khổng lồ dưới lòng đất, không phải bí mật mà tôi có thể đụng chạm, tôi đã sớm không để tâm.”

“Tiến sĩ.” Lý Phương Nặc vỗ vai hắn, “Mau uống canh đi, để nguội uống không ngon đâu, tôi hiểu cậu cố kị điều gì, bởi vì thủy chung cậu không phải bước ra từ bang Tứ Hải, cho nên lo lắng tôi sẽ đổi dời theo cách khác? Hừ.”

Khuôn mặt hắn bỗng nhiên trở nên dữ tợn, ngũ quan xinh xắn mang theo cỗ sát khí, “Nhưng thật ra có một người làm việc cho Lý gia vào đời thứ ba, vì cái gọi là chính nghĩa công lý mà dám làm nằm vùng! Nhìn mặt boss lúc đó tôi chỉ có thể giết hắn, không thể giết cả nhà hắn! Tôi không phải loại cố chấp, cho rằng người từ nhỏ đi theo mình mới đáng tin, cậu vĩ đại như vậy, nếu tôi không đem cậu đặt lên vị trí cao thì chẳng những phải xin lỗi cậu mà còn phải xin lỗi chính mình.”

Âu Dương Thông miễn cưỡng uống thêm hai muỗng, đùa giỡn nói, “Boss, anh dùng người thực ngoan độc, bây giờ tôi kiêm hai chức, bên phòng thí nghiệm rồi còn nhà xưởng, bây giờ anh còn muốn tôi phụ trách luôn bên mạng dữ liệu. Lúc trước Văn Tuấn mời tôi tới làm việc cũng chưa từng nói tôi phải làm nhiều như vậy a.”

Lý Phương Nặc nở nụ cười, tựa hồ không chút để ý nói, “Đúng rồi, lần trước tên cảnh sát tới thăm cậu, có làm trò quỷ gì không?”

Bàn tay đang cầm muỗng hơi run lên, Âu Dương Thông trấn định ngay cả lông mi cũng không động, “Chỉ là một người không thể làm nghịch phản ứng hóa học mà thôi.”

“Tiến sĩ, cậu đừng đột nhiên biến thành cao thâm như vậy có được không?” Lý Phương Nặc vừa cười vừa tức, “Có phải cậu chọc tôi thất học? Nhưng mà không sao, trước mặt cậu, tất cả mọi người đều thất học.”

Âu Dương Thông mỉm cười không đáp, đứng dậy, “Tôi đi nghỉ ngơi, nếu không ngày mai sẽ không dậy nổi, boss, ngủ ngon.”

“Àn, ngủ ngon.” Lý Phương Nặc cũng đứng dậy, bỗng nhiên nắm cánh tay Âu Dương Thông, “Tiến sĩ, tôi biết tình cảm là thứ không thể khống chế, có lẽ cậu thích tên cảnh sát đó, không sao hết, tôi sẽ không nghi ngờ cậu.”

Rũ lông mi xuống, trên mặt Âu Dương Thông không có chút cảm xúc, thanh âm giống như bình thường, nói, “Cảm ơn đã lo lắng, tôi và hắn đã sớm không còn gì.”

“Ách, thật ra, tôi muốn nói...” Trong trí nhớ đây là lần đầu tiên Lý Phương Nặc ấp a ấp úng, nhưng sau khi nhìn khuôn mặt Âu Dương Thông, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một luồng khí khô nóng, làm cho hắn càng thêm không thể diễn đạt, đến cuối cùng chỉ có thể nói lung tung, “Thôi quên đi, về sau, a về sau tôi sẽ... tìm cho cậu một người khác, cậu thích thể nào thì nói với tôi.”

Âu Dương Thông mở to mắt nhìn hắn, Lý Phương Nặc nhìn thấy bản thân trong mắt đối phương hết sức quái lạ, không khỏi nổi giận đứng lên, buông tay ra, “Ngủ ngon.”

Cánh tay Âu Dương Thông trơn tuột ra khỏi tay hắn, ngón tay hai người vô tình chạm vào nhau, làm cho Lý Phương Nặc cảm thấy một tia xa lạ cùng ngọt ngào, hắn nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Thông, ngã xuống ghế sofa.

Giống như có một tình huống bản thân không thể khống chế đã xảy ra...

Có chỉ thị của Lý Phương Nặc, Âu Dương Thông chính thức được làm chủ phòng kỹ thuật, cấp dưới cơ hồ đối với vị ân nhân ngày hôm qua cứu giúp vô cùng vui mừng, nhiệt liệt ra chào đón trưởng phòng mới. Âu Dương Thông chậm rãi bước tới trước bàn máy, khớp xương thon dài gõ bàn phím, nhập mật mã vào, tất cả dữ liệu mở ra trước mặt, tất cả đều là những thứ cảnh sát cần, hắn kiểm chế tia hưng phấn cùng khẩn trương ở trong lòng, giống như không có việc gì tắt máy đi, cứ như một vị trưởng phòng mới, xem sơ công việc của mình trước khi bắt đầu.

Hắn không biết ở ngoài kia, Văn Tuấn đang báo cáo tình hình cho Lý Phương Nặc, trong một tháng, Văn Tuấn phái người sang châu Âu, điều tra cuộc sống của Âu Dương Thông khi đó, bây giờ đã có kết quả, không có gì khác thường.

“Tất cả đều tương xứng với hồ sơ, không có phát hiện dấu vết không rõ ràng nào trong một thời gian dài, cũng không hề tiếp xúc với cảnh sát quốc tế, hơn nữa an bài cho tiến sĩ rất gấp, người ta lấy 1 học vị tồn không biết bao nhiêu thời gian, hẳn bây giờ đã cầm bốn cái, nói chi là mấy khóa trình hỗn loạn này, hẳn không phải nhân viên được thụ huấn của cảnh sát. Em của hẳn đúng là cảnh sát, nhưng tiến sĩ đã tới đây rồi, em hẳn lại ở nước ngoài, tôi nghĩ không thể vì điều này mà nghi ngờ tiến sĩ, nếu như quả thật là nằm vùng

thì cảnh sát quả là đã phải thiên y vô phòng (*).”

(*) áo tiên không thấy vết chỉ khâu.

Lý Phương Nặc gật đầu, lại hỏi, “Còn tên cảnh sát họ Trầm kia?”

Lúc nói chuyện, ánh mắt Lý Phương Nặc nổi lên sát khí mà chính hẳn cũng không cảm nhận được, Văn Tuấn lo lắng nhìn hẳn, “Boss, tạm thời nhẫn nại đi, trời biển bao la, tuy rằng tên đó rất đáng ghét, nhưng dù sao cũng là con của tổng thanh tra, em của tên bí thư làm trong cảnh cục, chúng ta chỉ có thể đuổi hẳn đi, nếu hẳn chết, tất cả mọi người đều không có lợi, lại nói, hẳn cũng không nắm được điều gì từ chúng ta, cũng không cần quấy, chỉ có tên đội trưởng tập độc đội là chứng mất thôi.”

“Hừ, hẳn thật sự có quan hệ với tiến sĩ?”

“Ân, tình báo nói vậy, bọn họ ở Munich có thuê chung một căn hộ ở lầu ba khu L34 khoảng tám tháng.” Văn Tuấn theo bản năng đổi ‘ở chung’ thành ‘thuê chung’, không biết tại sao hẳn nghĩ làm như vậy sẽ giúp boss tiêu hỏa đi một chút.

“Thuê chung?” Lý Phương Nặc phụng phịu, “Có ngủ chung giường không?” [Dạ có thưa anh =)]

“Đó là nhà trọ riêng biệt cho sinh viên thuê trọ, ba tầng tổng cộng có tám người, lúc đó tôi thật sợ sốt, không điều tra hết cuộc sống của tiến sĩ, hơn nữa thời điểm đó, tên họ Trầm kia đã ra nước ngoài đặc huấn, không có mặt ở Munich, cho nên...” Văn Tuấn liếc mắt thấy sắc mặt Lý Phương Nặc càng ngày càng đen, nhìn không được liều chết khuyên can, “Boss, đều qua cả rồi, anh đừng vì thế mà khinh thường tiến sĩ, có phải có gì không ổn không? Nếu anh thật sự lo lắng, bây giờ đoạt lại quyền lực của hẳn đi, hay chuyển hẳn tới vùng núi, nếu thật là nằm vùng, ở đó khẳng định sẽ không gây ra được sóng gió gì.”

“Nếu tôi nghi hẳn là nằm vùng, còn cho hẳn làm trưởng phòng phòng kỹ thuật à? Đây không phải là cho trộm vô kho bạc sao?” Lý Phương Nặc cười lạnh, sau đó ấn điện thoại, hỏi bên kia, “Tiến sĩ hôm nay ở phòng kỹ thuật làm cái gì?”

Người bên kia lập tức cung kính trả lời, “Tiến sĩ khởi động máy nhìn một cái rồi đi, sau đó giải đáp một ít vấn đề cho mọi người, bây giờ đang giảng bài.”

Lý Phương Nặc tắt điện thoại, vươn tay sờ sờ cằm, bỗng nhiên nói với Văn Tuấn, “Tiến sĩ ở đây mấy ngày cũng không có gì khác thường, không liên lạc với người ngoài, chỉ nhờ đi lấy sách sudoku mà hẳn đã đặt, mà chỗ hẳn đặt hàng chỉ là một nhà sách đơn giản, tôi bảo Tử Ngôn đi, nhà sách đó cũng không lớn, không tra ra gì cả, đợi hẳn chơi xong rồi bỏ, cậu bảo người hầu đi lấy đưa cho cậu kiểm nghiệm xem có cái gì khả nghi không?”

“Boss.” Văn Tuấn cười khổ, “Tôi đối với sudoku vốn kém cỏi, anh đâu phải không biết, mấy cái chuỗi số kỳ quái, tôi nhìn cỡ nào cũng không hiểu, thật sự tra không ra mật mã gì đâu a.”

“Ngu ngốc!” Tâm tình Lý Phương Nặc không hiểu sao lại xấu đi, tức giận nói, “Cậu không hiểu mật mã nhưng chắc là hiểu vân tay chứ? Cầm cuốn sách đem đi dò một lần, xem tiến sĩ ở trang nào để lại dấu vân tay nhiều nhất thì xé ra!”

Giáng sinh tới mới là thời điểm chính thức bắt đầu của mùa đông, gió nhiệt đới hải dương mang theo ẩm ướt cùng lạnh lẽo thổi vào, nhiệt độ xoay quanh khoảng 10 độ, Tiểu Bạch long đông vắt vả quần khăn trở về từ vùng núi, vừa bước vào nhà liền nhảy tới kê bên lò sưởi bảo người hầu đưa ly trà nóng, gói ghém bản thân kỹ lưỡng trong chăn mới chào hỏi mọi người.

“Gần đây làm ăn không tốt lắm a.” Ánh mắt trông mong nhìn Lý Phương Nặc, “Cảnh sát hình như rất nghiêm ngặt, chỉ có một lượng nhỏ súng đạn cũng không chuyển đi được, kết quả lúc tới giao dịch thì bên

kia bị tóm gọn.”

“Giữ đi, dù sao tương lai vẫn còn dùng.” Lý Phương Nặc thuận miệng nói một câu, tâm tư đặt trên ván cờ với Tử Ngôn, suy nghĩ nửa ngày lại kéo cánh tay Âu Dương Thông đang ngồi trên sô pha, “Tiến sĩ, giúp đi một nước đi.”

Âu Dương Thông vẫn im lặng ngồi trên ghế, trên tay cầm quyển sudoku, tay kia cầm cây bút viết viết, nghe thấy người kia nói liền giương mắt nhìn, nghiêng người tới, dùng ngón tay thon dài đẩy con kị sĩ, sau đó ngồi lại trở cũ.

Tiểu Bạch há mồm uống ngụm trà, nháy mắt nói, “Boss, anh khi dễ La ca nha, cùng tiến sĩ hai đấu một?”

“Đầu óc vĩ đại như vậy, không thích hợp với bản tính của tôi.” Lý Phương Nặc cười tủm tỉm, đôi mắt xinh đẹp khi nhìn về phía Âu Dương Thông liền tràn ngập cao ý cùng kiêu ngạo, “Đúng rồi, Tiểu Bạch, dù sao đạn cũng còn nhiều, mấy ngày nữa không có gì làm thì dẫn tiến sĩ đi tập bắn đi, cảnh sát làm việc chậm quá, phòng thí nghiệm bây giờ còn chưa được giải phong, hần chán sắp chết rồi.”

“Không phải chứ boss, bắn súng thuộc về loại thô thiển, tiến sĩ nhả nhận như thế, không hợp mấy nha?” Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn Âu Dương Thông đang điền số, bất giác đau khổ, “Cũng coi như là tôi đã từng đọc sách, nhưng khi so với tiến sĩ thì như thất học! Cái này là cái gì a, toàn là số, vừa nhìn thấy liền đau đầu. Ai, tiến sĩ, anh có kiên luôn số học không vậy?”

Âu Dương Thông không ngẩng đầu lên, lên tiếng nói, “Sudoku nhìn bề ngoài là một trò chơi về con số, nhưng trên thực tế phải sử dụng phương pháp toán học để giải quyết, còn phải ăn khớp với suy đoán, cậu cảm thấy nó buồn tẻ vì cậu thấy mấy con số rất nhàm chán, nếu đổi 9 con số thành 9 cô gái đẹp khác nhau, vậy thì hiệu quả chắc cũng không khác mấy đâu ha.”

Hần tạm dừng một chút, tựa hồ cảm thấy trước kia mình đã từng nói câu này rồi?

Hay là dừng nhớ tới thì tốt hơn, nhưng thân thể đã đi trước cái đầu, bất giác nhớ tới cảm giác ấm áp bao lấy cơ thể, đôi vai dày rộng, còn có nụ hôn nhẹ trên trán mình... Căng thẳng trong lòng nháy mắt lại có xu thế thả lỏng.

Hần cắn chặt răng lấy lại lý trí, tiện tay khép cuốn sách lại quăng vào sọt rác, đứng lên lắc lắc thắt lưng, “Tôi đi chạy bộ một lát.”

“Mặc nhiều đồ vào! Bên ngoài trời lạnh lắm!” Lý Phương Nặc nhìn bóng lưng của hần nhắc hai câu, cười cười xoay đầu lại, thấy Tiểu Bạch mắt chữ A mồm chữ O nhìn hần, “Nhóc, bị cái gì vậy?”

“Không có gì... Chỉ cảm thấy hơi kỳ lạ, giống như tôi biến mất có mấy ngày, boss đã thay đổi vị trí tứ đại hộ pháp a?” Tiểu Bạch trêu chọc hỏi, “Tôi nghe nói tiến sĩ đã vào trung tâm, sao rồi, đã qua kì khảo sát rồi hả?”

Lý Phương Nặc chỉ cười mà không đáp, lúc này Văn Tuấn bước tới, cầm một phần báo cáo đưa cho Lý Phương Nặc, người kia không chút để ý hỏi, “Thế nào?”

“Mấy quyển sudoku đều đã tra qua, không hề có trang nào lưu lại nhiều dấu vân tay, trang nào cũng chia đều, ngay cả dấu vết bôi xóa cũng không có, chuyên gia nói không tìm được gì.” Văn Tuấn thấy cuốn sudoku vút trong sọt rác bên cạnh, vươn tay cầm lên, “Cái này có cần kiểm nghiệm không?”

“Không cần nữa.” Lý Phương Nặc nhấc tay ngăn hần, “Cứ như vậy đi.”

“Còn nữa, gần đây cảnh sát hình như nắm được một ít chuyện, mỗi chỗ đều bị nhìn chăm chăm rất gắt gao, câu lạc bộ với sông bạc làm ăn xuống không ít, có cần nghĩ biện pháp gì không? Ví dụ như đi đường khác?” Văn Tuấn đề nghị.

“Muốn nhìn thì cứ nhìn, tôi là nghị viên, bọn họ không dám làm xằng bậy đâu.” Lý Phương Nặc khoái trá nở nụ cười, “Ai nha, kỳ thật làm một công dân được cảnh sát bảo vệ cũng không tồi, giống như làm câu lạc bộ với sông bạc, vốn cũng chẳng thể kiếm tiền, đều là ông già nhớ tình bạn cũ mà giữ lại, giờ vừa lúc có thể đẹp, nga, đúng rồi, ngày mai thay tôi mời thống đốc ăn cơm, sớm một chút lo chuyện Tân Phương.”

“Được.” Văn Tuấn đáp ứng, Tiểu Bạch cười hì hì tiến tới xem ván cờ, “Ai nha, tiến sĩ ra tay thật độc, La ca nhận thua chưa?”

La Tử Ngôn trầm mặc nhìn hần một cái, đẩy bàn ra nhận thua, Lý Phương Nặc cười ha hả đứng lên, vươn tay xoa tóc Tiểu Bạch, “Được rồi, ở đây vài ngày đi, đừng lo gì hết, nghỉ ngơi mới có sức kiếm tiền, có đúng không?”

“Tôi đúng là muốn nghỉ ngơi a, thuốc phiện ở vùng núi đều đã thu hoạch rồi, dù sao cũng không còn việc.” Tiểu Bạch mở chăn ra, vươn vai vài cái, “Nhưng mà boss à, lần này không có việc gì chứ? Tôi cảm thấy cảnh sát cần rất chặt.”

“Cứ để bọn họ cần.” Lý Phương Nặc xuề xòa cười, “Tôi nhận được tình báo, hành động lần này là toàn bộ Đông Nam Á, không chỉ có chúng ta mà còn rất nhiều chỗ khác đều bị ảnh hưởng, bị diệt hai phần ba rồi, đám chó cảnh sát này so với mũi chó còn thính hơn, rốt cuộc lấy tin tức từ đâu...”

“Chắc là nội quỷ đi?” Tiểu Bạch nhu nhu mũi, “Lúc tôi uống rượu với lão ngô, hần nói bên kia có nằm vùng trà trộn, bị hủy hơn phân nửa, bây giờ bên kia không có hàng bán.”

“Đừng nóng, chờ thời gian này qua đi, hàng của chúng ta có thể chiếm được vài phần thị trường, tiến sĩ xử lý rất tốt.” Lý Phương Nặc thần nhiên nói, “Nằm vùng nhà nào cũng có, chỉ cần bắt con sâu ra bóp chết là được.”

“Đúng rồi boss, vừa rồi lão gia gọi tới, bảo anh tối nay nhớ về.”

Lý Phương Nặc chán ghét nhíu mày, nói thảm một câu nhưng vẫn bất đắc dĩ đứng lên, “Tử Ngôn, chúng ta đi.”

Trong phòng khách chỉ còn Tiểu Bạch với Văn Tuấn, Tiểu Bạch cầm ly trà đã nguội, uống mấy hớp lớn, mở miệng nói giỡn, “Văn ca, lần này trở về, tôi phát hiện có gì đó không đúng a, boss giống như càng ngày càng coi trọng tiến sĩ, nhìn hần cái gì cũng tốt hết, quả thực là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.”

Văn Tuấn trầm mặc, “Đây cũng là điều tôi lo lắng.”

“Hả, không phải chứ?” Tiểu Bạch buồn rầu hỏi, “Mấy anh còn nghi ngờ hần là nằm vùng sao?”

“Không phải...” Văn Tuấn thở dài, “Tôi lo chuyện khác...”

“Chuyện gì a?”

“Tây Thi đó!” Văn Tuấn bỗng nhiên trở nên phiền muộn, rống lên một câu rồi bỏ đi, Tiểu Bạch trợn mắt há mồm, “Nói cho rõ ràng đi a, cái gì Tây Thi chứ?”

Trung Quốc đa số đều theo đạo Phật, không khí Giáng sinh phi thường nhạt nhẽo, khác biệt ở Tụ Long lại cực kỳ náo nhiệt, nhưng chỉ ở dưới lòng đất mà thôi. Lý Phương Nặc trở về nhà, cả biệt thự im ắng, chỉ có một căn phòng còn đèn bật sáng.

Hần kéo cà vạt, nhìn thoáng qua ánh đèn, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, bước về phía đó, La Tử Ngôn ngoài dự đoán của mọi người, ngăn cản hần, “Boss, đêm đã khuya.”

“Tôi biết, tôi đi xem hần thế nào.” Lý Phương Nặc lập tức bước đi, “Cậu về nghỉ đi.”

La Tử Ngôn không nói gì, vô thanh vô tức đi theo hần, Lý Phương Nặc dừng lại, tức giận xoay người nhìn, “Tử Ngôn, chẳng lẽ hôm nay tôi lên giường với tiến sĩ cậu cũng phải đi theo?” [Có muốn cũng đừng hòng anh ơi:v =))]

Ánh đèn nhợt nhạt vẫn có thể thấy rõ sắc mặt La Tử Ngôn đại biến, Lý Phương Nặc giống như rất vui ha hả cười, đá hần một cước, “Biến giùm cái, tôi chỉ đùa thôi.”

Cửa phòng Âu Dương Thông không có khóa, Lý Phương Nặc dễ dàng mở được, hần nhẹ nhàng bước vào, trên mặt lộ ra tươi cười lưu manh, rón ra rón rén, định hù Âu Dương Thông.

Nhưng mà hần thất bại, trong phòng khách nhỏ không có ai, cửa phòng ngủ mở rộng, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, laptop thì ở để trên giường, nhìn một cái là thấy, trên đó viết phương trình hóa

học cùng với công nghệ kỹ thuật gì đó, đối với Lý Phương Nặc mà nói, hoàn toàn là một thế giới khác, hẳn chỉ biết mấy hàng mà thôi.

Lý Phương Nặc đơn giản nằm xuống giường, đầu dựa vào thành giường, lấy tay chạm con chuột cho ánh sáng nhấp nháy, nghiêng tai nghe tiếng nước trong phòng tắm, không biết tại sao lại bắt đầu đứng núi này trông núi nọ, giống như muốn xuyên thấu qua cánh cửa kia nhìn thấy thân thể cao ráo đứng trong làn hơi nước, nước chảy dọc theo cơ thể, chảy từ đầu qua ngũ quan xinh đẹp xuống ngực, lướt qua hai điểm phần hồng trên ngực, sau đó chảy xuống phần bụng bằng phẳng, hạ thân được bao phủ bởi hơi nước, xuống phía dưới nữa là đôi chân thon dài.

Lý Phương Nặc ngồi dậy, cảm thấy trong người một trận khô nóng, Âu Dương Thông bình thường không xài nước hoa, dầu gội sữa tắm cũng xài loại bình thường, cơ hồ không có mùi hương, chỉ có mùi hoa cỏ thảo nhiên mà thôi, bình thường ở một mình với hẳn cũng có thể ngủ thấy, nhưng đây là phòng của Âu Dương Thông, giường của Âu Dương Thông, tất cả đều tràn ngập mùi hương của hẳn, nó vẫn rất thảo nhiên, nhưng cứ quanh quẩn bên mũi, không thoát đi đâu được, ôn hòa như nụ cười của Âu Dương Thông.

Lý Phương Nặc suy nghĩ lung tung, không để ý tới tiếng nước đã dừng, Âu Dương Thông mở cửa ra, vừa dùng khăn lau tóc vừa đi, khi thấy Lý Phương Nặc thì kinh hãi, con người lóe lên, nhưng khi mở miệng thì vẫn rất thông dong, “Có chuyện gì sao, Lý tiên sinh?”

“Nga... nga.. nga!” Về mặt lưu manh lúc này không biết biến đi đâu, nói lấp nửa ngày mới tỉnh ngộ, “Hôm nay là Giáng sinh mà! Ở đây không có thói quen đón Giáng sinh nhưng cậu lại sinh ra ở nước ngoài, cho nên tôi cảm thấy vẫn nên tới chúc cậu Giáng sinh vui vẻ thì tốt hơn.”

Âu Dương Thông tất nhiên không tin lời hẳn, đôi mắt đảo qua laptop trên giường sau đó nhìn hẳn, không nói gì.

Đại khái vừa tắm xong, áo tắm hơi mở rộng, cổ hình chữ V, bộ ngực hấp dẫn lộ ra một mảng bóng loáng, giọt nước chảy dọc theo hai má xuống cằm, giọt nước trong suốt dưới ánh đèn phản xạ, Lý Phương Nặc hoàn toàn chú ý tới, hẳn nhất thời không biết phải nói gì, ánh mắt như lang sói nhìn chằm chằm giọt nước. Sức hút của trái đất là không thể chống lại, cuối cùng giọt nước rớt xuống đất, tan biến.

Trước khi ý thức được mình đang làm cái gì, Lý Phương Nặc đã nhào tới, kéo cánh tay Âu Dương Thông ra sau, ngón tay khi đụng vào làn da đối phương, máu trong người lập tức sôi trào, mặc cho tiếp xúc với làn da sau lớp áo ngủ nhưng hẳn vẫn cảm thấy vô cùng có mị lực, hẳn liền linh giữ lấy thân thể kia, tựa như năm 16 tuổi, khi được trao chức boss, đã tâm bưng bưng muốn giữ lấy thế giới, chinh phục vĩnh viễn là thứ làm hẳn rất hưng phấn, huống chi là chinh phục con mồi thông minh hoàn toàn mới mẻ và xa lạ này.

Âu Dương Thông bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể không khỏi hơi ngã về sau, Lý Phương Nặc nhanh nhẹn ôm lấy thắt lưng hẳn kéo vào lòng mình, hai người dán chặt nhau, cũng có thể cảm nhận được nhịp đập kịch liệt của trái tim.

Lý Phương Nặc là người nghĩ gì làm đó, hẳn không hề hối hận bất cứ việc gì, nếu như muốn làm thì cứ làm, huống chi, Âu Dương Thông lại là một con mồi thoát nhìn vô cùng ngon miệng, đôi môi mông màu hồng nhạt bởi vì kinh ngạc mà hơi mở ra, con người tối đen phản chiếu hình ảnh của Lý Phương Nặc, hẳn giống như một con dã thú hung hãn, đang muốn nhe răng cắn con mồi.

Đúng vậy, hẳn đang định làm như thế.

Nụ cười không có hảo ý, Lý Phương Nặc không nói hai lời cúi đầu hôn xuống, trong lòng tràn đầy ham muốn cảm giác được nhắm nháp đôi môi kia, lúc môi sắp đụng nhau Âu Dương Thông lại gây khó dễ, cánh tay linh hoạt giãy ra khỏi cái nắm của Lý Phương Nặc, đồng thời đánh một quyền về đối phương uy hiếp, Lý Phương Nặc kêu lên một tiếng nhưng vẫn không hề lui lại, ngược lại còn bắt cổ tay Âu Dương Thông kéo ra sau, dùng sức đẩy Âu Dương Thông lên cửa sổ, trong mắt là cuồng bạo càng thêm đỏ lên.

Âu Dương Thông không hề có chút thất kinh, thậm chí sắc mặt cũng không đổi, khoảng cách gần như vậy, tư thế ám muội như thế mà hẳn cũng không hề xúc động, con người tối đen nhìn thẳng Lý Phương Nặc gần trong gang tấc, một tia né tránh cũng không có.

“Ngoan đi...” Lý Phương Nặc gần như là thì thầm, động tác lần này của hắn thả chậm hơn nhiều, thật cẩn thận tiến tới gần Âu Dương Thông, muốn kề cận đôi môi hồng nhuận chiếm lấy nụ hôn ôn nhu.

“Xin lỗi, Lý tiên sinh, tôi không có cảm giác với anh.” Thanh âm của Âu Dương Thông so với Lý Phương Nặc không lớn hơn bao nhiêu, càng giống như thì thầm, hắn tựa hồ cảm thấy như thế này rất thú vị, một chút cũng không quan tâm mình bị người ta ép lên cửa sổ, nghiêng đầu đi, thực thong dong nhìn Lý Phương Nặc.

Lý Phương Nặc nheo mắt lại, ánh mắt lưu luyến nhìn đôi môi hồng nhuận kéo xuống cổ, xuống chút nữa là làn da bóng loáng, bộ ngực màu mật ong, vừa rồi giây dựa mà làm áo ngủ thêm mở rộng, hắn vừa rồi có ảo tưởng hai điểm phấn nộm kia đã như ẩn như hiện...

Không chút nào che dấu chính mình, Lý Phương Nặc cũng cười, “Đừng lo, tôi có cảm giác với em là được rồi.”

Nói xong, hắn liếm môi, cười đến thật vô sỉ.

Đang lúc có ý đồ muốn hôn môi đối phương, tay của Âu Dương Thông bị hắn giữ đột nhiên gãy ra, nâng khuỷu tay không nhẹ không nặng đánh vào cằm Lý Phương Nặc, lần này tuy rằng đã không chế nhưng vẫn làm mất Lý Phương Nặc nổi đom đóm, ai nha một tiếng buông tay lui về sau, chưa đợi hắn hồi phục lại, một ly nước đá lập tức bị đổ lên đầu, nháy mắt dập hỏa giảm xuống, lửa giận tăng lên.

Phần nộ lau nước trên mặt, Lý Phương Nặc ngoan độc trừng mắt Âu Dương Thông đang bước ra ngoài, trên tay cầm cái ly, thần thái thong dong lại rất lễ phép nói, “Tôi nói, tôi không có cảm giác đối với anh.”

“Tiến sĩ, được, tôi thừa nhận.” Lý Phương Nặc giơ một bàn tay lên, “Gần 30 năm sống trên đời, không, phải nói là ba đời nhà Lý gia chúng tôi, không hề có nghiên cứu về tình cảm nam nữ lãng mạn, hôn nhân chính là thủ đoạn, mà cặp bồ càng đơn giản, chỉ cần tôi nhìn thấy được là xong.”

Hắn bước về phía trước, “Em lại rất tốt, người tôi muốn, nhất định sẽ nắm được trong tay.”

Âu Dương Thông không nói lời nào, Lý Phương Nặc thở dài một hơi, nhìn khuôn mặt tuần tú của đối phương, khẩu khí không tự chủ được mềm đi, “Đương nhiên, tôi sẽ cho em tất cả những gì em muốn, đây là thành ý của tôi, cũng là thứ em nên có.”

Không đợi đối phương trả lời, Lý Phương Nặc bước về phía trước, gần như là ôn nhu, nói, “Tiến sĩ, tôi thật sự thích em.”

“Xin lỗi, Lý tiên sinh, tôi không có cảm giác đối với anh.” Âu Dương Thông trấn định đón ánh mắt của hắn, ngữ khí tuy rằng bình thản, nhưng cũng không hề thoái nhượng.

Lý Phương Nặc cắn tức, chua ngoa nói, “Người không biết cứ nghĩ em có tính cách lãnh đạm, đừng giả bộ, lúc trước không phải em đã ở chung với tên họ Trầm đó sao?!”

Con người tối đen đột nhiên hiện ra ngọn lửa, Âu Dương Thông cắn chặt môi dưới, đơn giản hào phóng thừa nhận, “Đúng vậy, chúng tôi ở chung hơn nửa năm.”

“Em cố ý chọc tức tôi sao, tiến sĩ?” Lý Phương Nặc khó thở cười cười, “Tôi có cái gì không bằng hắn? Hả? Bốn năm trước em vẫn là một thằng nhóc không biết nhìn người, nhưng bây giờ em đã trưởng thành, chẳng lẽ không nhìn ra quen ai mới có lợi?”

“Tình cảm không thể dùng lý trí để phán định, tôi chỉ có thể nói, bây giờ tôi không còn thích hắn, nhưng điều này không có nghĩa tôi sẽ thích anh hay bất kỳ người nào khác.”

Hắn không hề day dưa, bước ra cửa, bỗng nhiên xoay người, nhìn chằm chằm Âu Dương Thông, cười vô lại, “Tiến sĩ, nhớ kỹ, tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi cho em thời gian suy nghĩ vì tôi quý trọng em, em tốt nhất tự mình chậm rãi nghĩ cho thông suốt, bằng không tôi không đảm bảo tôi sẽ vẫn còn có thể kiên nhẫn như thế này.”

Âu Dương Thông nhắc mi, “Cho dù mạo hiểm mất đi một thủ hạ như tôi?”

“Em chính là một thủ hạ rất vĩ đại.” Lý Phương Nặc vươn tay làm ra động tác nổ súng, “Nhưng tôi thích nhất là những thứ mang tính khiêu chiến, nếu tôi không có được... thì ai cũng đừng hòng có!”

Hắn nặng nề đóng sầm cánh cửa rồi bỏ đi, Âu Dương Thông lúc này mới thả lỏng toàn thân, hắn gần như mất hết sức lực ngã xuống ghế sofa, mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng, cổ tay bị nắm giữ bây giờ ớn lạnh, mà càng khó chịu hơn chính là cảm giác bị khống chế, còn có tiếp xúc thân mật cùng Lý Phương Nặc làm hắn càng thêm khó chịu.

Hắn hung hăng lắc lắc đầu, ý đồ đem hết việc vừa xảy ra biến mất, vì mau chóng bình tĩnh, hắn cố gắng làm cảm xúc phản đối không thể chiếm cứ bản thân, hắn muốn nghĩ đến những chuyện vô hại để đầu óc có thể bình tĩnh xuống.

Nhắm mắt lại rồi đột nhiên mở ra, Âu Dương Thông không nghĩ tới, khi nhắm mắt lại, hình ảnh Trầm Chính Dương liền hiện lên trước mắt... Mùa đông ở Munich, tuyết phủ cả thành phố, tiếng chuông đón Giáng sinh ở quảng trường, mùi rượu phẳng phất... cùng cái nắm tay thật chặt.

Đêm khuya bình an, ngoài cửa sổ tuyết rơi lả chả, trong phòng chỉ đốt một ngọn nến, ánh sáng toát ra, chiếu rọi cảnh triền miên của hai người trên giường, da thịt nóng bỏng dán sát vào nhau, tiếng thở dốc kề cận bên tai... Khi đó hắn được yêu rất ôn nhu, mỗi một tấc da thịt đều được người kia vuốt ve hôn liếm, mỗi một lần nhận sự tiến nhập của đối phương, thân thể đều ngọt ngào run rẩy, chưa bao giờ biết một người có thể cho mình cảm giác ấm áp lại an toàn như thế, làm cho hắn nhiều năm sau vẫn không thể quên cùng quyền luyện...

Hắn hoảng mất đứng lên, vọt vào phòng tắm, xối nước lạnh vào người mình, mặc cho dòng nước lạnh băng chảy dọc thân thể, giống như muốn làm tắt cả suy nghĩ lung tung theo dòng nước tan biến.

Nhưng một cái tên vẫn cố chấp nằm trong đầu, tựa như trong bóng đêm nhắc nhở hắn, thế giới vẫn còn tồn tại một ánh sáng duy nhất, mang tên Trầm Chính Dương.

Editor: Trời ơi ngược:((((Rất chi là không thích phần này ;~;

Beta: Di

duy nhất t thích ngược? =))))))

7. Chương 7

Tiết mục đêm đó chỉ có hai người biết, ngày hôm sau thì sóng yên biển lặng, tất cả đều giống như lúc trước, nhưng mà mỗi lần Lý Phương Nặc nhìn Âu Dương Thông, ánh mắt đều mang ý tứ thích thú, khi thì cười đen tối, làm cho người ta dựng tóc gáy, khi thì cười thần nhiên tựa như không có việc gì.

Tết Nguyên Đán vừa qua, Lý Phương Nặc âm thầm làm việc, rốt cuộc việc Tân Phương chứa độc phẩm cũng đưa ra quyết định, năm người bị tử hình, ba người bị chung thân, phòng thí nghiệm sau khi kiểm tra cũng được giải phong, Lý Phương Nặc đích thân tới hiện trường, cười tủm tỉm bắt tay hàn huyên với quan viên tới chấp hành công việc, mặt mày hơn hớn.

Âu Dương Thông là chủ nhiệm tất nhiên cũng có mặt, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa nhìn viên cảnh thảo băng dán giải phong, thở ra một hơi không lên tiếng, bước về phía trước, tự tay mở cửa, nhóm vệ sinh đã sớm xếp hàng nối đuôi nhau bước vào, nhân viên cũng vội vàng vàng theo sau.

“Lần này thật sự đã gây nhiều phiền toái cho các anh, a, còn có Trầm cảnh quan nữa.” Lý Phương Nặc mạnh mẽ bắt tay Trầm Chính Dương, “Công việc của anh bận rộn như vậy, còn bớt thời gian tới thị sát, cảm ơn cảm ơn, tôi là công dân tuân thủ luật pháp, tuyệt đối sẽ phối hợp hành động với cảnh sát, còn có gì muốn phân phó, xin cứ lên tiếng.”

Trầm Chính Dương mặt bình tĩnh bắt tay hắn, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Âu Dương Thông phía xa, thân thể có gầy đi một chút, khuôn mặt trắng nõn nay có chút thiếu máu, gió lạnh xào xạc nhưng hắn vẫn đứng thẳng như cũ, tuy rằng vẫn duy trì một nụ cười, nhưng Trầm Chính Dương biết rõ, trên người hắn đã xảy ra biến hóa, khí thế sắc bén thần nhiên phát ra, làm cho người ta không dám tiến tới gần.

Nghĩ đến lần gặp cuối cùng của bọn họ, Trần Chính Dương không khỏi cảm thấy đau đớn, Lý Phương Nặc cười giảo hoạt, cố ý đè thấp thanh âm, “Trần cảnh quan, lần trước tiến sĩ của chúng tôi bị giam cầm trong tập độc đại đội, may mắn có anh chiếu cố, ha ha, anh rất có tâm, sau đó còn tới bệnh viện thăm hân, làm cho chúng tôi muốn truy cứu hành vi dùng vũ lực cũng phải cảm thấy xấu hổ, nhưng mà, bây giờ tất cả đều đã qua, hy vọng chúng ta có thể hợp tác, có một câu nói rất đúng, cảnh dân là một nhà.”

Có một thuộc hạ mặc tây trang màu đen muốn tới báo cáo gì đó nhưng bị hân không kiên nhẫn ngăn lại, “Có việc gì cứ xin chỉ thị của tiến sĩ, hân là quản lý ở đây, không cần hỏi tôi.”

Nói xong hân càng lộ ra nụ cười đơn thuần thoải mái, “Tiến sĩ rất đơn giản, không có ham muốn gì, rất thích thí nghiệm hóa học, tôi cứ thế giao hết chỗ này cho hân, theo hân đi lần qua lần lại, về sau Trần cảnh quan nếu còn nhiệm vụ gì cứ trực tiếp tới tìm hân bàn bạc, hy vọng mọi người hợp tác vui vẻ.”

Trần Chính Dương hồ hững với lời khiêu khích của hân, Lý Phương Nặc lại càng thêm táo tợn, đưa tay tiếp đón, “Tiến sĩ, bên này, tới đây một chút đi.”

Âu Dương Thông không lộ ra vẻ do dự, lập tức bước tới, “Trần cảnh quan.”

“Âu Dương tiến sĩ.” Trần Chính Dương tự cười nhạo trong lòng, nhìn đi, có bao nhiêu khách sáo, nguyên lai qua bốn năm, tình cảm của chúng ta không còn sót lại mẩu vụn nào, ngay cả xưng hô cũng trở nên đường hoàng như thế, tựa như nụ cười trên mặt đối trá này.

“Tôi đang nói với Trần cảnh quan, về sau phải chiếu cố nhiều hơn.” Lý Phương Nặc rất thân thiết kéo Âu Dương Thông tới, “Đến, tôi biết hai người quen nhau, bắt tay đi.”

Trần Chính Dương nhìn chằm chằm Âu Dương Thông, hy vọng có thể tìm được biểu tình khác thường, nhưng phản ứng của Âu Dương Thông tựa như gặp người xa lạ, đơn giản vươn tay, “Hạnh ngộ.”

Trần Chính Dương cũng vươn tay, nhẹ nhàng nắm chặt, da thịt bóng loáng chạm vào lòng bàn tay vẫn quen thuộc như thế, nhiệt độ cơ thể hơi thấp, bàn tay xinh đẹp, khớp xương rõ ràng thon dài, hân thiếu chút nữa không khống chế được mà lưu luyến cái nắm này, nhưng đôi mắt lạnh băng của Âu Dương Thông đã nhắc nhở hân, bây giờ bọn họ không phải người yêu mà là kẻ thù.

Đúng vậy, Trần Chính Dương mới đầu đang hoài nghi, nhưng bây giờ hân đã hoàn toàn khẳng định, Âu Dương Thông không phải người cố vấn đơn thuần trong Tân Phương, theo như Lý Phương Nặc giới thiệu, theo như thái độ cung kính của mọi người, theo như sự chỉ huy trấn định của đối phương, thậm chí là cảm giác mà Âu Dương Thông cho hân, hân biết được, Âu Dương Thông nhất định là một trong những thuộc hạ đặc lực của Lý Phương Nặc.

Âu Dương Thông không như mình tưởng tượng, có thể dễ dàng thoát ra, hân đã bị hác ám bao lấy, thậm chí càng chạy càng xa, không bao giờ có thể quay lại được nữa.

Trần Chính Dương nhện xuống cơn đau trong lòng, trở lại bên cạnh Tôn Á, thấp giọng nói, “Chụp xong chưa?”

Tôn Á gật đầu, nhìn xung quanh, “Đội trưởng, căn cứ theo tư liệu của cảnh sát quốc tế, nơi này có một nhà xưởng chế độc phẩm rất lớn, nhưng tập độc đội đã tới lục soát vài lần, chúng ta đã dùng tới cục quản lý được phẩm, cục an toàn thực phẩm, cục vệ sinh, cục phòng cháy chữa cháy, kết quả đều không tra ra manh mối gì, có thể nào... ở dưới lòng đất không?”

“Rất có thể.” Trần Chính Dương gật đầu, “Nghĩ biện pháp theo dõi 24h, nghiêm mật kiểm tra số người ra vào, nếu nhà xưởng nằm dưới lòng đất, nhất định sẽ có cửa ra nằm trên mặt đất.”

Nhớ tới tin tức tình báo mà mình đã xem qua, hân đưa ánh mắt nhìn về tòa nhà thực nghiệm ở trước mặt, “Giám thị nơi này.”

“Đội trưởng anh chắc chứ? Tôi cảm thấy nếu tôi là Lý Phương Nặc, sẽ đem nhà xưởng chế độc an bài phía dưới nhà xưởng bình thường, dù sao nước, máy điều hòa, ống dẫn, quạt gió vẫn đều có hết.”

“Sẽ không, công nhân nhà xưởng đi làm có thời gian quy định, buổi tối sẽ không có ai lui tới, chỉ có nơi này, cả ngày đều có người ra kẻ vào, vừa lúc có thể che dấu cho bọn họ.” Trần Chính Dương cắn chặt răng, “Nhớ kỹ, phải chú ý hành tung của Âu Dương Thông.”

“Được!”

Âu Dương Thông bên kia đang mỉm cười, ôn hòa nói với mấy vị đại biểu chính phủ về mục đích của ngành khai phá tân dược, “Bây giờ các loại thuốc tây đều đang cạnh tranh quyết liệt... Bước tiếp theo của chúng tôi là nghiên cứu tài nguyên y dược của chính quốc... Lý tiên sinh tìm được một mảnh ruộng trên vùng núi Bạc Lạp Mễ, có không ít dược liệu chứa giá trị cao...”

Thật sự là ý kiến hay, vì thế thuốc phiện có thể trộn lẫn gọi là nguyên vật liệu đưa về đây? Phần nộ khó có thể miêu tả tràn ngập trong ***g ngực Trầm Chính Dương, hần siết chặt tay, quả thật muốn đâm một cái thật mạnh vào mặt Âu Dương Thông cho hần tỉnh ra!

Tất cả phải chấm dứt! Phải! Hần âm thầm hạ quyết tâm.

Đông qua xuân đến, ở bên ngoài sóng yên biển lặng, cảnh sát cũng không có tin tức gì, âm thầm tích tụ sức lực chuẩn bị cho lần đột kích khác. Nhưng Lý Phương Nặc đã ngửi được mùi, toàn diện co rút lại việc làm ăn phi pháp, làm cho người ta không chê vào đâu được, sau đó còn dùng thân phận nghị viên tham gia các bữa tiệc xã giao, thậm chí còn làm thêm hoạt động từ thiện.

“Chính quy đi lên cũng là một chuyện tốt, xem đi, cái này là viện phúc lợi, quyên góp 100 vạn bọn họ giống như gặp được Bồ Tát sống.” Lý Phương Nặc ngồi trên ghế sofa xem TV, cười đến ngứa tới ngứa lui, “Tiến sĩ! Cậu tới đây xem, tôi có giống người lương thiện không?”

Âu Dương Thông đang ngồi làm việc, không nghe Lý Phương Nặc nói cái gì, Lý Phương Nặc bắt mẫn nghiêng người tới, một tay đặt trên đùi hần, nói, “Hỏi cậu đó, có nghe thấy không?”

“Hử?” Âu Dương Thông nâng mắt nhìn hần, bất động thanh sắc đối tư thế, đẩy tay hần ra, “Xin lỗi, còn chút tài liệu chưa xử lý xong, ngẫu nhiên tôi cũng rất muốn khai phá ra thuốc mới, khỏi làm bọn họ nghi ngờ.”

“Được được, cậu nói cái gì thì là cái đó...” Lý Phương Nặc lúc này ngồi nói chuyện với hần, khoảng cách rất gần, nhìn ***g ngực hơi lộ dưới lớp áo sômi, tay hần bắt đầu có ý xấu, chụp lấy tay cầm bút của Âu Dương Thông, thấp giọng nói, “Hay ngày mai tôi mở một cuộc họp, giao căn nhà này cho cậu luôn.”

Âu Dương Thông nâng mắt lẳng lặng nhìn hần, Lý Phương Nặc nhe răng cười, đột nhiên nhào tới, ý đồ rõ ràng muốn áp đảo đối phương, không ngờ Âu Dương Thông đã có phòng bị, vịn tay lên sofa xoay người một cái thoát ra ngoài, đứng tại chỗ lui ra sau, con người tràn đầy chế nhạo, “Lý tiên sinh, nếu muốn tập đánh đấm thì tìm Tiểu Bạch đi, tôi không phải đối thủ của anh.”

“Ha ha, tiến sĩ, lấy đầu óc của cậu mà nói, hần là học chừng vài ngày là xong, Tiểu Bạch lần trước còn nói với tôi đừng mang cậu đi học bắn súng, rõ ràng lúc bắt đầu, ráp súng cậu còn chưa biết, thế mà mấy ngày sau, cậu đã bách phát bách trúng, so với bất kì người nào đều nhanh hơn... Tôi muốn luyện võ đương nhiên cũng có thể tìm cậu, đối thủ rất được nha.” Lý Phương Nặc bổ nhào vào không khí, chậm rãi cời bỏ cà vạt, mang theo tia ám chỉ, “Nhưng mà, tôi còn nghĩ đến một loại vận động khác, là thứ mà tôi phi thường nguyện ý làm.”

“Xin lỗi, tôi tạm thời không có thời gian.” Âu Dương Thông trấn định nói.

“Tiến sĩ, đừng quên là tôi muốn cậu làm việc, tôi không nóng nảy, cậu gấp gáp cái gì?” Lý Phương Nặc lười biếng đuổi người, mang theo nụ cười bỉ ổi tiến tới gần, “Chi bằng chúng ta thử chút chuyện thú vị đi?”

“Lý tiên sinh, tôi nhớ rõ lúc anh muốn tôi, không có nói phải bồi ông chủ chuyện trên giường.” Âu Dương Thông chậm rãi lui về sau, bước chân không lớn, khéo léo không chế hành vi có thể tức giận của Lý Phương Nặc.

“Đúng vậy, tôi làm trái với pháp luật lao động, cậu có thể đi kiện tôi.” Lý Phương Nặc vẫn thông dong bước về phía hần.

Trong mắt Âu Dương Thông chợt lóe tinh quang, vươn thẳng tay trước thân Lý Phương Nặc, thuận thế lui về sau từng bước, Lý Phương Nặc tốt ý nhắc nhở, “Đừng lùi nữa, phía sau là tường, còn nữa, tiến sĩ, nếu phải đánh một trận tôi mới đạt được mục đích, tôi sợ sẽ làm cậu bị thương.”

“Lý tiên sinh.” Âu Dương Thông rút cuộc thu hồi nụ cười ôn hòa, đứng tại chỗ cười lạnh, “Sự tình sẽ không theo ý như anh mong muốn.”

“Tiền sĩ, đừng bài xích như vậy, không thử làm sao biết tôi không bằng tên cảnh sát kia?” Lý Phương Nặc hạ lưu ưỡn ưỡn hạ thân, làm ra một hành động vô cùng *** loạn, cứ theo việc Âu Dương Thông sắp tiết sức việc khổng chế mình, còn đỏ mặt, ở trong lòng hung hăng cắn răng, nghĩ rằng có phải dứt khoát đánh một trận hay không.

Ngay tại lúc Lý Phương Nặc đang muốn bước tới, Âu Dương Thông đã thủ thế nắm quyền sẵn sàng, cánh cửa lập tức bị mở ra, Văn Tuấn vọt vào trong, thấy bọn họ tư thế kì quái đứng đối diện với nhau, trước kinh ngạc một chút rồi mới hỏi, “Boss, tiền sĩ, hai người làm gì vậy?”

“Hỗn đản! Trong này đang châm lửa cậu vào đây làm gì, đã vậy còn không thêm gõ cửa?! Đậu xanh rau má!” Lý Phương Nặc giận tím mặt, mắng vài câu rồi mới hỏi, “Chuyện gì?”

“Tiền sĩ có điện báo, em của cậu xảy ra chuyện rồi.” Văn Tuấn đưa điện báo cho Âu Dương Thông, khuôn mặt đối phương lập tức đại biến, chớp lấy nhìn thoáng qua, tay run lên, sau khi đọc xong toàn bộ thì sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lý Phương Nặc bước tới, một tay đỡ vai hắn, một mặt hỏi, Văn Tuấn do dự một lát mới nói, “Em của tiền sĩ bị thương, té từ trên cao xuống, thương tổn vùng thắt lưng, có thể sau này sẽ bị liệt nửa người.”

“A?” Lý Phương Nặc biết em của Âu Dương Thông là một viên cảnh, vừa định vui sướng khi thấy người gặp họa cười hai câu ‘chết thì tốt hơn, khỏi tốn mấy trăm ngàn mỗi tháng’ nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Âu Dương Thông lại không dám kích động, chỉ nửa ôm lấy hắn không ngừng an ủi, “Tiền sĩ, không sao đâu, em của cậu vẫn còn trẻ, năng lực khôi phục rất nhanh, cậu đừng lo lắng... Nếu như có vấn đề về tiền bạc, tôi có thể giải quyết, bao nhiêu cũng không thành vấn đề.”

“Không được, tôi phải tự mình đi một chuyến.” Âu Dương Thông biết rõ tính em mình, mỗi ngày đều rất hoạt bát hiếu động, nếu nó thật sự phải bị liệt nửa người... Nó có thể chịu nổi không? Có thể không...

Hắn nhắm mắt lại không dám nghĩ tiếp, bên tai vẫn đang truyền tới thanh âm lo lắng của Lý Phương Nặc, “Tiền sĩ, đừng gấp, tôi đã nói với cậu, cậu muốn cái gì tôi đều cho cậu, cậu muốn đi xem hắn, không thành vấn đề, tôi lập tức an bài cho cậu phi cơ cá nhân, bên đó tôi có mấy người bạn, muốn tiền hay người, chỉ cần nói một câu là được, cậu đừng vội... Cái gì tôi cũng lo cho cậu hết, được không?”

Cho dù là vào lúc này, Âu Dương Thông vẫn không quên sứ mạng của mình, hắn sâu sắc hiểu được ý của Lý Phương Nặc, mở to mắt, miễn cưỡng tìm một nụ cười, “Lý tiên sinh, tuy rằng gần đây công ty có rất nhiều việc, nhưng tôi vẫn muốn đi xem em mình thế nào...”

“Cái này có là gì, một chút cũng không nhiều. Bây giờ cảnh sát bắt được cái gì đều phải chết, không sao không sao, cậu cứ việc đi thăm em mình, bao nhiêu lâu cũng được, coi như là nghỉ ngơi.” Lý Phương Nặc nói đáp ứng, lại thúc giục Văn Tuấn, “Mau gọi điện ra sân bay, bảo phi cơ chuẩn bị bất kì lúc nào cũng có thể cất cánh!”

Nói xong hắn cầm 1 xấp chi phiếu, nhét vào túi Âu Dương Thông. “Tiền chữa bệnh, cần bao nhiêu cứ đi tiền bấy nhiêu, tôi biết hằng năm cậu đều lấy tiền hoa hồng gửi vào quỹ từ thiện, tiền của cậu sang bên kia không xài được, cái này thì cứ xài thoải mái, sao cũng được, người không sao là được.”

“Cám ơn...”

“Khách khí như vậy làm gì?” Lý Phương Nặc cảm thấy bản thân đã làm một chuyện rất tốt, ấn tượng trong lòng Âu Dương Thông sẽ được nâng cao, thập phần đắc ý, càng thêm khẳng khái nói, “Muốn để Tử Ngôn đi với cậu không?”

“Lý tiên sinh, em của tôi là viên cảnh.” Âu Dương Thông nhắc nhở hắn, “Một mình tôi đi là được rồi.”

“Nga... Đúng là không tiện.” Lý Phương Nặc phần nộ nói, La Tử Ngôn cái gì cũng tốt, chỉ là khi nhìn qua rất có khí thế xã hội đen, nếu đi thực sự sẽ gây chuyện.

Hắn nhất thời không nói lời nào, dùng sức nắm chặt tay Âu Dương Thông, ôn nhu nói, “Đừng lo lắng, đều có tôi rồi...”

Âu Dương Thông là đối tượng bị cảnh sát theo dõi, tin tức rời đi lập tức truyền đến cho Trầm Chính Dương, hắn nhíu mày một hồi, sau đó khoát tay, “Đã biết.”

“Không tới ngăn hắn sao?” Tôn Á có chút lo lắng hỏi, “Bây giờ cảnh sát quốc tế đã dọn sạch xung quanh khu Đông Nam Á, hắn thực có thể mang một ít ma túy ra nước ngoài, đây là cơ hội tốt để bắt bọn họ.”

“Đồng thời cũng có thể bắt dây động rừng, bắt một Âu Dương Thông có thể thương tổn bộ phận nòng cốt của Lý Phương Nặc, nhưng không đánh chết được hắn. Tựa như chuyện giấu độc phẩm ở Tân Phương, hắn hoàn toàn có thể cứu Âu Dương Thông ra ngoài, đôi khi không chỉ có con chốt bị vứt bỏ, mà xe, pháo, mã... cũng có thể bị vứt.”

“A? Đội trưởng, anh nói cái gì?”

“Nga.” Trầm Chính Dương đơn giản giải thích, “Một loại cờ, của Trung Quốc... Cứ để hắn đi, khẳng định sẽ trở về, tiếp tục giám sát, chuẩn bị đến lúc đó thu lưới.”

Tôn Á đáp ứng đi ra ngoài, Trầm Chính Dương nhìn đồng văn kiện trên bàn, rõ ràng còn rất nhiều chuyện phải làm, nhưng hắn bỗng nhiên nản lòng, giống như toàn bộ thế giới đột nhiên trở nên u ám, nặng nề tuyệt vọng dần xuống đáy lòng không thể thở nổi.

Âu Dương Thông, đúng vậy, Tôn Á nói rất đúng, hắn rời nước có thể vì Lý Phương Nặc mở thị trường thuốc phiện đang khô héo đi, nguyên lai hắn đã có một địa vị rất cao trong tập đoàn đó, ngay cả trọng trách như thế cũng có thể giao cho một mình hắn hoàn thành?

Trầm Chính Dương nghiên cứu tư liệu về Lý Phương Nặc đã lâu rồi, biết rõ đây là một nhân vật rất ngoan độc, ngoại trừ vài người tâm phúc, hắn không hề dễ dàng tin bất kỳ ai, nhưng hắn lại tin nhiệm Âu Dương Thông... Một người ngoài chỉ ở cạnh hắn bốn năm, thậm chí dưới tình huống này, phải đi liên lạc với người mua, không phải là trợ thủ Văn Tuấn, không phải tâm phúc La Tử Ngôn, không phải Bạch Phong dũng mãnh thiện chiến, mà là Âu Dương Thông!

Âu Dương, em rốt cuộc đã làm cái gì, mới có thể làm hắn tin tưởng em tới như vậy? Mà em lại cam tâm tình nguyện vì tập đoàn này phí bỏ sinh mạng?

Hắn ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, bây giờ là mùa xuân, ánh nắng sáng soi chiếu rọi, không lâu sau sẽ có một chiếc phi cơ bay về phương xa, ở trên đó là Âu Dương Thông... Hắn đi phạm tội, nhưng chính mình không vươn tay giữ chặt lấy hắn, thậm chí còn tìm đủ mọi lý do thoái thác trong lòng!

Trầm Chính Dương luôn nhắc nhở bản thân, Âu Dương Thông không phải người thiện lương đơn giản mà mình quen biết lúc trước, trước kia thế giới của hắn phân biệt giữa trắng đen rất rõ ràng, hắn rất khờ dại lại lạc quan kiên trì vì chính nghĩa, chân lý, còn có một mỹ đồ tốt, đối với mấy tên tội phạm hận tới xương tủy, chính mình còn từng cười nhạo hắn là hoàng tử sống trong cung điện làm bằng ngà voi.

Còn bây giờ hắn đã khác rồi, hắn là thành viên trong tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, mỗi hành động đều vi phạm pháp luật, chế tạo thuốc phiện, dọ sức cùng với cảnh sát...

Vừa ý trong lòng lại đau là có chuyện gì xảy ra? Thật sâu, khắc cốt, mỗi thời mỗi khắc, mỗi một hơi thở đều làm Trầm Chính Dương đau đớn...

Biết người ta là vậy, nhưng sao lại không muốn nghĩ như thế...

Càng đau khổ chính là, bản thân lại bất lực để hắn tiến vào vực sâu, vươn tay ra lại bị hắn cười lạnh gạt đi.

Vô luận như thế nào cũng không thể thuyết phục bản thân thờ ơ với hành vi của em, anh và em chia tay, là vì muốn em được sống thật tốt, không phải muốn em biến thành một tên tội phạm!

Nếu sớm biết sẽ thế này... Lúc đó anh sẽ không bao giờ chủ động buông tay...

“Tiến sĩ, thế nào rồi? Đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, bệnh tình ổn định... Nga, vậy thì tốt rồi... Cái gì? Trước mắt cơ bản đã khẳng định hai chân sẽ bị liệt, khả năng khôi phục là không lớn? Khụ, chuyện đó, tôi thật tiếc...” Tuy rằng trong lòng Lý Phương Nặc hận không thể biến tên cảnh sát kia liệt nguyên người,

nhưng người đó là em của Âu Dương Thông, hắn không muốn nhiều lời, lập tức chuyển đề tài, “Cậu phải chăm sóc hắn nhiều hơn? Đương nhiên là có thể, dù sao bây giờ cũng không có việc gì, coi như cậu đi nghỉ ngơi đi.”

Hắn liếc mắt nhìn Văn Tuấn ngồi bên cạnh, đối phương làm khẩu hình miệng vì sợ điện thoại bị nghe lén, vì thế hắn ho khan một tiếng, “Tiền có đủ xài không? Nằm ở bệnh viện hắn là tốt rất nhiều tiền... Muốn bao nhiêu tiền cứ nói một tiếng, tôi chuyển tài khoản sang, còn nữa, trước khi đi cậu còn một số tài liệu quên mang theo, tôi bảo bọn họ chuyển qua cho cậu... A, được, đúng thế, tôi chính là có ý này... Có việc gì thì cứ gọi về, ha ha, không có việc gì cũng có thể gọi về...”

Hắn cúp điện thoại, lải nhải với Văn Tuấn bên cạnh, “Lập tức lấy tài liệu gửi qua cho tiến sĩ.”

“Như vậy có được không?” Văn Tuấn chần chờ, “Đó là mấy đại gia hợp tác với lão gia, bây giờ cơ bản đã không ra ngoài làm nữa, tuy rằng nói sau khi liên hệ có thể giúp chúng ta mở hàng tiêu thụ, nhưng mà có quá mạo hiểm không?”

“Làm xã hội đen không mạo hiểm thì sống bằng cách nào?” Lý Phương Nặc không cho là đúng, “Lại nói, cảnh sát cho tới bây giờ vẫn chưa phát hiện đường xuất hàng của chúng ta, ngô, đường biển tạm thời vẫn an toàn, bây giờ làm ăn không tốt lắm, không thừa dịp tung ra chiếm thị trường, lần sau không biết nhảy ra bao nhiêu con rồng đoạt đường sống của chúng ta!”

Văn Tuấn thở dài, châm chọc câu chữ, “Vậy anh có thể để tôi hoặc Tiểu Bạch làm mà, tại sao lại muốn tiến sĩ đi, em của hắn bị thương tôi cũng không nghĩ là thích hợp.”

“Văn Tuấn, sao cậu bắt đầu nói vòng vo rồi? Đây thực sự là suy nghĩ của cậu sao?” Đôi mắt xinh đẹp của Lý Phương Nặc nhìn chằm chằm Văn Tuấn, “Có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi ghét nhất là chuyện bị người khác giấu diếm.”

“Được rồi, boss... Anh có phải rất tín nhiệm tiến sĩ? Bây giờ tiến sĩ đã là nhân vật của tập đoàn, nhưng mà lúc anh nhậm chức boss của Tứ Hải, anh đã nói tuyệt đối sẽ không tín nhiệm người ngoài, chỉ có huynh đệ Tứ Hải mới là trung thành nhất.”

Lý Phương Nặc hơi sững sốt sau đó ha hả cười, “Văn Tuấn! Cậu ghen hả?!”

“Boss, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, tiến sĩ mặc dù thoát nhìn rất giống một tờ giấy trắng, nhưng mà nếu chịu nghiên cứu kỹ, chưa hẳn là không có điểm khả nghi, ví dụ như người yêu cũ của hắn, trước kia hắn chưa bao giờ nhắc tới với chúng ta.”

“Boss của mấy người thường xuyên ăn ngủ với mấy cô gái, chẳng lẽ ngủ với con nào cũng phải khai hết? Văn Tuấn, cậu bị sao vậy hả, lúc trước tôi nghi ngờ hắn, thử hắn, cậu lại biện hộ, bây giờ thì hoàn toàn trái ngược? Tại sao tôi cứ cảm thấy cậu không nói thật với tôi?”

Văn Tuấn vội vàng phân bua, “Không phải! Boss, đây là cơ hội cuối cùng cho chúng ta đánh ra thị trường, vạn nhất...”

“Vạn nhất cái gì? Trên đời này làm gì có chuyện an toàn tuyệt đối, thị trường đã không còn cứu lại được, tôi cũng không tin Tụ Long chúng ta xuất hàng ra, sẽ không có ai mua. Trước kia nhiều nhất cũng chỉ chiếm được 1/10 thị trường, sau khi tiến sĩ tới, hàng lập tức nâng lên cao cấp, tính sơ sơ cũng đã chiếm được phân nửa thị trường Đông Nam Á, bây giờ trăm nghề bên ngoài tiêu điều, cầm tiền cũng không mua được hàng, nếu như có thể đáp ứng, tương lai toàn bộ thị trường sẽ nằm trong lòng bàn tay chúng ta, cậu có hiểu không?”

Văn Tuấn bắt đầu dĩ gật đầu, hít một hơi, “Boss, nếu anh thật sự tín nhiệm tiến sĩ, tôi không còn gì để nói, nhưng mà, đừng làm việc theo cảm tính.”

“Mẹ!” Lý Phương Nặc cười nhạt, “Mọi người là động vật có tình cảm, không có tình cảm thì sống bằng cách nào? Tôi biết cậu có ý gì, đúng, tôi thích tiến sĩ, đồng tính đó rồi sao? Tôi thích là được! Tiến sĩ nếu là nữ, tôi sẽ lập tức cưới hắn! Tôi có một người vợ hiền như vậy, sự nghiệp có gì không tốt? Hắn là một nam nhân tốt, về sau cũng không có nỗi lo gì.”

“Boss!” Văn Tuấn quả thật phải cười khổ, “Tôi không phải nói tiến sĩ không tốt, nhưng anh cũng không thể biến thành đồng tính?!”

Lý Phương Nặc hí hóp nói, “Văn Tuấn, làm xã hội đen không dễ dàng, có thể tìm được một người mình tin tưởng càng không dễ dàng, người ngủ bên cạnh cũng chỉ là công cụ mà thôi, tôi không muốn giống như ba tôi, trong nhà lẫn bên ngoài bao mười mấy đứa con gái, nhìn qua thì rất náo nhiệt, kỳ thật người trong lòng thì chẳng có ai, tôi thích tiến sĩ, cứ như thế, tôi muốn có hần.”

Trầm Chính Dương phụng mệnh bước vào phòng họp đã được chặn mọi sóng điện, liền cảm thấy không khí rất căng thẳng, bên trong hần biết vài người, đều là tinh anh của cảnh sát trong nước, ngay cả Lô đội trưởng cũng ở đây, một vị quan lớn vốn dĩ chỉ nói chuyện qua màn hình máy tính cũng xuất hiện, ngôi sao trên vai lấp lánh, khi thấy hần bước vào liền nhấn nút, cánh cửa nhất thời đóng lại.

“Được rồi, không cần nói lời dư thừa, tất cả mọi người đều là cảnh sát, nhìn trận thế trước mắt cũng biết sắp tới chúng ta phải làm một hành động rất lớn.” Hần vung tay lên, “Trước mặt mọi người là bản kế hoạch hành động trong nửa năm tiếp theo, mấy thứ này không thể mang ra khỏi phòng hội nghị này, xem xong thì nuốt hết vào trong bụng, có nghi vấn gì có thể hỏi.”

Trầm Chính Dương nghi ngờ một bụng, mở ra văn kiện tuyệt mật, chấn động phát hiện bên trong là sản nghiệp bất chính của bang Tứ Hải, thế lực quảng trường, địa điểm giấu hàng, thậm chí là mật hiệu để liên lạc... Cuối cùng là bản đồ vùng núi Bạc Lạp Mễ, trong tư liệu ghi rõ ở đâu là nơi dân cư sinh sống, chỗ nào là khu trồng thuốc phiện, có mấy chỗ chứa vũ khí, kho hàng và trạm gác...

Hần càng xem càng kinh hãi, mà Lô đội trưởng thiếu kiên nhẫn đã muốn bắt đầu hưng phấn thảo luận với người kế bên.

“Đúng là một kiệt tác, quan lớn.” Một người đàn ông mặc đồng phục hải quan, hưng phấn nói, “Chừng nào thì bắt đầu?”

“Chờ một chút, tư liệu bây giờ vẫn còn thiếu, đây là do cảnh sát quốc tế gửi tới, không phải thứ chúng ta trực tiếp nắm giữ, cho nên cần phải có một bước xác minh, nhiệm vụ của mọi người gần đây chính là thả lỏng, cho Lý Phương Nặc một biểu hiện giả rằng chúng ta đã bắt đầu mệt mỏi, để hần mất đi cảnh giác, đồng thời từng bước hoàn thiện tin tình báo đang có, một khi triển khai hành động, cần phải thành công trong 24h, không thể kéo dài!”

“Đúng vậy!”

“Mặt khác, cảnh sát quốc tế đã phái một người tới giúp chúng ta phá án, hần vừa phối hợp với cảnh sát Đông Nam Á cùng sở phá độc dược châu Á phá được vài đường dây buôn lậu thuốc phiện, còn thân phận thì tạm thời giữ bí mật với người ngoài.”

Nam tử vẫn ngồi trong góc bỗng nhiên đứng lên, khi Trầm Chính Dương nhìn thấy khuôn mặt của hần, liền thâm hít một hơi, kinh ngạc nói không nên lời.

Người này có vài phần giống Âu Dương Thông! Nhưng mà hần không có khí chất ôn hòa, cả người đều giống như đã nhiễm máu, trải qua muôn vàn thử thách, chỉ đơn giản đứng ở đó thôi cũng làm cho người ta cảm thấy áp bách, da tay ngăm đen, ngũ quan lạnh lẽo cứng rắn, lúc nhìn về phía Trầm Chính Dương, ánh mắt còn mang theo đao phong, nhưng mà...

“Tôi biết cậu muốn nói gì.” Hần liếc một cái liền nhìn thấu tâm tư Trầm Chính Dương, thanh âm rất thấp, mang theo ngữ khí lạnh như băng làm người ta không có cách phản kháng, “Tôi là cảnh sát quốc tế, tôi biết làm cái gì.”

“Chờ một chút.” Trầm Chính Dương nhắc tay ngăn hần lại, sắc mặt ngưng trọng, “Tôi không phải hoài nghi chức nghiệp của anh, nhưng đối với anh, đối với cậu ấy, đây là quá mức tàn nhẫn.”

“Trầm cảnh quan.” Nam tử nghiêng người tới, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc ở xung quanh, chỉ nhìn Trầm Chính Dương, nói, “Tôi đã xem sơ lược lý lịch của cậu, cậu là một cảnh sát rất tốt, chuyện tôi làm rất tàn nhẫn đối với nó, nhưng so với những người khác, là một loại giải cứu, có hiểu không?”

Trầm Chính Dương không nói gì, nhưng bất an trong lòng thì chỉ tăng không có giảm, đồng thời càng thêm giật mình với thân phận của người đứng trước mặt: Không thể nghi ngờ, người này chính là anh của Âu Dương Thông, sau khi tốt nghiệp cũng không tiếp tục đào tạo sâu mà là lựa chọn chức nghiệp phóng viên, Âu Dương Cần. Nhưng mà người đứng trước mặt hắn lúc này, lại lấy thân phận là một nhân vật được cảnh sát quốc tế đặc biệt phái đến! Mà trong tương lai không xa, hắn sẽ cùng Âu Dương Cần bắt Âu Dương Thông!

“Hai đứa em là do một thân anh hai nuôi lớn.” Hắn nhớ rõ, Âu Dương Thông không chỉ nói một lần về tình cảm giữa anh em bọn họ, “Lúc nhỏ cả nhà sống ở Thụy Điển, hằng năm phải trải qua chín tháng tuyết rơi, mỗi lần tan học về, anh hai sợ em bị té, lúc nào cũng công em đi... Sau đó anh hai dẫn em tới trường học ở Anh Quốc, có một cô gái giữa đường chặn lại xin số điện thoại, lúc đó em rất ngốc, sợ anh hai với người ta quen nhau, buổi tối sẽ không nấu cơm cho em nữa, cho nên liền xông tới ôm chặt chân anh hai, ha ha, hại ảnh mấy năm học đại học không quen được bạn gái...”

Khi nói về anh em của mình, trong mắt Âu Dương Thông lúc nào cũng hiện lên tia sáng khoái trá khác thường, khi đó Trầm Chính Dương còn giả bộ ghen, nhào tới hung hăng hôn một trận.

Nhưng mà bây giờ thì sao? Âu Dương Thông phải đối mặt với hắn còn chưa đủ, giờ còn phải đối mặt với anh của mình...

Hắn lại thống hận bản thân, tại sao không tới đây sớm hơn, bốn năm, bốn năm đã có thể biến một người trở nên bất trị, nếu như mình có thể gặp lại hắn sớm hơn, nếu như mình có thể kéo hắn quay đầu lại, nếu như...

Nếu như chúng ta không chia tay, bây giờ có phải sẽ không như thế này?

Âu Dương Cần nhìn thấy sự giật mình trong ánh mắt hắn, nhún vai, “Trầm cảnh quan, cậu còn vấn đề gì không?”

“Không.” Trầm Chính Dương khô khốc nói, lùi ra phía sau.

“Được rồi, vậy chúng ta bắt đầu thương thảo hành động lần này.” Âu Dương Cần bước về phía bảng đen, ánh mắt lạnh liệt nhìn cả hội trường, “Hành động lần này, có tên là, Trầm Long.”

Ngoài cửa sổ, sấm rền lên một tiếng, bầu trời tối đen, báo hiệu cho một trận mưa to sắp đổ ập xuống.

Editor: Hôm nay quá siêng ~ Type hơn 10k từ *toát mồ hôi* I'm super girl *múa múa*

8. Chương 8

Mùa hè năm nay, nhất định sẽ không bình yên, thậm chí du khách cũng cảm thấy, ở đây năm nay thừa thớt hơn năm ngoái.

Âu Dương Thông chính là đang sống trong không khí này, lúc hắn bước xuống máy bay tư nhân, nhìn thấy Trầm Chính Dương, hắn lập tức tươi cười vươn tay, “Trầm cảnh quan, hạnh ngộ.”

Nụ cười của Âu Dương Thông trong mắt Trầm Chính Dương là vô cùng giả dối, làm hắn không chút nào che giấu được sự thất vọng cùng nghiêm khắc của mình, “Âu Dương tiên sinh, chắc là cậu không nghĩ tôi tới đây để đón cậu đấy chứ?”

Âu Dương Thông làm một thủ thế bất đắc dĩ, “Đúng là không thể, hay Trầm cảnh quan gần đây kiêm luôn chức kiểm tra visa xuất nhập cảnh? Tôi có hộ chiếu hợp pháp và visa cho phép nhập cảnh đảng hoàng nha.”

Cái bắt tay cùng nụ cười của Âu Dương Thông bất giác làm Trầm Chính Dương khản trương, người đứng trước mặt hắn lúc này chính là nghi phạm vừa mới thoát khỏi nòng súng của Âu Dương Cần, trên người có thể mang theo vũ khí, dựa theo quy tắc bình thường, hắn sẽ ra lệnh không được nhúc nhích rồi soát người.

Biểu tình biến hóa rất nhỏ của hắn đã lọt vào mắt Âu Dương Thông, Âu Dương Thông cố ý thả chậm tốc độ, mở hộ chiếu ra, “Ai da, tất cả đều hợp thủ tục, phải kiểm tra thật sao?”

“Âu Dương!” Trầm Chính Dương rút cuộc không thể khống chế bản thân, tức giận gầm lên, “Em đủ rồi đó! Chẳng lẽ em phải để nòng súng chĩa thẳng vào đầu mình mới biết hối hận là gì sao?!”

“Anh nói đúng, cách đây khoảng mười mấy tiếng, tôi đã bị một khẩu súng chĩa vào đầu.” Âu Dương Thông gạt đầu, “Trì an của nước này quá kém, anh thấy có đúng không, Trầm cảnh quan?”

Trầm Chính Dương không muốn nói lời vô nghĩa với hắn nữa, giận tái mặt nói, “Âu Dương tiên sinh, chúng tôi có lý do nghi ngờ cậu mang vật phẩm phi pháp quá cảnh, cho nên bây giờ phải lục soát máy bay, đồng thời cũng giam giữ cậu trong vòng 24 tiếng.”

Hắn vươn một bàn tay, “Mời.”

Kỳ thật kế hoạch của Âu Dương Cần là ở nước ngoài trực tiếp bắt Âu Dương Thông, sau đó thẩm vấn tại chỗ, dùng tốc độ nhanh nhất cạy miệng hắn ra, lấy được bí mật cùng những tư liệu chưa rõ ràng của Lý Phương Nặc, sau đó thừa dịp Âu Dương Thông mất tích không rõ tăm hơi, làm cho những tay sai của Lý Phương Nặc ra tay hành động.

Nhưng không ai ngờ tới, Âu Dương Thông lại trốn thoát, cho nên Trầm Chính Dương phải chạy tới sân bay lập tức chặn lại, trước khi để hắn về Lý gia.

“Giam giữ?” Âu Dương Thông tựa hồ không rõ nhìn hắn, ánh mắt sâu thẳm tĩnh mịch, “Nhất định là có chỗ nào đó sai rồi, tôi là công dân tuân thủ pháp luật.”

Trầm Chính Dương tiến tới nắm lấy cánh tay Âu Dương Thông, tay kia cầm còng tay lóe sáng, hắn buộc bản thân không được nhìn mặt Âu Dương Thông, đồng thời cũng tự an ủi mình đây cũng là một phương pháp bảo vệ người kia, Âu Dương Thông phải được cảnh sát giam khống an toàn, ít nhất sẽ không làm hắn lo lắng trong lúc cuộc chiến hỗn loạn giết chết người này!

Thật buồn cười, Âu Dương, em từng là người mà anh yêu nhất, nhưng mà bây giờ anh chỉ hy vọng một điều: Hy vọng em sẽ không chết dưới nòng súng của anh...

“Trầm cảnh quan, trò đùa này có vẻ hơi lố rồi nhỉ?” Âu Dương Thông dùng ngữ khí ôn hòa nói, biểu tình vô tội tới cực điểm, nhưng động tác của hắn thì hoàn toàn tương phản, ngay lúc còng tay của Trầm Chính Dương sắp còng lấy tay hắn, hắn lập tức phản thủ nắm lấy cánh tay Trầm Chính Dương, thừa dịp người kia sững sốt, lập tức xoay người, mượn lực bả vai đánh một cái thật đẹp làm Trầm Chính Dương ngã xuống, đồng thời rút súng bên hông của Trầm Chính Dương ra, đối mặt với cảnh viên phía sau nổ mấy phát!

Tất cả đều phát sinh chỉ trong chớp mắt, tất cả cảnh viên mặc dù đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không hề nghĩ tới nghi phạm lại dám đánh cảnh sát sau đó còn cướp súng, khi tiếng súng vang lên, mọi người theo bản năng nằm xuống, Âu Dương Thông thừa cơ hội, chạy thật nhanh đến chiếc xe Jeep gần đó, bắn thêm vài phát, sau đó đạp ga chạy ra khỏi sân bay.

“Đuổi theo!” Trầm Chính Dương bị cảnh vừa rồi làm đầu óc hóa đen, không nghĩ tới Âu Dương Thông thoát nhìn nhả nhận lại có thể ra tay lão luyện đến vậy, lắc lắc đầu, hắn nhanh chóng đứng dậy, đoạt lấy cây súng của một cảnh viên, liên tục bắn về phía chiếc xe đang chạy trốn, thẳng đến khi bắn trúng hai phát...

Hai tiếng súng đó vang lên, ngón tay của hắn đột nhiên đau nhức như bị rắn cắn, cơn đau dọc theo cánh tay hướng về tim, trái tim đập loạn đang bị nọc độc găm nhăm có phải không, nếu không thì sao lại đau tới như vậy...

Tầm nhìn đưa về phía thân ảnh lung lay ngồi trong xe, sau đó tốc độ tăng lên, trên sân cỏ hiện ra những vết xe vụn vẹo điên cuồng, chiếc xe xóc nảy chạy đi, một nhóm cảnh viên đuổi theo, nhóm khác ở lại khống chế máy bay, mọi người đều bận rộn, Trầm Chính Dương nghe thấy thanh âm máy móc ra mệnh lệnh của mình, “Liên lạc với cảnh sát giao thông, theo dõi tất cả mọi con đường, lấy ảnh của Âu Dương Thông truyền ra lệnh truy nã, tội danh đoạt súng đánh cảnh sát...Mặt khác kiểm tra các bệnh viện cùng phòng khám, tôi có thể đã bắn trúng hắn...”

Những lời này sau khi thốt ra khỏi miệng, trái tim lại một lần nữa đau đớn đập kịch liệt, một chút rồi lại một chút, ***g ngực của hắn trở nên tê dại, nọc độc đã lan truyền toàn thân rồi sao? Tại sao ngoại trừ trái tim đau đớn, hắn không còn cảm thấy gì khác?

Hắn vừa rồi tự tay nổ súng bắn Âu Dương Thông... Bắn người nam nhân hắn yêu nhất đời... Người mà hắn từng hứa sẽ bảo vệ chu toàn không để bất cứ thứ gì chạm vào...

Bão năm nay vào rạng sáng đã ập vào, những cây dừa thô to gào thét giữa gió, mưa cơ hồ giống như đội xuống, bọt nước văng khắp nơi trên cửa sổ Lý gia, bên trong không thể nhìn rõ cảnh vật bên ngoài.

“Thời tiết cái quỷ thế không biết!” Lý Phương Nặc mắng một tiếng, xoay người ra ngoài, “Tôi xuống phòng cơ mật nhìn xem, Tiểu Bạch, nói các huynh đệ canh phòng cẩn thận.”

Dưới phòng cơ mật vĩnh viễn là một không khí khô ráo, Lý Phương Nặc từ cầu thang bước xuống, đầu tiên nhìn thấy Âu Dương Thông đang ngồi trên máy chủ, tập trung tinh thần bấm bàn phím, trên mặt bình tĩnh không chút huyết sắc, đôi khi lại đưa tay che miệng ho khan vài tiếng, áo sơ mi không cài vài nút, lộ ra băng vải trắng bên trong.

“Tiến sĩ, nghỉ ngơi một chút đi.” Có một cặp dưới bụng tách trà tới cho hắn, “Còn lại giao cho chúng tôi là được rồi.”

“Không cần, một chút nữa là được.” Âu Dương Thông mỉm cười, nhận tách trà, “Cám ơn.”

“Ai nói không cần? Tôi bỏ mấy ngàn vạn mua thiết bị, bỏ mấy trăm vạn trả tiền cho bọn họ, chẳng lẽ nuôi không?” Lý Phương Nặc bước tới, hừ một tiếng, nói, “Tới bây giờ cái gì cũng làm không được, còn liên lụy người đang dưỡng thương.”

Âu Dương Thông mỉm cười, “Lý tiên sinh, lực công kích lần này tuy rằng không lớn bằng lần trước, nhưng rõ ràng đối phương đã có chuẩn bị, chuẩn bị đánh lâu dài, tính toán chậm rãi mở cơ sở dữ liệu của chúng ta, cho nên tôi phải tự mình nhìn mới có thể yên tâm, không thể coi thường, nếu để bọn họ thừa dịp lên vào, lúc đó có cứu thế nào cũng đã muộn.”

“Ai... Xem ra cảnh sát lần này làm thật rồi, nhưng mà không sao, tiến sĩ, chúng ta có thực lực, cho dù bọn họ có nhanh cỡ nào, một khi tôi có cơ hội, tôi sẽ bức chết bọn họ!” Lý Phương Nặc nhớ tới mấy ngày nay mình bị chọc tới khó chịu, mặt mày đều vẩn vọ, hắn lập tức thả chậm lại giọng điệu, cúi người khoác tay lên vai Âu Dương Thông, “Tôi bảo đầu bếp hầm nồi xương cho cậu, rất bổ, đúng rồi, cánh tay cậu bị thương, nói bọn họ hầm cho cậu hai cái giò heo, ăn vào có thể khỏe nhanh hơn, đừng ăn sandwich rau đó nữa, một chút cũng không có dinh dưỡng.”

Âu Dương Thông lắc đầu, “Tôi thật sự không thích ăn, trải qua đun nóng đã làm mềm xương, nồng độ cũng đã tan mất dưới bếp lửa rồi, làm sao có tác dụng thần kỳ với thân thể? Rất không khoa học.”

“Hừ, cái này là chuyện cười sao? Còn rất buồn cười đó, óc hài hước của tiến sĩ thật không giống người bình thường. Nhưng cậu vẫn phải ăn hết cho tôi đó!” Lý Phương Nặc mãnh liệt nói, ánh mắt nhìn chằm chằm đồng tư liệu trên màn hình, “Thật sự rất khó giải quyết à? Nếu là việc bình thường, cứ để bọn họ làm, cậu chỉ cần phụ trách đứng nhìn là được.”

“Không, vẫn là tự tôi làm thì tốt hơn.” Âu Dương Thông nói nhẹ nhàng xin miễn, ngón tay linh hoạt bấm bàn phím, Lý Phương Nặc đương nhiên không biết, trong lúc tư liệu trao đổi, trong lúc hắn ‘chặn’ đối phương lại, hắn cũng đã đem những tin tình báo truyền đi không để lại dấu vết. [o.O How??? How??? o.O ← My face right now!]

Mà những tin tình báo này, đối với Lý Phương Nặc đứng bên cạnh mà nói, một khi hắn mà biết, chắc chắn sẽ đem Âu Dương Thông xé ra thành trăm mảnh.

“Tiến sĩ, đừng liều mạng như vậy, chỉ cần còn tôi ở đây, cho dù có sóng gió gì chúng ta cũng có thể vượt qua.” Bàn tay đặt trên vai Âu Dương Thông nhẹ nhàng vỗ, “Thật ra tôi ở đây cũng đợi không nổi nữa, chúng ta về Bạc Lạp Mễ đi, dù sao ở sát biên giới cũng không có ai quản lý, đến lúc tôi có súng, có địa bàn, có hàng, vài năm nữa chúng ta lại trở về ngày xưa.”

“Đúng vậy, chúng ta nhất định sẽ thành công.” Âu Dương Thông chậm rãi ngẩng đầu, nở một nụ cười vô hại.

Sau 7 ngày, bão cũng qua đi, dương quang mùa hè một lần nữa chiếu sáng cả thành phố, tâm tình của mọi người cũng tốt lên, Lý Phương Nặc biết giám sát ở trạm canh gác đã rút lui, hần thở dài một hơi, trêu chọc nói, “Bọn họ đợi mấy ngày nay, mặc kệ gió táp mưa sa, thật là lãng phí tiền thuế, hình như tôi cũng đóng nhiều tiền thuế lắm nha, đúng là mình không biết xài tiền mà.”

“Boss, anh đừng nói vậy.” Tiểu Bạch cười hì hì ứng đáp, “Mấy ngày nay có cảnh sát gác cổng cho chúng ta, tôi ngủ rất ngon đó, còn nữa, mỗi lần tôi lái xe ra ngoài, đều sẽ có một xe cảnh sát chạy theo bảo vệ, loại đãi ngộ được cảnh sát bảo vệ này, trước kia tôi chưa từng có a.”

“Đi theo boss là không sai đúng chưa?” Lý Phương Nặc nắm mắt của hần, “Mấy lão già lúc trước, mỗi lần nhìn thấy cảnh sát đều sợ tới bỏ chạy, lần này về nhà, kể cho bọn họ nghe cảnh sát đi bảo vệ con mình, xem mấy ông có vui như điên hay không.”

Đùa giỡn một chút, Văn Tuấn mới vào đề chính, “Boss, tiền sĩ đi liên lạc với vài người, tuy rằng đều là những người có quan hệ với lão gia, nhưng bọn họ lần này đòi quá nhiều hàng, phải vài tấn lận, bây giờ ở ngoài bị giám sát quá chặt, tôi sợ xảy ra chuyện.”

“Bọn họ đương nhiên là đòi nhiều rồi, cạn lương thực đã lâu, khó khăn lắm mới có một cơ hội, không đòi nhiều sao được, về phương diện vận chuyển, cứ chọn đường biển đi, nơi của chúng ta cách vùng biển quốc tế không xa lắm, căn cứ theo tuyến đường của mấy ông già lúc trước là được, đảm bảo tránh được cảnh sát.” Lý Phương Nặc cúi đầu trầm ngâm một lát, “Về phần sang tới bên kia, có bản lĩnh giữ hàng hay không, cũng chẳng liên quan đến chúng ta.”

“Đúng vậy, tiền sĩ đúng là giỏi, cứng rắn đòi tiền cọc tới 50%, nói thật ra, chỉ cần hàng rời thuyền chúng ta, cho dù có bị bắt, chúng ta cũng không có tổn thất gì.” Văn Tuấn cười, “Đúng rồi, tiền sĩ đâu?”

“Hần mệt sắp chết rồi, tôi hạ được trong cà phê của hần, để hần ngủ một giấc.” Lý Phương Nặc nhớ tới Âu Dương Thông nhẹ nhàng dựa vào lòng mình, thân thể từ lâu mình đã thêm muốn rút cuộc cũng chịu nằm trong vòng tay mình, hần không khỏi cười tươi đến sáng lạn, nếu không phải có Văn Tuấn, Tử Ngôn với Tiểu Bạch đang chờ, hần làm sao chỉ hôn một cái rồi đi... Ít nhất cũng phải hôn vài chục cái...

“Tiền sĩ thoát nhìn là người nhả nhận, nhưng lại có một nghị lực chống đỡ phi thường!” Tiểu Bạch lú lú, “Cái này là bị hai phát súng bắn vào người đó! Lại có thể trốn khỏi sân bay, về sau tôi phải nhìn hần bằng một cặp mắt khác xưa mới được, anh nói xem hần có đáng ghét không? Thông minh hơn chúng ta còn chưa tính, xương cốt cũng cứng hơn tôi, hơn nữa học rất nhanh, tôi lo mai mốt tôi cũng đánh không lại hần, hần ưu tú như thế, chúng ta có tính là gì a?”

“Ha ha!” Lý Phương Nặc vui sướng nở nụ cười, “Hần là hần, cậu là cậu, không thể thay thế được. Văn Tuấn, tôi thật sự cảm ơn cậu, bốn năm trước có con mắt tinh tường, mang một bảo bối Âu Dương Thông về cho tôi.”

Trong khi Tiểu Bạch nói thăm ‘boss thật bất công’, Văn Tuấn lại miễn cưỡng cười vui, “Vậy anh tính cảm ơn tôi thế nào? Mời tôi uống chén rượu làm mai hử?”

“Cái đó cũng không phải không được.” Tâm trạng Lý Phương Nặc bây giờ tốt lắm, trả lời, sắc mặt của Văn Tuấn lập tức đại biến, thiếu chút nữa nhảy dựng đứng lên, “Boss! Loại chuyện này không thể nói giỡn! Cơ nghiệp của Tứ Hải phải được kế thừa, anh chơi thế nào cũng được, nhưng chuyện kết hôn nhất định không thể qua loa!”

Tiểu Bạch giật mình, cảm muốn rút xuống đất, tưởng tượng một lát, sắc mặt cũng đổi, lắp bắp hỏi, “Boss, anh đừng nói anh...”

“Không phải chỉ là đứa con thôi sao? Tiền sĩ thông minh như vậy, khẳng định sẽ biết cái gì mà nuôi con trong ống nghiệm gì đó, bọn họ là người có kiến thức công nghệ cao, làm ra con trai tốn bao nhiêu tiền, chỉ là tiền thôi mà, tôi đâu có thiếu.” Lý Phương Nặc không cho là đúng, “Ai, trong nhà có người thông minh, cảm giác này đúng là kì lạ a.”

Văn Tuấn ngã xuống ghế sofa, hoàn toàn bỏ cuộc, Tiểu Bạch suy nghĩ một lát, mặt nhăn nhó nói, “Boss, nếu vậy, thuận tiện cho tôi một đứa đi?”

“Gi?” Lý Phương Nặc cười mắng, “Phía dưới lòng còn chưa mọc dài đã đòi có con!”

Chính lúc này, thân ảnh của Âu Dương Thông đột nhiên hiện ra trước cửa, Lý Phương Nặc vội vàng đẹp Tiểu Bạch sang một bên, quan tâm đứng dậy, “Tiền sĩ cậu sao rồi, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Sắc mặt của Âu Dương Thông nhìn không được tốt, trắng bệch lộ ra mệt mỏi, đôi mắt mang theo nét ngây thơ chưa tỉnh, hàm hồ nói, “Bên nhà xưởng còn có việc, tôi phải qua xem một lát.”

“Cái con khi! Cho dù trời có sập cũng có tôi chống đỡ rồi, cậu mới ngủ có mấy tiếng, quay về phòng ngủ tiếp cho tôi!” Lý Phương Nặc táo bạo nói.

Âu Dương Thông giơ cánh tay ngăn chặn động tác ôm chầm của Lý Phương Nặc, lắc đầu nói, “Không, giờ phải lập tức xuất hàng, chúng ta có thể đoạt được thị trường hay không, chính là nhờ vào hành động bây giờ, có số tiền thu hồi kia, về sau làm cái gì cũng không cần suy tính nhiều nữa, cho nên lần này nhất định phải thành công, tôi tới nhà xưởng giải quyết xong sẽ quay lại.”

Lý Phương Nặc còn muốn ngăn cản, Văn Tuấn lại đột nhiên mở miệng, “Nếu như vậy, để tôi đi với tiền sĩ, tôi có thể giúp giải quyết vài chuyện, trở về cũng nhanh hơn.”

“Vậy cũng tốt, còn có Tiểu Diệp Tử, thật là, thô nhân chính là thô nhân, gọi hắn là trông coi hộ viện, nhưng thật ra chỉ được trung thành tận tâm, kỹ thuật lại không được bao nhiêu, hai người đi nhanh về nhanh, theo đường an toàn thông ra ngoài, tôi an bài xe ở gần đó chờ hai người.” Lý Phương Nặc lôi kéo Âu Dương Thông dặn dò vài câu rồi mới cho đi, không biết tại sao, trời chiều màu vàng bên ngoài dần trở nên ảm đạm, hắn có một loại cảm giác không tốt lắm.

“Tiểu Bạch.” Trầm ngâm một lúc, hắn vẫn đưa ra mệnh lệnh, “Gọi các huynh đệ tỉnh lại, tôi cảm thấy chắc chắn sẽ có đại sự xảy ra. Bảo Tử Ngôn chuẩn bị phương tiện đầy đủ, có gì không được, chúng ta lập tức rút lui!”

9. Chương 9

Trên đường đi, bọn họ thay đổi rất nhiều phương tiện, sau khi xác định không có ai theo dõi, liền theo cửa bên hông vào nhà xưởng dưới lòng đất. Lúc mở cửa ra, thì thấy Tiểu Diệp ra đón, vẻ mặt ngạc nhiên hỏi, “Văn ca, tiền sĩ? Bây giờ chưa hết bão, hai người tới làm gì?”

“Không phải nhà xưởng có chuyện sao?” Văn Tuấn cũng ngạc nhiên, xoay đầu nhìn Âu Dương Thông, người sau ho khan vài tiếng, mệt mỏi nói, “Tôi đúng là có nhận được báo cáo, nói dây chuyền sản xuất xảy ra vấn đề, độ tinh khiết không được chuẩn xác, tôi sợ bị chậm trễ nên mới tới xem.” Âu Dương Thông nói xong, thân thể hơi lắc lư, Văn Tuấn lập tức tới đỡ hắn, trừng mắt nhìn Tiểu Diệp, “Cậu quản lý kiểu gì vậy hả? Chất lượng sản phẩm xảy ra vấn đề cũng không biết? Không mau tới đỡ tiền sĩ đi xem.”

“Ai.” Tiểu Diệp cũng tự giác áy náy, “Xin lỗi tiền sĩ, cái này tôi thật sự không rành.”

“Đã sớm bảo cậu đi đọc thêm sách, cậu tưởng mình vẫn là một tên côn đồ à?” Văn Tuấn chỉ tiếc rên sất không thành thép mắng chửi, “Tiền sĩ, tôi tới phòng điều khiển quan sát, có cái gì cần tôi điều động, cứ nói một tiếng.”

Âu Dương Thông gật đầu, theo con đường khác bước đi, Tiểu Diệp ở phía sau gắt gao đuổi theo, chột dạ giải thích, “Tiền sĩ, bọn họ thật sự không có nói với tôi, nếu không tôi cũng không để cậu tới đây.”

“Tôi biết, không sao, đây là trách nhiệm của tôi.” Âu Dương Thông bước rất nhanh, con người đen láy sắc bén không nhìn ra được biểu cảm gì, hắn bước vào phòng chế tạo, vài nhân viên kỹ thuật đang trực ban kinh khi nhìn hắn, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Lấy hàng đưa cho tôi kiểm tra.” Âu Dương Thông bất động thanh sắc nói, lấy một ít bột trắng bỏ vào trong ống nghiệm, sau khi hòa tan liền bỏ vào máy kiểm tra, động tác của hắn rất thành thục, những người xung quanh thở cũng không dám thở mạnh, nhìn chăm chăm số liệu đang nhảy, trong cảm nhận của bọn họ, Âu Dương Thông đã là hóa thân của quyền lực, cho dù bây giờ hắn nói đây là sữa bột không phải bạch phiến, chỉ sợ rằng bọn họ cũng sẽ gật đầu bảo phải.

“Độ chua hơi cao, mặt khác, độ phân tán cũng có chút khác bình thường, chắc là vấn đề của máy móc.” Hắn đơn giản nói, “Như vậy đi, mọi người trước về phòng tự họp nghỉ ngơi, đợi tôi điều chỉnh xong, rồi quay lại, không tốn nhiều thời gian đâu nên mọi người đừng gấp.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy rằng không hiểu máy móc sao lại xảy ra vấn đề, nhưng nghe lời của tiến sĩ rất chuẩn xác, cho nên đều ra ngoài, Âu Dương Thông nói khẽ với Tiểu Diệp, “Tuân thủ nguyên tắc giữ bí mật, điều vài người đi canh bọn họ, đừng có chạy loạn khắp nơi.”

“Nga!” Tiểu Diệp lập tức gật đầu, xoay đầu lại ấn bộ đàm, gọi vài bảo an đi giám sát tất cả nhân viên đang vào phòng nghỉ, sau đó hắn vẫn chưa yên tâm, tự mình khóa trái cửa lại.

Âu Dương Thông dọc theo dây chuyền sản xuất nhìn qua một lần, nhấn nút dừng tất cả máy móc lại, thanh âm ồn ào không còn nữa, nhất thời có điểm im lặng đáng sợ, hắn đứng trong phân xưởng, nhìn thuốc phiện còn nguyên dạng được chuyển về từ Bạc Lạp Mễ, mặt nhăn lại, trên mặt ngưng trọng chưa từng thấy trước đây.

“Tiến sĩ, sao cậu lại dừng máy móc?” Tiểu Diệp kinh ngạc hỏi.

“Để chạy thử phải đợi máy móc nguội đi, đại khái đợi chừng nửa tiếng.” Âu Dương Thông trả lời, sau đó hướng về phòng điều khiển, Tiểu Diệp là một người thô kệch, lừa hắn rất dễ, nhưng Văn Tuấn thì...

Văn Tuấn ở phòng giám sát nhìn thấy toàn bộ hành động của bọn họ, tuy rằng kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ đi hướng khác, tùy tay cầm một quyển tạp chí không biết là ai đặt, nhìn bọn họ một trước một sau tiến vào, ngẩng đầu hỏi, “Chỗ nào xảy ra vấn đề?”

“Máy móc gặp chút trục trặc, phải chờ nguội hẳn rồi mới điều chỉnh.” Âu Dương Thông trấn định nói.

“Nga, có chỗ nào cần tôi giúp đỡ không? Sắc mặt của cậu thật không tốt, ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi, Tiểu Diệp, gọi điện báo kỹ sư phụ trách máy móc tới đây.”

“Đừng, đã trễ rồi, đừng gọi thêm người tới gây chú ý với cảnh sát, tôi tự mình làm là được, đứng rồi, Tiểu Diệp, cậu bảo các huynh đệ ra cửa sau kho hàng tập hợp, có vài món muốn nhờ mọi người mang giùm.”

“Được.” Tiểu Diệp không hề nghi ngờ, xoay người ra ngoài, trong chốc lát, trên màn hình đã hiện lên cảnh ở bên ngoài, bảo an một tổ hai người đều tập trung ở kho hàng, Văn Tuấn buông tờ tạp chí, cười hỏi, “Làm gì thế? Bảo bọn họ kiêng thùng hả? Cũng được, Tiểu Diệp suốt ngày buồn bực, cũng nên vận động một chút, không thôi thịt mỡ gì cũng nhão hết.”

Âu Dương Thông mỉm cười, sau đó nói vào mic, “Tiểu Diệp, bảo mọi người vào kho hàng đi, tìm trên thùng hàng có đánh dấu hai chữ af, sau đó kiêng lên, nhớ kỹ phải tìm cho cẩn thận, không được nhầm!”

Nhìn những bảo an từng người cao to bước vào trong kho hàng, ngón tay của Âu Dương Thông không chút để ý đặt lên bàn điều khiển, “Thời điểm mấu chốt, tôi sợ sẽ có gì sai sót, thật phiền phức.”

Dứt lời, hắn bỗng nhiên ra tay nhanh như chớp, tay trái đè lên nút đóng, cửa kho hàng lập tức ầm một tiếng đóng lại, gắt gao khóa chặt, Văn Tuấn sững sốt, còn chưa kịp hiểu ra, Âu Dương Thông đã nhảy lên, đá một cước tàn nhẫn, làm một tên bảo an đứng trước bàn hôn mê, tay rút súng bên hông hắn ra, nhắm vào Văn Tuấn, ra lệnh, “Đưa tay lên đầu! Không được nhúc nhích!”

“...” Tất cả đều phát sinh quá nhanh, lúc Văn Tuấn muốn rút súng ra mới phát hiện mình không mang theo, hắn gần như tuyệt vọng nhìn về nòng súng tối om, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Âu Dương Thông! Mày muốn làm gì? Tới giờ này mới phản, mày tưởng cảnh sát sẽ bỏ qua cho mày à? Đều là tự mình tìm cái chết thôi!”

Âu Dương Thông chậm rãi lui về phía sau, đôi mắt nhìn chăm chăm Văn Tuấn, tay trái gõ bàn phím, toàn bộ hệ thống máy tính do hắn tự mình sửa chữa hiện ra trước mặt, mặt mày tất nhiên là hắn biết, sử dụng

rất thuần thực, rất nhanh, trên màn hình đáp ứng mật mã, cùng lúc đó, tiếng cảnh báo chói tai vang lên, những cánh cửa thông vào nhà xưởng lần lượt mở ra, trong bộ đàm truyền đến tiếng kêu thất thanh từ trạm canh gác, ‘Trung tâm, trung tâm! Sao lại thế này?’ ‘Trung tâm trung tâm! Cửa lớn đã bị mở, tôi không thể đóng được! Lặp lại lần nữa, không thể đóng được!’ ‘Trung tâm trung tâm! Báo động ở đâu? Có cần trợ giúp không?’ ‘Diệp ca? Đã xảy ra chuyện gì?’

Giữa một mớ hỗn loạn, Âu Dương Thông lẳng lặng đứng đó, màu đỏ của đèn cảnh sát ở phía sau lóe lên, ánh lên gương mặt trắng bệnh của hắn, làm cho nó càng thêm quỷ dị, trên màn hình, có rất nhiều cảnh viên mặc áo chống đạn tiến vào, làm cho sắc mặt Văn Tuấn trở nên vô cùng khó coi, hắn cười lạnh hỏi, “Âu Dương Thông, đây là kết quả mà mày muốn? Tâm huyết của Tứ Hải mấy chục năm qua, sẽ bị mày hủy hoại trong chốc lát, được lắm, mày rất anh hùng, nhưng nhớ cho kỹ, cảnh sát có thể bảo vệ mày nhất thời, nhưng không thể bảo vệ cả đời! Boss sẽ không bỏ qua cho mày đâu, cho dù mày có trốn đến chân trời góc bể boss cũng sẽ tìm được mày!”

“Vậy thì chờ hắn ra ngục trước đã.” Âu Dương Thông ôn hòa nói, “Văn Tuấn, tôi không muốn giết người, cho nên anh tốt nhất là đừng nhúc nhích.”

Giống như để đáp lời hắn, Văn Tuấn xoay người nhào tới bàn điều khiển, trên đó có một cái nút màu đỏ, là nút tự hủy, nếu như có thể nhấn được nó, vậy thuốc nổ được cài trong nhà xưởng sẽ được kích hoạt, mọi người, thuốc phiện, cảnh sát.... Ngay cả tòa thực nghiệm ở trên cũng sẽ sụp đổ! Đáng giá để liều một phen!

Tay hắn vừa đụng phải vòng bảo hộ, đằng sau liền truyền đến cảm giác đau nhức, trước mắt tối sầm, hắn nặng nề ngã xuống.

Âu Dương Thông thu hồi tay trái, khom thắt lưng, kéo hay tay Văn Tuấn ra sau trối lại, sau đó cũng trối tên bảo an kia, kéo hai người ra góc tường mắt không ít khí lực của hắn, hắn thở hổn hển trở về bàn điều khiển, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nổ lớn, những cảnh xung quanh trên màn hình đã bị phá tung, rất nhanh, cảnh sát sẽ tới đây.

Trầm Chính Dương... Hắn cũng sẽ tới đi, suy nghĩ mơ hồ chợt lóe trong đầu Âu Dương Thông, cũng không để lại nhiều dấu vết, đây là trốn tránh duy nhất hắn cho phép bản thân, hắn cũng không phải sắt đá, mặc kệ bao nhiêu lần hắn tự nói với mình, trong lúc chiến đấu với cái ác, bản thân không được phép lơ đãng, nhưng khi nghĩ tới Trầm Chính Dương, tim hắn sẽ loạn nhịp, lảng xuống, làm hắn nhớ lại ôn nhu mà người kia từng cho mình.

Cho nên hắn không được nghĩ về người kia, xóa bỏ tất cả, coi như chưa bao giờ quen biết người này!

Tiếng bước chân trên hành lang, Âu Dương Thông vừa mới quay người lại, cánh cửa lập tức bị đá văng, một thanh âm lạnh như băng quát lên, “Đưa hai tay lên đầu! Không được nhúc nhích!”

Âu Dương Thông nở nụ cười, đây là lời hắn vừa nói với Văn Tuấn lúc nãy, không nghĩ tới bản thân liền bị báo ứng nhanh như vậy, huống chi thanh âm kia còn rất quen thuộc.

Hắn làm theo mệnh lệnh, bỏ súng xuống, hai tay chậm rãi giơ lên, khóe môi hiện ra nụ cười vui sướng, chậm rãi xoay người lại, “Anh hai.”

Âu Dương Cần mặc áo chống đạn, đứng giữa căn phòng tối tăm, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện ra một chút căng thẳng, nghe thấy tiếng của hắn, không thể kiềm chế được, vung tay lên, đánh một bạt tay vào mặt Âu Dương Thông!

Âu Dương Thông hơi lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, theo bản năng giơ tay che má, lại bị Âu Dương Cần tán thêm một bạt tay, lỗ tai hắn ong ong, mơ hồ nghe được thanh âm lạnh ngắt của anh mình, “Giơ hai tay lên đầu!”

Sau khi ho ra ngụm máu tươi, Âu Dương Thông giãy dụa đứng yên, giơ hai tay ôm đầu, Âu Dương Cần đứng trong bóng tối, nhìn không ra có tia nào gọi là thương cảm em mình, chỉ có lãnh khốc che dấu lửa giận vô hạn, “Em tốt nhất là đừng có lộn xộn, anh không muốn để ba mẹ biết là do anh tự tay đánh chết em!”

“Anh...”

“Em cầm miệng lại cho anh!” Âu Dương Cần mất đi không chế, nổi giận hô lên, tiến lên một bước, chĩa súng vào ngực Âu Dương Thông.

Thanh âm của Trầm Chính Dương vang lên ở phía sau, “Âu Dương cảnh quan, bàn điều khiển đã được không chế chưa?” Hấn vừa mở cửa ra, lập tức nhìn thấy tình trạng của hai anh em, không khỏi sửng sốt.

“Đã không chế. Có ba nghi phạm đã bị không chế. Người này để lại cho tôi lo liệu.” Đôi mắt tối đen của Âu Dương Cần nhìn chằm chằm Âu Dương Thông, vươn tay phải bắt lấy hấn, Trầm Chính Dương theo bản năng bước tới che trước mặt Âu Dương Thông, uyển chuyển nói, “Tôi đến rồi.”

Hấn xoay mặt lại, Âu Dương Thông nâng mắt lên, chẳng hề để ý nhìn hấn, máu tươi bên môi tạo thành một loại nhan sắc kỳ quái, khuôn mặt tái nhợt giống như có lửa đốt đỏ ửng, khuôn mặt Trầm Chính Dương nghiêm túc lấy ra còng tay, kéo tay phải hấn xuống, một bên còn gần như trào phúng nói, “Có cần nói quyền lợi cho cậu biết không? Bây giờ cậu cần một luật sư đó.”

Âu Dương Thông rất thuận theo, không hề phản kháng, hấn cúi đầu, chờ Trầm Chính Dương còng tay hấn xong, hấn nhẹ nhàng run run còng tay, thấp giọng nói, thật ra chỉ phun ra một chuỗi số, “129118.”

Chuỗi số này đều làm Trầm Chính Dương cùng Âu Dương Cần chết trân tại chỗ, hai mặt nhìn nhau, Âu Dương Thông thấy bộ dáng của hai người, hấn cười đến thật khoái trá, đôi môi dính máu lại phun ra chuỗi số kia, nhưng lần này thanh âm lớn hơn.

129118, chuỗi số này là trước khi hành động, tổng phụ trách đã gọi vài đội trưởng tới phòng họp, nói ra, con số này chỉ có ba người biết, một là sếp cao nhất bí mật hành động ở Paris, hai là người tổng phụ trách, ba là nằm vùng ẩn trong tập đoàn của Lý Phương Nặc, tổng phụ trách ra mệnh lệnh cuối cùng: Trong hành động lần này, bất kể là ai, chỉ cần hấn nói ra chuỗi số này, phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho hấn.

Trầm Chính Dương phản ứng đầu tiên, kinh hãi nhìn hấn, vừa định bước tới, nhưng Âu Dương Cần nhanh hơn, một phen kéo em mình ôm vào lòng, hung hăng đè đầu hấn, dùng sức xoa xoa vò vò, thì thào mắng, “Thì ra là em! Cái thằng nhóc chết tiệt này! Đội sau khi trở về coi anh có ép em thành nước cà rốt hay không!”

Âu Dương Thông cúi đầu mỉm cười, lúc đầu còn giãy dụa vài cái, sau đó thì đứng im, im lặng chôn đầu vào vai anh mình, cặp mắt nhìn đến Trầm Chính Dương ở phía sau, lập tức dời đi, khàn giọng nói, “Anh hai, còn chưa xong đâu, mau dọn dẹp hiện trường đi.”

Sờ loạn đầu tóc em mình lần cuối, Âu Dương Cần mới lưu luyến buông hấn ra, nhẹ nhàng dùng ngón tay cái lau vết máu bên miệng, sau đó đẩy hấn ra cửa, “Em đứng đó, đợi lát nữa anh tự mang em ra ngoài, để tránh bị người khác ngộ thương đến em, mấy năm nay hấn là em đã hận không ít người, anh cảm thấy em cũng nhịn không được muốn ra tay tự đánh mình.”

Âu Dương Thông chỉ cười, không phải loại thản nhiên ôn nhu, mà là một loại khoái hoạt xuất phát từ trái tim, trong con người đen láy chứa đủ mọi thần thái, cước bộ nhẹ nhàng bước tới bên Trầm Chính Dương, giơ hai tay bị còng lên, nhún nhún vai, “Trầm cảnh quan?”

“A? A!” Trầm Chính Dương bị nụ cười của hấn mê hoặc, trong lúc nhất thời không biết phản ứng thế nào, vội vàng lấy chìa khóa ra, cẩn thận cầm tay hấn, so với lúc này vô cùng bất đồng, nhẹ nhàng như sợ làm hấn bị thương, cắm chìa khóa vào chốt, nhẹ nhàng xoay, tháo còng tay ra.

Cắm giác ngón tay lướt qua da thịt, ấm áp, sống động, tựa như chỗ sâu nhất ở trong trái tim hấn, Âu Dương Thông bốn năm trước đã sống lại, trái tim cũng khẽ động, có cái gì đó cũng chậm rãi thức tỉnh, trở nên ấm áp cùng thỏa mãn.

“Xin lỗi.” Hấn thấp giọng nói, Âu Dương Thông xoa xoa chỗ bị còng tay làm cho đỏ lên, không sao lắc đầu, “Là chức trách của anh mà.”

“Không phải, ý anh là... Trước chuyện này...” Tất cả lời muốn nói đều nghẹn lại nơi cổ họng Trầm Chính Dương, một câu hoàn chỉnh cũng không nói được, hấn chỉ tham lam nhìn khuôn mặt Âu Dương Thông, “Xin lỗi... Xin lỗi...”

En không phải tội phạm, em sẽ không bị phán tội tử hình... Thật tốt quá... Thật tốt quá...

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu hần lúc này.

“Nga, cái kia a, về sau có thời gian chúng ta lại ngồi xuống tham thảo, dù sao dựa theo quy định, tôi phải giúp đỡ anh tới khi vụ án này chấm dứt.” Âu Dương Thông cười đến khoái trá, “Xin chiếu cố, Trần cảnh quan.”

Trần Chính Dương hưng phấn có chút lơ mơ, nhưng bây giờ chưa phải lúc để cao hứng, hần vội vàng ngăn chặn cảm xúc hạnh phúc muốn bay lên trời của mình, bước tới trước bàn điều khiển, quét một vòng nhìn màn hình giám sát, thấp giọng liên lạc với các tổ viên thông qua bộ đàm, xác nhận đại bộ phận đã rõ ràng, một số phản kháng đã bị đánh gục, còn lại đều đã bị áp giải, chờ xe cảnh sát tới đưa đi.

Tối nay nhất định sẽ có rất nhiều người mất ngủ, nhưng khi bình minh lên, thành phố xinh đẹp này sẽ lại được chiếu rọi một lần nữa.

Âu Dương Cần nhận được một cuộc điện thoại, biểu tình mới đầu rất thả lỏng, sau đó dần dần trở nên ngưng trọng, cuối cùng thiếu chút nữa là văng vạc, hét to vào điện thoại, “Không được! Tôi nói không được chính là không được! Bây giờ là lúc nào rồi còn bảo nó quay về chịu chết?!”

Bên đây còn chưa nói xong, điện thoại của Trần Chính Dương cũng vang lên, hần vừa định bắt máy lại bị Âu Dương Cần cản lại, khẩu khí âm trầm nói, “Trần cảnh quan, đừng tự làm khó mình, chuyện này cậu không quản được đâu!”

“Anh hai, có chuyện gì vậy?” Âu Dương Thông vẫn đứng bên cạnh quan sát, biết sự tình có liên quan đến mình.

“Em đừng xen vào!” Âu Dương Cần đẩy hần ra, Trần Chính Dương nhìn ánh mắt của Âu Dương Cần, vẫn trấn định bắt điện thoại, “Alo?”

Một lúc sau, sắc mặt của Trần Chính Dương cũng trở nên cực kỳ khó coi, môi mím chặt, không hề nhìn Âu Dương Thông lấy một cái.

“Anh hai?” Âu Dương Thông nghi hoặc nhìn anh mình, sau đó chuyển mắt nhìn Trần Chính Dương, dùng thanh âm không cho đối phương từ chối, nói, “Trần Chính Dương, anh nói.”

Nghe thấy Âu Dương Thông gọi tên mình, cả người Trần Chính Dương run lên một chút, hần yên lặng xoay đầu đi, muốn đem vấn đề đẩy sang cho Âu Dương Cần, nhưng Âu Dương Thông nhận định hần phải trả lời, không hề buông tha, thanh âm trở nên nghiêm túc, “Trần cảnh quan, anh là cảnh sát, phải biết cái gọi là tấn trung chức thủ, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Cảnh sát bắt Lý Phương Nặc, kế hoạch quét sạch Tứ Hai bang bị cản trở, đang triển khai bắn nhau ở biệt thự Lý gia, hơn nữa, nghe báo cáo từ hiện trường, Lý Phương Nặc không hề lộ diện, có thể đã lợi dụng đường ngầm chạy trốn.” Trần Chính Dương xoay mặt vào vách tường, một hơi nói ra tình huống, “Vì để bắt Lý Phương Nặc, phòng ngừa hần vượt biên, cấp trên yêu cầu... yêu cầu...”

“Tôi đi.” Nửa điểm cũng không do dự, Âu Dương Thông đáp, “Bọn họ bây giờ đã xem tôi là người một nhà, tôi biết phải làm sao đi vào, Lý Phương Nặc chạy hướng nào, dùng phương tiện gì tôi sẽ liên hệ sau.”

Nói xong hần cúi đầu kiểm cây súng, Âu Dương Cần hung tợn nắm lấy cánh tay hần, “Em điên hả! Những người đó đã cùng đường! Em cho là bản thân có thể chặn được tất cả bọn họ sao?!”

“Sẽ không nhiều đâu.” Âu Dương Thông bình tĩnh nhìn anh mình, “Chiếu theo tính cách của Lý Phương Nặc, chỉ có tâm phúc mới được phép trốn đi cùng hần, Văn Tuấn đã ở đây, bên cạnh hần chỉ còn La Tử Ngôn và Bạch Phong, nếu Bạch Phong ở lại ngăn chặn, bên cạnh hần chỉ còn lại La Tử Ngôn, một mình em đối phó với hai người, em vẫn có phần thắng.”

“Phần thắng?! Em có nghĩ không vậy, ở đây đã bị chiếm giữ, một mình em trở về, chỉ cần có một chút tiếng gió, hần sẽ nghi ngờ em là nằm vùng! Lý Phương Nặc đa nghi giống như hồ ly, thà rằng giết nhầm chứ không bỏ sót, em ở bên cạnh hần bốn năm chẳng lẽ không biết!”

“Anh hai!” Âu Dương Thông nhẫn nại gọi hần một tiếng, “Đây là nhiệm vụ của em! Em phải bắt được Lý Phương Nặc, chấm dứt tất cả, bằng không tâm huyết bốn năm qua coi như đổ sông đổ biển! Hần có bao

nhieu nguy hiểm anh không phải không biết, để hấn bỏ trốn, qua vài năm hấn sẽ ngóc đầu lên trở lại, đến lúc đó sẽ có thêm bao nhiêu người phải chết nữa?!”

Hấn nắm lấy bàn tay Âu Dương Cần, gỡ từng ngón ra, quay đầu nói với Trần Chính Dương, “Còng tay tôi lại, làm bộ như áp giải tôi ra, theo cửa thứ ba đi ra ngoài.”

Âu Dương Cần xoay mặt đi, khàn khàn cổ họng nói một câu, “Tự mình chú ý cẩn thận.” Sau đó không nói gì nữa.

Lần thứ hai còng tay Âu Dương Thông, tâm tình Trần Chính Dương nặng trĩu, vừa định mở miệng nói, Âu Dương Thông lại thúc giục hấn, “Mau lên, trễ rồi, không còn kịp nữa!”

Hai người sánh vai ra ngoài, một đường đều là cảnh sát, lúc đi ra thỉnh thoảng còn thấy vết máu cùng vài thi thể chưa được mang đi, từng nhóm người bị áp giải, Âu Dương Thông xuất hiện giữa hiện trường hỗn loạn không khỏi làm cho người ta hoài nghi.

Sau khi theo sắp xếp ban đầu, hai người bước tới một cái cửa nhỏ viết phòng cất giữ, Âu Dương Thông nhấn mật mã, mở cửa ra, bên trong là một con đường tối om, hấn cười cười nói với Trần Chính Dương, “Đây là đường chạy trốn khẩn cấp, hấn là còn một cái, nhưng tôi không biết, trong nhà Lý Phương Nặc khẳng định cũng có, đi đường này ra ngoài rất nhanh, cho nên tôi phải đi rồi.”

“Anh hiểu, em phải cẩn thận.” Trần Chính Dương thật vất vả thốt ra một câu, sau đó làm một động tác mà chính hấn cũng giật mình: Bước về phía trước, gắt gao ôm lấy Âu Dương Thông.

Thân thể này, giống như trong trí nhớ, cứng rắn, hơi gầy yếu, ấm áp, ngoan ngoãn... Bây giờ rõ ràng nằm trong lòng mình, được cánh tay của mình bao lấy, che chở, không sợ bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì, nhưng khi mình buông ra, người ấy sẽ lần thứ hai bước vào hang cọp, mạo hiểm bất chấp nguy hiểm hoàn thành sứ mệnh của mình.

“Âu Dương.” Hấn cúi đầu, chạm vào lỗ tai Âu Dương Thông, nói, “Anh còn rất nhiều điều muốn nói, em nhất định phải bình an trở về.”

Âu Dương Thông thoáng do dự, giơ tay lên vỗ vỗ lưng hấn, nghiêng mặt, môi nhẹ nhàng lướt qua mặt Trần Chính Dương, cảm giác nhu hòa làm người ta cứ nghĩ như đang mơ, sau đó Âu Dương Thông giẫy ra, xoay mặt đi bước vào mật đạo không hề ngoái đầu lại.

Em nhất định phải trở về, anh sẽ từ từ giải thích với em, giống như đêm em thức trắng ở phòng thí nghiệm bị anh kéo về nhà, chọc em nổi giận, bây giờ muốn anh xin lỗi bao nhiêu lần đều được, anh còn muốn hỏi, bốn năm trước, có phải vì anh đưa ra lời chia tay nên em mới đi làm năm vùng, trong bốn năm này, em đã làm gì, em đã suy nghĩ điều gì...

Lúc này anh phải hoàn toàn chiếm được em, cả trái tim lẫn thân thể, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa!

Chỉ cần em trở về... chỉ cần em còn sống...

Đây là thời khắc mấu chốt giành giật từng giây, cấp trên phái xuống một chiếc xe, dùng tốc độ nhanh nhất chở Âu Dương Thông tới biệt thự của Lý gia dưới chân núi, vì phối hợp hành động với hấn, những cảnh sát vây quanh biệt thự thậm chí còn dừng bắn, để Âu Dương Thông có cơ hội chui vào mật đạo đi vào bên trong biệt thự.

Sau khi bấm mật mã trên cửa thép, hấn ấn ngón tay xác nhận vân tay, cánh cửa vừa mở ra, bên trong lập tức chĩa súng ra, sau khi thấy mặt hấn, người kia lập tức thở ra một hơi, “Tiền sĩ, là anh sao, mau vào!”

“Lý tiên sinh đâu?” Âu Dương Thông vội vã hỏi, cố ý vô tình không dùng mật mã khóa cửa lại, cũng may không có ai để ý, “Bên ngoài bắn rất lợi hại. Có bao nhiêu thằng nữa không biết?” “Boss ở phía sau! Ở cùng với La ca, đang đốt đồ!”

“Mọi người chú ý cẩn thận, tôi đi tìm boss!” Âu Dương Thông thở hắt ra, lòng nóng như lửa đốt chạy đi, hấn phải mau chóng tắt hệ thống tự khống chế phòng ngự, bằng không nếu cảnh sát hạ nơi này, kết cục thế nào hấn thật sự không thể tưởng tượng được.

Dọc theo đường đi, hắn thấy sắc mặt mọi người rất trầm trọng, giống như đã đoán được kết cục, trên đỉnh đầu ầm ầm tiếng nổ, làm cho mọi người tăng thêm vài phần sát khí, tựa hồ chuẩn bị chôn cùng tòa biệt thự này.

Âu Dương Thông vọt vào phòng không chế, đứng trước máy tính, ngón tay nhẹ nhàng gõ mệnh lệnh, cửa sau đã sớm bị hắn che giấu trong hệ thống lập tức khởi động, virus liền xông vào, không phát ra tiếng động thôn tính toàn bộ chương trình, đầu tiên là để chương trình vận hành thông thả, sau đó gây xung đột vào tư liệu giám thị cùng chương trình tự điều khiển, cuối cùng làm máy móc chết...

Trong lúc hắn đang tập trung tinh thần gõ bàn phím, Tiểu Bạch theo cầu thang xông vào, trên khuôn mặt búp bê dính máu, quần áo bị đạn bắn trúng rách nát, khi thấy hắn thì lập tức hô to, “Tiến sĩ! Anh ở đây làm gì! Mau ra phía sau! Boss đang tìm anh!”

Âu Dương Thông bất động thanh sắc tiếp tục gõ bàn phím, “Sắp đỡ không được rồi, cậu cùng các anh em lên trên chống đỡ, tôi phong tỏa các con đường xuống tầng hầm!”

“Chuyện này cứ giao cho chúng tôi, anh mau đi gặp boss đi!” Tiểu Bạch chạy tới lôi kéo hắn đi, Âu Dương Thông vừa ấn phím cuối cùng, lo lắng nhìn thoáng qua chương trình bắt đầu bị phá hư, nhẹ nhàng nói ra, “Tôi hết sức rồi.”

“Tôi biết.” Tiểu Bạch xoay đầu lại rầu rĩ nói, dẫn hắn vào một con đường, “Vẫn là đi đi, boss ở phòng trong cùng, hội hợp với hắn xong rồi đi, La ca đang ở bên ngoài chờ.”

Hắn ngừng lại một chút, trên khuôn mặt búp bê lộ ra ánh mắt kiên nghị, “Nơi này thủ không được, tôi ở lại đối phó với bọn họ. Yên tâm, trước khi các anh an toàn rời khỏi đây, cho dù có giẫm lên thi thể của tôi, cũng đừng hòng cản được. Bảo trọng, tiến sĩ, hảo hảo đi theo boss.”

Nói xong hắn xoay người chạy về kho vũ khí, dùng thanh âm non nớt kêu, “Nâng hỏa tiễn ra cho tôi! Có bao nhiêu đạn lấy ra hết! Nhanh lên!”

10. Chương 10

Căn cứ bí mật khổng lồ này tương thông với núi, một chỗ mà cho tới bây giờ cũng chưa ai biết tới, nhưng khi Âu Dương Thông đi vào phòng trong cùng, hắn kinh ngạc nghe thấy hương vị quen thuộc: mùi của biển, mang theo hơi thở tươi mát, giống như vùng biển ở gần đó vậy.

Trên thực tế, biển rộng nằm kế bên thành phố, nếu hắn đoán không sai, ở phụ cận sẽ có một cái hồ liên thông với biển, dưới mặt đất xây một cái hồ lớn như vậy tất nhiên không phải để nuôi cá, vậy thì...

“Tiến sĩ.” Lý Phương Nặc ngồi xếp bằng trên sàn nhà, nhìn từng đồng tư liệu trước mặt, lâu lâu lại ném vào lò lửa một cái, nhìn thấy Âu Dương Thông đến đây, hắn cười khổ, “Ông nội của tôi đã xây tầng hầm này, đến bây giờ tôi thật sự phải dùng tới, cái này gọi là tổ tiên phù hộ à?”

“Lý tiên sinh, anh đúng thật là đại tướng phong độ.” Âu Dương Thông thả chậm cước bộ bước tới, bất động thanh sắc nhìn bốn phía, “Có cần giúp không?”

“Không cần, kỳ thật tôi cũng tính rồi, có mấy thứ này tòa sẽ phán tôi tội tử hình, không có mấy thứ này, tòa vẫn sẽ phán tôi tội tử hình, có khác gì nhau, đúng rồi, Văn Tuấn đâu?”

Lưng Âu Dương Thông chảy rờn rờn từng dòng mồ hôi lạnh, Lý Phương Nặc chính là như vậy, giống như hồ ly, luôn làm cho người khác nghĩ đã qua thời điểm nguy hiểm rồi nhưng sau đó lại đánh vào một cú.

“Tôi không biết, có lẽ trốn được, có lẽ bị cảnh sát bắt, lần này bọn họ làm đại sự, nửa thành phố đều nháo hết cả lên.”

“Ân, vậy là bị cảnh sát bắt giữ rồi.” Lý Phương Nặc gật đầu, “Rất nhiều người đã bị bắt, ngay cả chức nghị viên của tôi, cũng đang được suy xét có nên bỏ đi không. Nghĩ đến chuyện có rất nhiều người đều đi theo tôi, tâm tình của tôi liền tốt lên.”

Âu Dương Thông nhìn hần, thử hỏi, “Thừa dịp cảnh sát chưa tới đây, anh mau đi đi!”

“Vội làm gì.” Lý Phương Nặc đưa tay ý bảo Âu Dương Thông giúp mình đứng lên, nhìn Âu Dương Thông đứng tại chỗ không phát hiện, hần tự mình đứng dậy, tiến sát tới nói nhỏ, “Tôi muốn mang cậu cùng đi, cậu là bảo bối của tôi, là máy tính sống của tôi.”

Nói xong, vươn một tay ôm lấy thắt lưng Âu Dương Thông, Âu Dương Thông nhất thời ngã vào lòng ngực hần, Âu Dương Thông nghiêng người định dùng khuỷu tay đánh hần lại bị Lý Phương Nặc giữ lại, cưỡng chế cổ tay, bên môi lộ ra nụ cười, ôn nhu nói, “Tiến sĩ, chúng ta cùng đi, tới chỗ khác kiếm thứ hiếm lại, rồi về Bạc Lạp Mễ làm thổ phỉ, yên tâm, mặc kệ đi tới đâu, tôi tuyệt đối cũng sẽ không bạc đãi cậu.”

Hần giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt cái gáy Âu Dương Thông, thì thào nói, “Tôi biết làm vậy sẽ rất khổ cho cậu, nếu cậu không muốn sống trong khe suối, vậy chúng ta đi châu Âu đi, trước phẫu thuật khuôn mặt, thay đổi vân tay, đổi cả thân phận, sau đó muốn làm gì thì làm, dù sao tôi cũng có tiền, mấy đời cũng xài không hết, tạo cho cậu một phòng thí nghiệm khác cũng được, cậu nói xem, có đi không?”

Âu Dương Thông không trả lời hần, vì thế hần cười cười, buông tay ra, cúi đầu nhất điều khiển từ xa dưới đất, kéo dây ăngten ra, đùa nghịch một chút, ngẩng đầu nói, “Chỗ này khi mới vừa xây, là kho hàng vũ khí chuẩn bị cho chiến tranh thế giới thứ hai, để lại không ít đạn, tuy rằng không thể dùng nhưng nếu làm cho nó nổ thì cũng được đấy chứ.”

“Thuốc nổ?” Âu Dương Thông sững sốt, “Lúc trước tôi nghe bọn họ nói...”

“Bọn họ nói nếu cảnh sát tiến vào phá bỏ, hệ thống tự hủy sẽ được kích hoạt, một đoạn rồi một đoạn phong tỏa cả tòa nhà đúng không? Đúng là đã an bài cái này, nhưng mà tôi muốn tự tay mình làm thì mới yên tâm, vạn nhất trong đám chúng ta có vài thằng sợ chết, đi ra đầu hàng thì biết làm sao?” Lý Phương Nặc không chút để ý nói, “Chờ khi chúng ta ra ngoài, tôi liền nhấn một cái, bùm, toàn bộ sẽ nổ tung.”

“Còn Tiểu Bạch thì sao?” Qua vài năm ở chung, Âu Dương Thông đã biết Lý Phương Nặc là hạng người gì, nhưng sự lãnh khốc cùng ngoan độc lúc này làm cho hần khó có thể tin, những người ở ngoài kia đang liều mạng đấu với cảnh sát đều là những thuộc hạ trung thành cùng tận tâm, mà hần thì lại nhẹ nhàng băng quơ sắp đem tất cả đi châu Tây Thiên! Một tia chạy trốn cũng không cho!

“Tiểu Bạch... A, Tiểu Bạch a...” Lý Phương Nặc thở dài, “Đây là trách nhiệm của hần.”

Hần nhìn nhìn đồng hồ, “Được rồi, đến giờ rồi, đi thôi, Tử Ngôn nói, mở tàu ngầm ra là được, thế nào, tiến sĩ cậu kiến thức uyên thâm đã từng đi tàu ngầm chưa? Một con thuyền nhỏ thôi, ông nội tôi hồi đó học theo quân Mỹ làm ra, mà đại khái cũng xài được, đi, hôm nay tôi cho cậu đi thử mới mẻ.”

Giống như để đáp lại lời hần, một tiếng vang lớn truyền đến, chấn động mạnh làm Âu Dương Thông thiếu chút nữa đứng không vững, lão đảo một cái được Lý Phương Nặc đỡ lấy, người sau kinh ngạc nhìn đồng hồ, “Không thể nào, nhanh như vậy đã bị công phá, sách, xem ra phải nắm chặt.”

Đôi mắt của hần bỗng nhiên đông cứng, không thể tin nhìn nòng súng đặt ngay trước ngực mình, loại này hần biết, Kha Lạc Ca 30 (*), một cây trong kho vũ khí, lúc đó Tiểu Bạch muốn dạy Âu Dương Thông bắn súng, cho nên mang theo, hần còn cười bảo tiến sĩ là người nhả nhận, cho nên hần chọn một cây nhìn thanh tú nhất.

(*) Cái này ta search tên tiếng Anh không ra nên để nguyên QT. Muốn làm nhanh nên không search kỹ, bữa nào search lại rồi sửa sau

~Không nghĩ tới, cây súng kia lại có một ngày chia vào người mình.

Đôi mắt từng tắc nâng lên, ngoạn tuyệt nhìn khuôn mặt tuần tú bình tĩnh của Âu Dương Thông, cười lạnh hỏi, “Là cậu sao?”

Người thông minh cũng không ngồi vững ở vị trí gia chủ, hần trước sau liên tưởng lại, sau đó đã hiểu ra, “Cậu là nằm vùng của cảnh sát? Tôi luôn nghi ngờ người này người nọ, cũng đã giết vài người, thì ra là cậu,

người luôn ở bên cạnh tôi!?”

Tay vừa rời tiếp cận, thuận tiện rút vào túi Lý Phương Nặc lấy ra điều khiển từ xa, Âu Dương Thông từ từ lui lại, tạo một khoảng cách an toàn.

“Âu Dương Thông.” Lý Phương Nặc chậm rãi lắc đầu, “Bỏ súng xuống, theo tôi đi, cảnh sát có thể cho cậu thứ gì, tôi sẽ cho cậu gấp trăm ngàn lần, cậu theo tôi lâu như vậy, dĩ nhiên biết tôi rất giữ lời hứa, bây giờ cậu bỏ súng xuống, việc này coi như chưa từng xảy ra, không có ai biết cậu là nằm vùng! Chúng ta lại sống những ngày yên bình, tôi dùng tính mạng thế với cậu, về sau lúc chúng ta ở một chỗ tôi tuyệt đối sẽ không so đo chuyện này!”

Ánh mắt của hắn dần trở nên âm trầm, con ngươi đen láy tràn ngập kiên định của Âu Dương Thông đã trả lời hắn: Không có khả năng.

“Tại sao?” Lý Phương Nặc thì thào nói, “Sao cậu lại làm nằm vùng? Tôi đối xử với cậu rất tốt, sao cậu lại phản bội tôi? Chính là vì thứ công lý, chính nghĩa, pháp luật chó má đó sao? Cậu đã học tới tiến sĩ, sao lại còn tin tưởng thứ hư vô mờ mịt đó? Chỉ có tiền, quyền lực, buôn vũ khí mới là quan trọng! Cậu không biết à?!”

Âu Dương Thông rút cuộc cũng phá bỏ được mạch điện của chiếc điều khiển từ xa, bẻ thành từng mảnh nhỏ thả xuống đất, hắn yên lặng thở phào nhẹ nhõm, lẳng lặng nhìn người nam nhân cùng đường trước mặt, đơn giản nói, “Tôi tin.”

“Sự ngây thơ của cậu quá mức buồn cười, chắc là bị tên cảnh sát họ Trầm đó mê hoặc đi? Âu Dương Thông, loại nam nhân như cậu tôi thật sự tìm không ra, đừng cứ ôm khư khư mối tình với tên cảnh sát kia, tôi năm lần bảy lượt muốn lên giường với cậu, cậu đều giả câm giả điếc trốn đi... Tôi nhìn, tôi vẫn luôn nhìn, con mẹ nó! Chính là vì tôi không muốn chơi qua đường, tôi muốn thật tâm sống cả đời với cậu! Kết quả thì sao, mẹ nó, cậu báo đáp tôi như vậy sao!” Lý Phương Nặc rút cuộc mất đi bình tĩnh, hắn rống giận, “Sớm biết thế tôi đã kéo cậu lên giường thao chết cho rồi, có khi làm vậy cậu lại khẳng khẳng một mực đi theo tôi!”

Hắn lão đảo bước về phía trước, Âu Dương Thông chuyển ngón tay, bắn xuống sàn cách chân hắn vài cm, cảnh cáo nói, “Không được nhúc nhích.”

Từ xa xa đã truyền đến tiếng súng vang lên kịch liệt, trong làn gió cũng có thể ngửi được mùi thuốc súng, tất cả đều tỏ rõ đại thế đã mất, cơ nghiệp mấy chục năm của Tứ Hải, tập đoàn khổng lồ Tụ Long, hắc đạo bá chủ Lý Phương Nặc hô phong hoán vũ, đều đang kể cận sự hủy diệt.

Âu Dương Thông bình tĩnh đứng đó, khuôn mặt thanh tú, thân thể cao ráo, đôi mắt trong suốt như hồ nước ở tuyết sơn, cho dù trong tay hắn cầm khẩu súng chĩa vào người Lý Phương Nặc, Lý Phương Nặc vẫn cảm thấy mị lực tràn đầy.

Có lẽ đây là nguyên nhân Âu Dương Thông hấp dẫn hắn: sạch sẽ, trong sáng, đen trắng phân rõ, thẳng thắn vô tư, so với bản thân bị nhuộm màu đen u tối hoàn toàn khác biệt.

“Tiểu Thông.” Lý Phương Nặc chậm rãi, nhẹ nhàng gọi hắn, “Tôi thật sự yêu em, muốn sống cả đời với em, bỏ súng xuống đi, đi với tôi, tôi sẽ cho em hạnh phúc.”

“Anh có thói quen ép buộc người khác, mặc kệ thứ đó có phải là thứ người đó muốn hay không.” Âu Dương mỉm cười, “Xin lỗi, tôi không muốn.”

“Vậy cậu nổ súng bắn chết tôi đi, trong mấy năm sống cùng nhau, tôi cũng đã làm vài chuyện có lỗi với cậu, đừng để đám cảnh sát kia làm nhục tôi, Lý gia không có con cháu nào bị bắt, có chết tôi cũng phải chết trong nhà mình, bị bắt đứng trước tòa án làm tôi cảm thấy rất giống một người hầu, sau đó mới đến pháp trường, đây không phải phong cách của tôi.”

“Có rất nhiều người muốn anh chết, nhưng tôi hy vọng anh còn sống để nhận sự phán quyết của tòa án, đây mới là công chính của pháp luật.”

Lý Phương Nặc mở tay ra, châm chọc nói, “Vì thế cậu rất thoải mái đi? Bởi vì cậu đại biểu cho chính nghĩa, được ánh sáng chiếu rọi, cậu công thành lui thân còn được cảnh sát ban tặng huy chương, còn chúng tôi thì

sao? Chúng tôi đối xử thật lòng với cậu, cậu xem là gì? Văn Tuấn mang cậu từ Đức trở về, mấy năm qua được thưởng thức tài cán của cậu, lúc nào cũng nói lời hay với tôi, những cấp dưới đều xem cậu là thánh thần, một tiếng lão sư hai tiếng lão sư, bảo bọn họ chết thay cậu, bọn họ cũng chẳng hề nhăn mặt, còn Tiểu Bạch thì sao? Tiểu Bạch đang ở ngoài kia đối phó, cậu lại vào trong này phá hủy! Cậu đúng là... không làm pháp luật thất vọng, nhưng... cậu không thấy làm lương tâm của mình thất vọng sao? Cậu không làm tôi... thất vọng sao? Vì pháp luật cậu sẵn sàng phản bội chúng tôi sao?!”

Ánh mắt của Âu Dương Thông vẫn kiên định như cũ, thấp giọng nói, “Vứt bỏ thân phận, tôi sẽ làm bạn với họ, nhưng đây không có khả năng, một người khi còn sống không thể không có thân phận, mỗi người đều vì bản thân mà phải trả giá rất nhiều thứ. Về phần anh, cho tới lúc này anh cũng chưa hề thật sự tin tôi, anh chỉ tin chính mình, vào thời điểm mấu chốt, anh có thể sẵn sàng từ bỏ tính mạng của bất kỳ ai, tôi nghĩ hạng người như anh không xứng đáng nói từ yêu.”

Không biết chỗ nào xảy ra vụ nổ mạnh, chấn động làm trần nhà rơi những mảnh nhỏ xuống, Âu Dương Thông hơi lung lay, nhưng sừng vẫn như cũ kiên định chĩa vào người Lý Phương Nặc, trong lòng lo lắng, thân thể không cho phép hắn hoạt động nhiều, băng vải ở ngực thấm máu, bây giờ đã sắp khô, cứng rắn ma sát làn da, thiếu máu cùng khản trương làm hắn choáng váng, hoàn toàn cố gắng chống đỡ bản thân đứng yên, tuyệt đối không cho phép Lý Phương Nặc bỏ chạy, nếu không những cố gắng bản thân bỏ ra, tâm huyết của cảnh sát quốc tế bấy lâu sẽ như kiểm củi ba năm thiêu một giờ!

Hắn phải toàn lực ứng phó, cho dù có bỏ mạng cũng không hối tiếc!

Bỗng nhiên, một trận nguy hiểm làm hắn sinh ra cảnh giác, chỉ mảnh treo chuông, hắn nghiêng người quay súng ra sau, đồng thời bắn một phát về phía đó, hai bên cơ hồ nổ súng cùng một lúc, đầu vai giống như có người hung hăng đánh một quyền, lão đảo ngã về sau, cảm giác viên đạn xuyên qua cơ thể rất quen thuộc, ngay từ đầu đã choáng váng, bây giờ còn thêm một phát súng, đột nhiên có một bàn tay nắm lại đánh vào miệng vết thương, đau đến nỗi làm hắn không thể kiềm chế mà cuộn người lại, ho khan kịch liệt, còn hộc ra một ngụm máu tươi.

Lý Phương Nặc đoạt được cây súng, thuận tay dùng nó đánh một cái vào đầu Âu Dương Thông, nhìn bộ dáng máu chảy đầm đìa của hắn, trong lòng nổi lên cảm giác trả thù, hắn nắm cổ áo Âu Dương Thông kéo lên, “Tử Ngôn, khó thấy cậu lại thất thủ, nhưng mà như vậy cũng tốt, tôi giữ hắn lại từ từ gây sức ép, làm nảm vùng, hừ! Tôi sẽ làm cho hắn hối hận cho đến khi đầu thai sang... Tử ngôn? Tử Ngôn!”

Âu Dương Thông miễn cưỡng mở một mắt ra, máu từ trên trán không ngừng chảy xuống, tầm nhìn trở nên nhuộm đỏ, trong màu đỏ của máu hắn nhìn thấy La Tử Ngôn trung thành cùng tận tâm ngã bên vách tường, tay cầm súng rũ xuống, thân thể phía dưới chảy ra từng dòng máu tươi, càng lúc càng lan rộng.

Thì ra là bị mình bắn trúng a... Hắn cười khổ, tuy rằng tình trạng lúc này của mình cũng chẳng tốt hơn chút nào.

“Tử Ngôn... Tử Ngôn!” Lý Phương Nặc không dám tin kêu lên, vươn tay lắc lắc thân thể hắn, trên tay dính máu, Lý Phương Nặc giờ lên, không dám xác định đưa đến bên mũi người, cổ họng co rút, thiếu chút nữa là ói ra, nổi giận nện cây súng vào mặt Âu Dương Thông, “Đồ khốn nạn! Đồ chó đẻ! Tao giết mày! Tao phải giết mày!!”

Hắn phí hết tâm huyết, ra bao nhiêu báu vật, kiềm chế suy nghĩ bạo lực, kiên nhẫn săn sóc, ôn nhu cẩn thận, dung túng che chở... Tất cả những thứ có thể làm hắn đều đã làm, chẳng qua hắn chỉ muốn chinh phục trái tim của người nam nhân này, kết quả, hắn phát hiện, bản thân chỉ là một con cá bị chim bắt đi mà thôi!

Lý Phương Nặc ngừng tay, thở hổn hển nhìn Âu Dương Thông, “Giết mày, rất tiện nghi cho mày, tao phải mang mày đi, tra tấn đủ một năm, hai năm... Không, tao sẽ không để mày chết, tao muốn mày cả đời phải sống không yên!”

Sau khi nói xong, hắn xoay người đoạt cây súng trong tay La Tử Ngôn, vừa lúc đó, tiếng chân dồn dập truyền đến, Lý Phương Nặc theo bản năng vòng cánh tay khóa cổ Âu Dương Thông chắn trước mặt, rít gào nói, “Đừng tới đây! Ta có con tin!”

Âu Dương Thông muốn cười, biết thân phận của hắn chỉ có ba người, tổng giám cảnh vụ trực thuộc, Âu Dương Cần, Trầm Chính Dương, người tới nếu là cảnh sát, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ bắt mình, làm gì nghĩ

mình là con tin.

Cước bộ dần đến gần, hần kinh ngạc mở to hai mắt, lập tức cười khổ, đúng là sợ cái gì cái đó đến, người hần không hy vọng nhất lại xuất hiện. Trầm Chính Dương!

“Lý Phương Nặc, anh đã bị bao vây, không còn đường để trốn!” Trầm Chính Dương khi ghì súng vẫn giữ sự trầm ổn, tựa hồ một chút cũng không để ý đến Âu Dương Thông bị bắt làm bia chắn, thanh âm không hề thay đổi, “Mau bỏ vũ khí xuống.”

“Bỏ vũ khí xuống? Anh cảnh sát, bây giờ bỏ vũ khí xuống chẳng phải là anh sao?” Lý Phương Nặc nhe răng cười, khẩu súng đề lên huyết thái dương của Âu Dương Thông, cánh tay gắt gao giữ chặt cổ Âu Dương Thông, không cho thân thể dần mất đi khí lực mà trượt xuống, “Mở to mắt chó ra mà nhìn, trong tay tôi đã có con tin, là nằm vùng của cảnh sát mấy người, một thiên tài, chắc chắn, không luyến tiếc à? Vị thiên tài vĩ đại này nếu tôi chỉ cần lơ tay bắn một phát thì coi như tiêu rồi. Đúng, tôi là người xấu, tôi sẽ giết người, mấy người là cảnh sát cao thượng, sẽ cứu người, vậy bây giờ anh không cần cứu hần sao? Cứ trơ mắt nhìn hần chết trong tay tôi à?”

Lý Phương Nặc lộ ra nụ cười khát máu, càng dùng sức ép cổ Âu Dương Thông, bị hần giam cầm, Âu Dương Thông ho sặc sụa đứt quãng, máu tươi nhuộm đỏ hơn nửa khuôn mặt, mi mắt mệt mỏi rũ xuống, đã không còn sức giãy dụa.

“Lý Phương Nặc, bỏ vũ khí xuống!” Trong lòng Trầm Chính Dương một trận đau đớn, liều mạng không để hai mắt nhìn về phía Âu Dương Thông, nhưng Lý Phương Nặc rất giảo hoạt, thủy chung để Âu Dương Thông ở phía trước, hần phải ngắm trúng, nếu không sẽ bắn phải Âu Dương Thông đang gần như hôn mê.

“Đúng rồi, người này hình như vẫn còn là tình nhân của anh, từng sống chung nửa năm đúng không?” Lý Phương làm bộ bình tĩnh, càn rỡ phá lên cười, “Thế nào? Đây là người yêu cũ của anh, anh không cứu hần sao? Cảnh sát đều là động vật máu lạnh à? Nhìn người tình chết trước mặt mình mà vẫn thờ ơ? Hần làm gì ở trên giường với anh, anh quên hết rồi sao? Anh cứ bỏ mặc để hần chết như thế này à? Lúc ôm cái eo này sẽ rất thoải mái đi? Đôi chân dài quần lấy người anh sẽ rất thích đi nhỉ? Lúc hần gọi tên anh có phải dễ nghe lắm không? Vậy nếu hần không gọi được nữa thì biết làm sao bây giờ?”

Biểu tình của Trầm Chính Dương xuất hiện một tia do dự, phía sau có hai cảnh viên chạy tới, vừa thấy trận thế, lập tức chia súng về phía Lý Phương Nặc, “Trầm cảnh quan, cấp trên ra lệnh có thể bắn chết hần!”

“Hahaha, tốt, đến đây! Viên đạn xuyên qua hần trước rồi mới tới tôi, chết kiểu này cũng không tồi.” Lý Phương Nặc phá lên cười, dùng sức kẹp cổ Âu Dương Thông, nghe thấy tiếng hít thở không thông của hần, trả thù hỏi, “Sao còn chưa nổ súng? Đến đây, tôi đếm từ một tới ba, chúng ta cùng nhau nổ súng, sau đó tìm pháp y đến khám nghiệm tử thi, coi hần chết vì súng của ai, của anh hay của tôi?”

“Mọi người lui ra sau!” Trầm Chính Dương lớn tiếng nói, hai cảnh viên kia liếc mắt nhìn nhau, có người không kiềm chế được, lên tiếng, “Trầm cảnh quan! Hần là Lý Phương Nặc! Bắt hần thì tất cả đều chấm dứt!”

“Tôi nói mọi người lui ra sau! Lui hết ra ngoài!” Trầm Chính Dương rống to, tim của hần bị cái gì đó nhồi vào, áp bách đường hô hấp, sự tự chủ không còn được bao nhiêu, chỉ cần Lý Phương Nặc nhẹ nhàng bóp cò, đầu của Âu Dương Thông sẽ bị bắn trúng rất dễ dàng.

Âu Dương Thông rũ con ngươi xuống, nhếch môi, trí óc đã dần lâm vào trạng thái hôn mê, thân thể bị Lý Phương Nặc kẹp, nghiêng đầu sang một bên, máu tươi theo một đường thẳng chảy xuống, bộ dáng thập phần chật vật, lỗ tai bên phải không hề dính máu, trắng nõn, phẩn nộn, làm cho người ta có xúc động muốn vươn tay nhéo.

Trong thoáng chốc, Trầm Chính Dương nhớ lại mấy năm trước, thời điểm lần đầu tiên hần gặp Âu Dương Thông, dưới ánh chiều tà, người kia giống như một thiên sứ, còn bản thân thì ngây ngốc đứng im, nhìn hần buông sách, bước tới, cười với mình...

Nếu ngày đó mình không ra ngoài, nếu ngày đó không bước ngang tiệm sách đó, nếu ngày đó mình không đẩy cửa vào, nếu ngày đó mình không gặp hần... Vậy có phải tất cả sẽ không phát sinh? Âu Dương Thông sẽ không hấp hối nằm trong tay Lý Phương Nặc?

“Làm tốt lắm, Trầm cảnh quan, xem ra anh rất để ý đến hần.” Lý Phương Nặc vừa lòng cười, “Chúng ta làm một giao dịch được không? Đừng vội từ chối, tôi biết tiền không làm anh lung lay, nhưng mà mạng của tiểu tình nhân này anh có muốn không? Trước kia anh làm ra bộ dáng ghét bỏ như gặp kẻ thù, đối xử với hần vô cùng hung dữ, tôi còn tưởng hai người không đội trời chung, không thể tưởng tượng a, đều là diễn xuất lừa gạt.”

Đúng vậy, bản thân vẫn luôn trách lầm Âu Dương Thông, nghĩ hần bị tiền che mắt, nghĩ hần tham tài, nghĩ hần không có lương tâm, nghĩ hần bất trị, mắng hần, hận hần... Thương hần...

Bây giờ phải nhìn hần chết sao? Bản thân phạm lỗi còn chưa kịp bù đắp, chẳng lẽ phải trở mắt nhìn hần ra đi vĩnh viễn?

“Anh thả tôi đi! Yên tâm, tôi sẽ không liên lụy tới anh, bên ngoài có một tàu ngầm, anh chỉ cần không đuổi theo, năm phút sau tôi liền có thể bỏ trốn, Âu Dương Thông tôi trả lại cho anh, về sau hai người muốn yêu đương kiểu gì cũng được, cả nhà cùng vui, anh nghĩ sao?” Lý Phương Nặc ra lời đề nghị, “Nhưng mà, anh tốt nhất nên xử lý hai tên ngoài kia trước, như vậy sẽ không có ai biết giao dịch của chúng ta.”

“Câm miệng!” Nòng súng của Trầm Chính Dương chĩa thẳng vào Lý Phương Nặc đồng dạng cũng chĩa vào Âu Dương Thông, “Tôi không làm giao dịch với tội phạm.”

“Được, tùy anh muốn gì cũng được, kết quả tôi muốn chỉ có một, thả tôi đi, tôi sẽ không giết hần, nếu không, hai ta cùng chết, có hần chôn cùng, tôi cũng không oán trách.”

Lý Phương Nặc thấy được một tia dao động trong mắt Trầm Chính Dương, chắc chắn hần sẽ không dám nổ súng bắn Âu Dương Thông, Lý Phương Nặc chậm rãi lùi về phía sau, “Trầm cảnh quan, anh là người thông minh, đừng vì tôi mà bắt tiểu tình nhân của mình phải chôn theo, không đáng, có đúng không?”

“Anh đứng lại đó cho tôi!”

Lý Phương Nặc nhe răng cười, nhưng không hề dừng lại, “Trầm cảnh quan, chính nghĩa cũng phải trả giá cho vài thứ, anh hôm nay giữ gìn chính nghĩa, cái giá mà anh phải trả chính là tình nhân của anh, cũng là người tôi thích, tôi vừa rồi đã nói với hần, chỉ cần hần đi theo tôi, chuyện ngày hôm nay coi như chưa từng xảy ra, nhưng mà anh biết hần nói gì không? Hần nói tôi không có tư cách nói ra từ yêu.”

Hần cất tiếng cười to, Âu Dương Thông bị chấn động mà tỉnh lại, mơ màng mở hai mắt.

“Được, tôi không có tư cách, không xứng buôn lậu vậy cảnh sát xứng sao! Bây giờ anh hãy dùng hành động thực tế để chứng minh đi, cái gì mới gọi là yêu!”

Hần dùng lực chĩa súng vào huyệt thái dương của Âu Dương Thông, khiến cho hần vô lực lần thứ hai nghiêng đầu che mặt mình, ra lệnh nói, “Uy hiếp chỉ có tác dụng với người quan trọng, bằng không sẽ không có giá trị lợi dụng. Bây giờ anh nói cho tôi biết, anh có yêu Âu Dương Thông không?... Nhớ cho kỹ, nếu hần là vợ anh, giá trị của hần càng lớn hơn, tôi vì trả thù anh, có lẽ sẽ bắn chết hần... Nếu anh nói anh không yêu hần, vậy hần hoàn toàn không liên quan đến anh, nói không chừng tâm tình tôi đột nhiên tốt lên, tạm tha cho hần một mạng, anh có hiểu chưa? Bây giờ nói cho tôi biết, anh có yêu Âu Dương Thông không?”

Trầm Chính Dương không biết trả lời thế nào, hần thậm chí còn không dám nhìn Âu Dương Thông lấy một cái.

“Hahaha! Tiến sĩ, đây là người mà cậu yêu nhất! Cậu nhìn rất chuẩn a! Cậu thích một tên nhu nhược như vậy sao, ngay cả yêu cậu cũng không dám nói?” Lý Phương Nặc gác đầu lên vai Âu Dương Thông, vươn lưỡi khe liếm tai hần, “Nếu như vậy, chỉ bằng chết cùng tôi đi? Ít nhất tôi dám nói với mọi người, bất kỳ là ai, là tôi thích cậu, tôi yêu cậu.”

“Trầm Chính Dương...” Âu Dương Thông thừa dịp cánh tay Lý Phương Nặc hơi lơ lửng, gian nan đứng thẳng người, nói một câu, “Nổ súng đi...”

“Tĩnh rồi? Vừa lúc, nhìn xem tình nhân của mình biểu đạt tình cảm đi.” Lý Phương Nặc trào phúng nói, dùng sức kéo hần về phía mình, “Cậu không phải yêu hần sao? Vậy xem hần có yêu cậu giống như vậy không, hần ngay cả dùng khí cũng không có! Một tên nhu nhược!”

“Trầm Chính Dương, nổ súng đi.” Thanh âm của Âu Dương Thông không lớn, nhưng trước sau trấn định, khàn khàn mang theo kiên định tự nhiên, “Anh là cảnh sát, đừng quên chức trách của mình.”

Con người của Lý Phương Nặc hiện lên một tia huyết quang, gần từng chữ, “Câm họng!”

“Trầm Chính Dương, làm nằm vùng là lựa chọn của tôi, không liên quan đến anh, con tin bị giữ, khả năng cứu ra chỉ có 30% là thất bại, anh là cảnh sát, anh biết ở tình huống này phải làm gì, nổ súng đi! Ngay lập tức!”

Lúc thần tình của hắn nhiễm máu, đôi mắt vẫn có thể sáng và trong suốt như thế, nụ cười còn rất ôn hòa... Giống như không hề quan tâm đến khẩu súng đặt trên đầu mình.

“Âu Dương...” Hắn thấp giọng gọi tên tình nhân, ngắm súng về phía Lý Phương Nặc, ngón trỏ giống như bị chú ngữ, vừa động lại như không thể động, cảm giác lần trước bắn Âu Dương Thông lại trở dậy, con rắn độc kia lại cắn ngón tay hắn, âm ngoan nham hiểm, lạnh lùng chạy về tim, làm trái tim hắn mất đi năng lực đập nhảy, giống như có một tảng đá vừa rớt xuống đè lấy trái tim hắn.

Lý Phương Nặc kéo Âu Dương Thông, đã sắp ra tới cửa, hắn đắc ý cười hai tiếng, “Trầm cảnh quan, không cần hộ tống, tôi đi đây, cảm ơn đã phối hợp.”

Nói xong, tay trái vẫn giữ cổ Âu Dương Thông, kéo hắn về phía mình, tay phải cầm súng sờ soạng cánh cửa tìm chốt mở, trong lúc này, Âu Dương Thông dùng hết sức lực cuối cùng giãy khỏi cánh tay kìm kẹp, hướng về Trầm Chính Dương, khàn khàn hô lên, “Nổ súng đi!”

Tiếng hét của hắn chấm dứt, thân thể trầm trọng ngã xuống.

Hai tiếng súng vang lên, cơ hồ là cùng một lúc, trong tầng hầm rộng rãi truyền lại tiếng vang tuyệt vọng.

Một phát bắn trúng cổ tay Lý Phương Nặc, súng bay đi một khoảng xa, trên cây súng dính huyết nhục mơ hồ, cơ hồ xương cũng đã gãy.

Một phát khác bắn vào giữa lưng Âu Dương Thông, máu trào ra, nhuộm lên quần áo của hắn, tạo thành một bức tranh trừu tượng kỳ quái, như một đóa hoa phấn nở ra.

Màu đỏ, đỏ tươi, màu của sinh mệnh...

Hai cảnh viên bên ngoài nghe thấy tiếng súng liền chạy vào, nhìn thấy Lý Phương Nặc đang cầm cổ tay ngơ ngác đứng tại chỗ, không nói hai lời lập tức bắt lấy, sau đó mới chú ý tới đội trưởng bình thường nói năng thận trọng, bây giờ đang ôm một người nằm trên đất, người dính đầy máu, không ngừng điên cuồng hô, “Âu Dương! Âu Dương! Âu Dương!”

Thanh âm tê tâm liệt phế, giống như thú hoang mất đi người bầu bạn, thế giới không còn gì ý nghĩa với hắn nữa, tất cả hy vọng, tất cả tuyệt vọng, đều khép lại trước người thanh niên nằm dưới đất kia.

Trong hai người cảnh viên, lập tức có một người mở bộ đàm yêu cầu cấp cứu, người còn lại áp giải Lý Phương Nặc ra ngoài, hắn kinh ngạc nhìn thấy trên mặt tên trùm buôn thuốc phiện thủ đoạn độc ác nổi tiếng, có một giọt lệ trào ra.

Cánh cửa trại giam mở ra, cảnh sát đẩy Lý Phương Nặc tay chân đều bị còng lại vào, thấy người ngồi trước bàn, nhàn tình lập tức sáng lên, lộ ra nụ cười, “Đã lâu không gặp, Trầm cảnh quan.”

Trầm Chính Dương lạnh lùng nhìn hắn, Lý Phương Nặc không thèm để ý ngồi xuống, tao nhã tùy ý như đang ngồi trong biệt thự của mình, “Gần đây tới gặp tôi đều là người của viện kiểm sát, thật sự rất phiền, tùy tiện lấy một tội danh gán vào người tôi rồi bắn tôi chết cho rồi, làm gì mà dài dòng lê thê mệt mỏi. Chẳng lẽ tôi còn cơ hội quay về sao? Tên luật sư kia thật ngu ngốc, tôi nói tôi nhận tội hết là được rồi, hắn lại không chịu, thật không biết tôi trả lương cho hắn hay anh trả nữa.”

“Lý Phương Nặc, ngày mai sẽ mở phiên tòa.” Trải qua ba tháng thủ chứng, phân tích, khởi tố... Ngày mai chính thức mở phiên tòa, nếu như không có chuyện gì, vận mệnh của Lý Phương Nặc đã được quyết định.

“Nga, nhanh vậy sao, cũng tốt.” Lý Phương Nặc mặc dù ở trong tù ba tháng, nhưng sắc mặt vẫn rất hồng hào, áo sơ mi trắng sạch, lúc hắn mỉm cười sẽ nghiêng người, ánh mắt xinh đẹp cùng ngoan độc nhìn về phía

Trầm Chính Dương, ngữ khí ngả ngớn, “Tôi là một người phải chết, có thể thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng không, cảnh quan đại nhân, tôi muốn gặp mặt Âu Dương Thông.”

Trầm Chính Dương không nói lời nào, bàn tay đặt trên bàn nắm lại, trầm mặc nhìn hấn.

“Hấn chết rồi sao?” Lý Phương Nặc thử hỏi, trên mặt lộ ra nụ cười khi thấy người gặp họa.

Trầm Chính Dương vẫn không nói lời nào.

“Tôi dùng súng không giỏi lắm, nhưng khoảng cách gần như vậy, bắn không trúng mới lạ.” Lý Phương Nặc cao hứng phần chần nói, “Trầm cảnh quan, cảm giác tình nhân chết trong lòng mình, như thế nào? Các người làm cảnh sát, nhưng mà so với chúng tôi còn ngoan độc hơn, nếu tôi có một bảo bối như vậy, cho dù trời có sập tôi cũng phải ôm hấn cùng chết, không bao giờ để hấn đi làm nằm vùng, lại nói, tôi buôn lậu thuốc phiện cũng tốt, buôn lậu súng đạn cũng được, có quan hệ gì với hấn chứ? Bây giờ thì tốt rồi, gà bay trứng vỡ, anh có thể viết lời yêu thương trên bia mộ của hấn, sau đó xoay người, đi kết hôn sinh con, đối với anh mà nói qua vài năm rồi sẽ quên đi. Tôi cảm thấy hấn chết thật không đáng.”

“Câm miệng lại.” Thanh âm Trầm Chính Dương không lớn, lại thành công chặn họng Lý Phương Nặc phun ra lời nói bậy bạ, hấn nâng mắt lên, bình tĩnh nhìn đối phương, “Hấn tốt lắm, có tôi chăm sóc, không cần người buôn thuốc phiện như anh nhớ thương, anh không có tư cách.”

Lý Phương Nặc nở nụ cười giả dối, “Vậy anh đến đây làm gì? Đến vênh váo tự đắc với tình địch à? Cái này hình như không phải việc của anh? Trầm cảnh quan, gần đây anh rất nổi tiếng.”

Ngón tay hấn khẽ gõ bàn, làm còng tay cũng vang lên, Trầm Chính Dương chăm chú nhìn bộ dáng vô lại của hấn trong chốc lát, khép văn kiện trước mặt lại, “Lý Phương Nặc, nếu có yêu cầu đặc biệt gì, có thể nói ra bây giờ.”

“Tôi nói rồi, tôi muốn gặp Âu Dương Thông.” Lý Phương Nặc cười tủm tỉm nhìn hấn, “Thế nào? Hấn tới không được à?”

“Vì để bảo đảm sự an toàn của hấn, yêu cầu này chúng tôi không thể đáp ứng.”

“An toàn của hấn? Hahaha, an toàn của hấn?!” Lý Phương Nặc đột nhiên cười ha hả, cười đến nổi hít thở không thông, nửa ngày sau mới dừng, hỏi, “Trầm cảnh quan, đừng nhìn tôi bây giờ, nếu tôi muốn mạng của hấn, chỉ cần giơ ngón tay lên... Ba!”

Hấn cố ý vươn tay búng một cái, Trầm Chính Dương nhìn hấn, sắc mặt ác liệt, nhưng vẫn bảo trì trầm mặc như cũ.

Nhìn bộ dạng của Trầm Chính Dương, Lý Phương Nặc cũng thu liễm, khoanh tay lại, lo lắng một hồi, chậm rãi nói, “Tôi sẽ không làm hấn bị thương. Tôi cam đoan.”

Dừng một chút, hấn nói tiếp, “Tôi thật ra từng suy nghĩ, trên thế giới này không có ai đặc biệt đối với tôi, tất cả đều là những người chỉ có giá trị lợi dụng, nhưng ngày đó khi tôi nói ra lòng mình với hấn, tôi thật sự... thích hấn, tôi... có chút hối hận khi bắn phát súng đó, nhưng mà đến bây giờ, có hối hận cũng vô dụng, hấn bây giờ như vậy, so với chết cũng không khác gì nhiều, tôi không cần thiết phải treo giải thưởng nhờ người giết hấn.”

Lý Phương Nặc cười khổ, “Tiền sĩ người đó thoát nhìn rất ôn hòa, kỳ thật lại rất quật cường, phải chôn cùng với tôi, tôi nghĩ hấn sẽ không muốn đâu.”

Trong phòng khôi phục lại sự yên lặng, hai người đàn ông không ai nói thêm câu gì.

Trung tâm bệnh viện của cảnh vụ là nơi Trầm Chính Dương đến mỗi ngày, đi ngang qua bác sĩ, người nào cũng nhận ra hấn, gật đầu mỉm cười đồng thời lộ ra ánh mắt thông cảm, nhìn hấn bước vào một phòng giám hộ ở phía trong cùng.

“Âu Dương, thời tiết hôm nay không tồi, anh có mua hoa cho em nè, có thích không?” Trầm Chính Dương lấy bó hoa bách hợp cắm vào bình ở đầu giường, kéo ghế ra ngồi xuống, “Mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện quá nặng, ngửi thấy mùi hoa có phải tốt lên nhiều không?”

Âu Dương Thông lẳng lẳng nằm trên giường, chỉ có ***g ngực phập phồng là chứng minh người này còn sống, không phải một cỗ thi thể.

“Ngày mai chính là ngày xét xử, ba tháng này bọn anh đều bận muốn chết, Tôn Á lúc nào cũng oán giận anh, rõ ràng chỉ có một viên đạn, tại sao phải làm long trọng tới như vậy. Mỗi ngày anh đều mang vồn kiện tới đây xem, lúc em ngủ còn mở đèn, ào ào lật giấy, em có phải đang giận không? Cho nên mới không để ý tới anh?”

Trầm Chính Dương nhìn bầu trời xanh ngoài cửa sổ, nở nụ cười, “Tất cả đều đã chấm dứt, rất tốt, không phải sao?”

“Nhưng chừng nào em mới tỉnh lại đây? Anh biết em rất mệt, suốt bốn năm qua, em sống trong tập đoàn đó, một thân một mình, đối phó với Lý Phương Nặc giảo hoạt, mỗi lúc đều phải đề cao cảnh giác, dây thần kinh phải kéo căng, bạch thiên hắc dạ, một cơ hội thả lỏng cũng không có, bây giờ đã có thể hảo hảo ngủ một giấc, anh biết em chính là nghĩ như vậy, trước kia ở phòng thí nghiệm thức trắng mấy đêm, trở về nhà lập tức ngủ miệt mài, ngủ không đủ 24 tiếng sẽ không thức dậy.”

Ngón tay hắn ôn nhu vuốt ve cái trán Âu Dương Thông, bồi hồi thật lâu, “Nhưng mà đừng ngủ suốt như thế có được không? Vụ án này ngày mai sẽ kết thúc, người có công lớn nhất, phải cho cảnh sát dòm mặt mũi chút chút, cho nên em tỉnh lại đi có được không?”

Suy nghĩ của hắn trở về ba tháng trước, khi hắn ôm Âu Dương Thông người đầy máu tươi vào bệnh viện, khi hắn thức trắng cả đêm túc trực bên ngoài phòng phẫu thuật, khi hắn nghe thấy lời tuyên bố tiếc nuối của bác sĩ, “Thiếu máu quá nhiều, nội tạng bị suy kiệt, rất có thể sẽ trở thành người thực vật.”

Có cảm giác gì so với tình nhân một lần nữa trở về bên cạnh mình, lại đột nhiên rời xa, còn tuyệt vọng hơn ngày tận thế?

Kỳ thật tận thế cũng không đến, thái dương mỗi ngày đều lên cao, mọi người đều có cuộc sống của mình, hoa vẫn nở... Nhưng mà chỉ có một người là vẫn luôn nhắm mắt.

“Em xem, bọn họ vừa nói với anh, em sẽ vĩnh viễn nằm thế này, cho dù kỳ tích xuất hiện, em có thể tỉnh lại, nhưng đại não cũng sẽ chịu thương tổn, trí lực sẽ thoái hóa, không thể tự lo cho mình, có phải rất đáng sợ không? Bác sĩ lúc nào cũng nói quá, đây là anh của em nói, hắn a, nếu anh không ngăn lại, hắn sẽ đá em xuống sau đó nắm lên đánh vài cái, nhưng anh của em làm sao nỡ làm đau em, chẳng lẽ anh đoán không ra? Măng em khoảng chừng nửa tiếng, còn nói cái gì ‘anh là một thằng đàn ông làm cảnh sát quốc tế hơn mười mấy năm, tại sao không dùng anh mà lại dùng cái thằng mọt sách như em đi làm nằm vùng chứ?’ lúc hét lên thanh âm cũng thay đổi, làm cho bác sĩ với y tá đều sợ hãi...”

“Nga, em đừng trách hắn tại sao lại không ở cạnh em bây giờ, tại vì em trai em xảy ra chút việc, trước khi đi còn nói em như vậy, em út còn xảy ra việc ngoài ý muốn, làm anh hai như hắn thật sự không muốn sống nữa, cho nên giao em cho anh.” Trầm Chính Dương vươn tay vén tóc giúp Âu Dương Thông, cầm tay hắn lên vuốt ve, muốn làm nhiệt độ trong thân thể người kia tăng lên một chút, “Anh đã cam đoan với hắn, nhất định sẽ nuôi em mập lên.”

Ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, hồi lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời, có vẻ tái nhợt, Trầm Chính Dương nhẹ nhàng xoa nắn từng ngón tay, đồng thời quan sát xem Âu Dương Thông có phản ứng gì hay không.

Nhưng mà tất cả đều không có gì, ngay cả tim cũng không tăng gia tốc.

“Anh biết, em học cách rập khuôn của người Đức, nói mấy giờ ngủ, tới giờ đó liền ngủ, nói ăn cơm lúc mấy giờ, tới đó liền ăn cơm, có phải em còn chưa ngủ đủ không? Hay chưa tới thời gian quy định phải rời giường?” Trầm Chính Dương đổi sang mát xa tay còn lại, “Nhưng mà em ngủ triền miên thế này, để lại rất nhiều vấn đề khó khăn cho anh, hại anh viết báo cáo kết án cũng không viết tốt, anh vẫn chờ em tỉnh lại để lấy khẩu cung đó.”

Hắn đặt bàn tay lên môi mình nhẹ nhàng áp vào sau đó tiếp tục mát xa, “Anh muốn biết, hôm đó sau khi rời khỏi anh, em làm sao quen biết Lý Phương Nặc? Mấy năm qua ở cạnh hắn em đã làm những gì? Em làm sao truyền tin tình báo đi? Hắn chính là một con cáo già, có thể lấy được sự tín nhiệm của hắn, em đã

phải trả giá rất nhiều, đúng không? Nga, có phải mất hứng rồi không? Không hài lòng cách dùng từ của anh? Được rồi, em tỉnh lại đi, rồi chỉ trích anh, anh sẽ nhận hết.”

“Anh nói không yêu em là giả, khi đó anh nghĩ, em vĩ đại như vậy, tương lai có bao nhiêu tốt đẹp, phải sống một cuộc sống bình thường mới đúng, đừng lấy tương lai chôn thân ở phần tình cảm không ổn định này, đúng, lúc đó anh nghĩ như vậy, em nghĩ đi, em là sinh viên, anh là cảnh sát đi huấn luyện, anh nhất định phải rời khỏi Đức, còn em thì sao, tiền đồ bao la, cha mẹ của em nhất định đặt rất nhiều kỳ vọng, gia đình của anh là gia đình truyền thống, khi đó anh không có dũng khí chống lại, cho nên anh nghĩ, tình cảm không ổn định sẽ có kết quả tốt sao? Đến cuối cùng hai người khắc khẩu oán hận chia tay, chỉ bằng nói rõ ngay từ đầu... Em lại giận sao? Em cảm thấy anh xem nhẹ tình cảm giữa hai chúng ta? Vậy tỉnh lại mắng anh đi, đem những lời ngày đó muốn mắng nói ra hết, như vậy sẽ thư thái hơn, đúng không?”

Hắn dừng trong chốc lát, xoay đầu nhìn Âu Dương Thông, “Lý Phương Nặc không nói sai, anh là một người nhu nhược, anh không dám cam đoan điều gì, không dám đối mặt với tương lai của chúng ta, không dám vì tình yêu mà làm chuyện gì, đúng, anh là một tên chết tiệt, một tên nhu nhược, không có dũng khí, tất cả đều đúng.”

“Nhưng mà bây giờ anh đã nghĩ thoáng hơn, cái gì tương lai, tiền đồ, thanh danh... Đều không quan trọng hơn em, không thể quan trọng hơn sự tồn tại của em, lúc đó anh thật ngu ngốc, lấy mấy thứ hư vô xem là quan trọng cắt đứt tình cảm giữa hai ta. Còn lừa em bảo là phải kết hôn... Kỳ thật anh làm sao có thể kết hôn? Trừ em ra, anh sẽ không yêu bất kỳ ai khác, hôn nhân là chuyện rất thiêng liêng, anh thật sự muốn xin lỗi em, anh sẽ không mắc thêm sai lầm nào nữa.”

“Tại sao có rất nhiều chuyện khi em đi rồi anh mới suy nghĩ cẩn thận? Đây là sự trừng phạt mà ông trời dành cho anh sao? Phải, làm sai nên bị giáo huấn, nhưng mà chẳng lẽ không cho anh cơ hội để sửa sai sao?”

“Tỉnh lại đi có được không? Tỉnh lại rồi chúng ta có thể ở cùng một chỗ, nếu em không tỉnh lại, mỗi ngày anh đều có thể hôn em, chạm vào đùi em, ai biết sẽ có một ngày nào đó anh làm chuyện biến thái thì sao, cảnh sát, cảnh sát thì sao? Cảnh sát thì không được làm à?”

Hắn vươn tay vào trong chăn, cẩn thận mát xa chân cho Âu Dương Thông, độ mạnh rất đúng, “Nếu em không tỉnh, ngày nào anh cũng sẽ tới đây, mỗi ngày đều sờ đùi em... Anh đúng là điên rồi, trong mắt người khác anh luôn là một người rất nghiêm túc, ba anh còn nói anh giống như một kẻ chấp pháp, nhưng trong lòng anh có một chỗ chỉ để dành cho em, bây giờ em không nhúc nhích, anh còn ra vẻ đạo mạo để làm gì, anh nhớ em, muốn hôn em, muốn ôm em... Anh yêu em, bây giờ cho dù có ai đứng trước mặt anh lúc này, anh cũng sẽ nói vậy, anh muốn quay về khoảng thời gian hạnh phúc đó, anh yêu em, Âu Dương Thông, anh yêu em, đời này kiếp này chỉ yêu một mình em, em có nghe thấy không? Nghe thấy thì mở mắt ra nhìn anh đi, có được không?”

Hắn rút cuộc mát xa xong cho Âu Dương Thông, sau khi rửa tay trở về, hắn ngồi xuống lẳng lặng nhìn Âu Dương Thông say ngủ, giống như thưởng thức một bức tranh.

“Không sao...” Hắn cúi người về phía trước, tiến đến bên cạnh Âu Dương Thông, giống như phải nhìn thấy lông mi của Âu Dương Thông thật rõ ràng, “Anh có kiên nhẫn, em cũng có, vì một Lý Phương Nặc em đã nấu nấu bốn năm, cho nên để có thể làm em tỉnh lại, cùng lắm thì anh ở cạnh em bốn năm, không, bao lâu anh cũng chờ.”

Ngón tay nhẹ nhàng đặt đến bên môi Âu Dương Thông, nhẹ nhàng sờ như phác họa, Trầm Chính Dương thấp giọng nói, “Cả đời anh đều ở đây trông chừng em, không bao giờ rời khỏi nữa, chờ bao nhiêu năm cũng được, chỉ cần em còn ở cạnh anh, anh sẽ không quan tâm, nhưng em phải kiên cường, đừng có đang ngủ lại đột nhiên quên thở, có biết không?”

Người hắn yêu nằm ở đó, rất biết điều, giống như không biết đến yêu cầu của hắn. Trầm Chính Dương nhìn hắn, nước mắt đột nhiên trào ra, một giọt rơi xuống trên mặt Âu Dương Thông.

“Âu Dương... Âu Dương...” Hắn ngen ngào gọi tên người kia, cúi đầu, thật sâu hôn lên đôi môi hồng nhạt, mềm mại, ẩm áp, nhưng không có phản ứng, mang theo hương vị thần nhiên của nước muối sinh lý sau khi được vệ sinh.

Hôn không phải như vậy, hắn đã từng hôn Âu Dương Thông rất nhiều lần, lần đầu tiên là vào lễ giáng sinh lúc họ mới quen, dưới tuyết rơi, bọn họ rủ nhau tới giáo đường ở quảng trường Santa Maria, kết quả ở đó có quá nhiều người, chỉ có thể đứng bên ngoài, Trầm Chính Dương cởi áo khoác ra, trùm lên đầu hai người, cả hai gắt gao cùng một chỗ, đều có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương, ngoài trời tuyết rơi càng lúc càng nhiều, xa xa truyền đến tiếng hát bài thánh ca du dương, ngọn đèn ấm áp bên cửa sổ, thời khắc đó hẳn bỗng nhiên không kiềm được lòng muốn hôn Âu Dương Thông, cho nên hắn đã làm vậy thật...

Nụ hôn đó, ngọt ngào, mang theo dò xét cùng nhút nhát của mối tình đầu, sau đó bá đạo không cho người ta từ chối, Âu Dương Thông lấp bắp kinh hãi, đôi mắt đen láy mê hoặc nhìn hắn, sau đó dưới ánh mắt nóng bỏng, Âu Dương Thông nhắm mắt lại, dung nạp nụ hôn, đón nhận đầu lưỡi, đó là cảm giác linh hồn trao đổi cho nhau, tựa như ở trên thiên đường.

Nụ hôn lúc này, không ai đáp lại, môi của Âu Dương Thông vẫn mềm mại ấm áp như cũ, nhưng mà hắn bây giờ nằm ở đây, mắt nhắm lại, ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

“Âu Dương, lúc hôn môi phải chuyên tâm có biết không?” Trầm Chính Dương cẩn thận nâng đầu hắn lên, lại một lần nữa hôn xuống, thật sâu, cơ hồ phải hung hăng cạy hàm hắn ra, cuốn lấy đầu lưỡi có vẻ khô khan, trần trọc dùng đầu lưỡi quét khoang miệng hắn, tựa hồ muốn chiếm lấy mỗi một tác không tha, chân chính dung làm một thể với mình, dùng tình yêu tràn đầy đánh thức linh hồn vẫn còn say ngủ kia.

Nụ hôn dài rồi cuộc chấm dứt, Trầm Chính Dương lấy khăn lau mặt, lau miệng cho Âu Dương Thông, ở bên khước môi khẽ hôn một cái, “Một người sinh ra đã giỏi như em chắc là chưa từng đọc qua truyện cổ tích nhỉ? Anh kể cho em nghe, mỹ nhân ngủ say phải để hoàng tử hôn một cái mới có thể thức dậy, đương nhiên, em không phải mỹ nhân ngủ say, xưng hô ảo lả như thế em nhất định sẽ đánh anh một trận, không sao, chỉ cần em tỉnh lại vậy thì cứ đánh thoải mái. Chỉ cần em tỉnh lại, cho dù anh phải trả một cái giá rất đắt, anh cũng nguyện lòng.”

“Âu Dương, anh yêu em, anh vẫn luôn yêu em... Chắc là sẽ yêu cho tới chết, em có thể cho anh một cơ hội, nói ra lời của mình không? Bác sĩ nói khả năng hồi phục của em gần như là không có, anh không tin, bác sĩ không biết, em cho tới bây giờ đều là người phá vỡ quy tắc, bác sĩ làm sao mới 24 tuổi đã lấy được vài học vị như em? Bác sĩ có thể nhận huấn luyện một ngày liền có thể đi làm nằm vùng? Không thể, cho nên em nhất định khỏe hơn bọn họ, em tỉnh lại tạo kì tích cho anh xem đi, có được không?”

“Đương nhiên, em sẽ thành một tên ngốc, vậy cũng không sao... Anh nuôi em, người ta nói số mệnh của con người đều đã được định trước, nửa đời trước em thông minh, so với đại đa số đều thông minh hơn, vậy nửa đời sau ít đụng tới đầu óc sẽ tốt hơn đúng không? Chỉ cần em có thể tỉnh lại, muốn ăn liền ăn, muốn ngủ liền ngủ, muốn chơi liền chơi... Nếu buồn anh sẽ mang em đi du lịch thế giới, chỉ cần đừng đụng đến đầu óc, em muốn làm gì thì làm cái đó, lại nói, bác sĩ nói cũng chưa chắc đúng, cho nên anh không tin.”

Trầm Chính Dương lấy trán đè lên tay Âu Dương Thông, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của người tình, chuyên tâm, giống như thành kính nói, “Âu Dương... tỉnh lại đi... Anh xin em...”

Cảm giác của làn da cho hắn biết, hình như ngón tay của Âu Dương Thông khẽ giật, Trầm Chính Dương không dám tin ngẩng đầu, hết sức chăm chú nhìn bàn tay của Âu Dương Thông, e sợ mình bỏ sót thứ gì.

Ngón trỏ của Âu Dương Thông hơi giật, nhưng mà chỉ một động tác nhỏ này lại làm Trầm Chính Dương mừng rỡ như điên, liều mạng nhấn nút trên đầu giường, một mặt gọi, “Bác sĩ! Bác sĩ! Hắn tỉnh lại! Hắn tỉnh lại rồi!”

Âu Dương Thông lẳng lặng nằm trên giường, nụ cười giống như thêm sâu, khi máy kích tim áp vào ngực hắn, một chút lại một chút giúp hắn có sức sống, hắn là đã dùng hết khí lực, giống như mầm non cố gắng giãy dụa giữa đất lạnh, điều động toàn bộ suy nghĩ muốn sống của mình, nỗ lực phá tan toàn bộ hạn chế, quay về nhân gian.

“Âu Dương! Âu Dương! Tốt quá! Anh biết em làm được! Em là giỏi nhất!” Trầm Chính Dương nói năng lộn xộn cầm lấy tay hắn, không ngừng hô, “Mở mắt ra! Âu Dương! Anh yêu em... Mở mắt ra! Tỉnh lại đi! Chúng ta còn phải cùng nhau đi một con đường rất dài! Tỉnh lại đi! Anh yêu em... Âu Dương... Anh yêu em...”

Rốt cuộc, lông mi Âu Dương Thông khẽ động, chậm rãi mở ra, đôi mắt trong suốt khi nhìn thấy Trầm Chính Dương, bên môi lập tức nở ra nụ cười.

Đối với Trầm Chính Dương mà nói, đây là nụ cười đẹp nhất so với bất kì trên bảo nào trên thế giới này.

11. Chương 11

“Âu Dương, em đọc giùm anh, trên này viết cái gì vậy?” Trầm Chính Dương từ phía sau cúi người xuống, vòng hai cánh tay ôm lấy Âu Dương Thông đang ngồi trên ghế, giờ tờ giấy ra trước mặt hắn.

“Nga, hôm nay không hỏi phương trình giải Hebermin nữa sao?” Âu Dương Thông thuận theo cái ôm tựa lưng ra sau, mắt dừng trên tờ giấy, khóe miệng hơi cong lên, khuôn mặt trắng bệch chuyển sang hơi đỏ ửng.

(*) Hebermin là một loại thuốc có sẵn ở một số quốc gia.

“Đúng vậy, em có nói nửa ngày anh cũng không hiểu, em nói bậy bạ gì đó anh cũng không biết luôn, cho nên hôm nay đổi phương pháp.” Trầm Chính Dương cười tủm tỉm nói, “Đây là chữ viết của em đúng không? Cho nên em nhất định biết?”

Âu Dương Thông xoay đầu nhìn hắn, “Trầm Chính Dương, trí nhớ với trí lực của em có vấn đề. Kết án Lý Phương Nặc, em vẫn luôn là người phối hợp với các anh, anh đừng có ngày nào cũng tới đây nghi thần nghi quỷ thử em có phải tên gốc hay không.”

“Em bớt nói nhảm đi, mau đọc!” Trầm Chính Dương không chút thoái nhượng, “Cái này cơ bản là thứ gì đó, không dùng làm chứng cứ được.”

Nhìn khuôn mặt chuyên chú mà lo lắng của hắn, Âu Dương Thông nở nụ cười, nghiêm trang nói, “Nga, cái này đại khái là lúc trước... Ân... là sổ ghi chép về tâm lý học mà em tùy tiện ghi lại, là nghiên cứu... tâm lý học tội phạm, đọc hử, em bây giờ... quên hết rồi, đọc không được...”

Trầm Chính Dương nhìn bộ dáng lắp bắp của hắn, trong mắt toát ra sự thương tiếc, tiện tay vò tờ giấy thành một cục, “Không sao, nhớ không được cũng không sao, nhưng mà, đừng lừa anh, ghi chép của em sao lại kẹp trong sách về vũ khí của anh?”

“Đây là giấy ghi chép môn tự học của em.” Âu Dương Thông vô tội chớp mắt.

“Này.” Trầm Chính Dương siết chặt cánh tay, dán vào lỗ tai hắn, nói, “Chúng ta không phải đã nói, từ nay về sau tuyệt đối sẽ không giấu diếm đối phương bất kì chuyện gì sao? Anh biết em không muốn anh lo lắng, nhưng bây giờ em cứ như vậy, anh rất khó chịu, có biết không?”

“Anh cảnh sát, anh lo lắng quá rồi, nếu không tin có thể đi hỏi người khác a.” Âu Dương Thông làm ra bộ dáng chột dạ, Trầm Chính Dương nhìn hắn một lúc lâu, vươn tay捏捏 mũi hắn, “Còn dám nói, chuyện gì em đều tự mình chống chọi hết! Đồ con rùa! Cảm tình khiết phích! Hoàn toàn không cần thiết để hy sinh tinh thần của mình... Em chờ đi, hôm nay anh sẽ làm em phải tâm phục khẩu phục!”

Trầm Chính Dương nói xong liền chạy đi như một cơn gió, Âu Dương Thông bật cười, đưa ánh mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài ban công, phòng của hắn nằm trên tầng cao nhất, đón được ánh mặt trời rạng rỡ nhất, trời trong xanh, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hơi thở của biển cùng hương hoa thơm ngát, mấy năm qua, đây là lần đầu tiên hắn hoàn toàn thả lỏng cho bản thân thưởng thức phong cảnh, quả nhiên là một thành phố vô cùng xinh đẹp, tựa như một viên minh châu nằm cạnh bờ biển, mặc kệ sóng xô bụi cát, nhưng một khi đã được tẩy rửa, nó sẽ lại tỏa sáng, một màu thuần khiết tinh tế, làm người ta phải lóa mắt thần mê.

Hắn chưa bao giờ hối hận với quyết định của mình, cho dù lần này có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại đi chăng nữa.

Nhưng mà kỳ tích đã xuất hiện, hần tỉnh lại, người đầu tiên hần nhìn thấy chính là Trần Chính Dương, cho nên thương để rất công bằng, có đúng không?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Trần Chính Dương đã quay lại, lượm tờ giấy đã bị vò thành cục lên, mở ra, “Âu Dương Thông, em viết thư tình có cần thiết phải dùng chữ latin không?”

“Ha ha ha ha...” Âu Dương Thông nhin không được phá lên cười, Trần Chính Dương không chịu nổi nữa nhào tới ôm cổ hần, “Em còn cười! Khi dễ anh thất học hả?”

Âu Dương Thông vất vả lắm mới dừng được, khuôn mặt dần dần chuyển sang đỏ ửng, rũ mắt xuống, nhún nhún vai, “Trước khi gặp anh em chưa từng kết giao với ai, nhưng mà trước đây có một lần em thấy nữ sinh viết thư tình lén kẹp vào trong sách của anh, cho nên em nghĩ, có phải người ta viết thư tình đều làm như vậy hay không, nếu vậy thì em cũng sẽ viết cho anh, nhưng mà em lại cảm thấy rất ngượng ngùng, cho nên mới dùng chữ latin để viết... Kỳ thật có rất nhiều chuyện em vẫn không hiểu, mỗi ngày đọc rất nhiều sách, nghiên cứu rất nhiều... Tựa như anh nói, em sống trong một thế giới sạch sẽ đơn thuần, tương lai nhất định cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, anh chính là cảm thấy như vậy, nghĩ chúng ta không hợp nên mới chia tay, có phải không?”

“Không phải, Âu Dương, anh...”

“Ngay cả anh đều cảm thấy em rất đơn giản, cho nên không muốn phá hư cuộc sống của em, bản thân em cũng hiểu được cuộc sống như vậy chẳng có ý nghĩa gì. Gien của gia đình em, hình như cũng chẳng phải dạng an phận thủ thường, kỳ thật lần đó, trước khi đi nghỉ phép với anh, Văn Tuấn đã tới trường học tìm em, sau đó vào ban đêm, cảnh sát quốc tế đã cử một người tới tìm em, bọn họ hy vọng em có thể làm nằm vùng trong tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, bởi vì Lý Phương Nặc đang rất cần một chuyên gia hóa học.”

Hần nghiêng đầu, cúi xuống nở nụ cười, “Anh đừng suy nghĩ nhiều, cũng chẳng phải sau khi anh nói chia tay, em đau khổ muốn chết nên mới nhận lời bọn họ, trước khi anh trở về, em đã bị bọn họ thuyết phục rồi. Cho nên... ngày hôm đó, nếu anh không nói, thì em sẽ nói, chúng ta nhất định phải tách ra, anh đừng có áy náy nữa.”

“Em nói cái này, chính là muốn anh dễ chịu hơn?” Trần Chính Dương cười khổ, càng ôm lấy hần chặt hơn.

“Em chỉ nói sự thật thôi.” Âu Dương Thông trấn an, lấy tay vuốt lưng hần, “Trên đời này có rất nhiều chuyện quan trọng hơn cả tình yêu, tựa như lúc trước anh vẫn luôn cố gắng bắt em về quy án... Đó không phải là anh không yêu em, em biết mà.”

“Âu Dương, bây giờ đều đã kết thúc, chúng ta vẫn ở cạnh nhau, không sao hết, đã qua hết rồi.” Trần Chính Dương ôm hần, nhẹ giọng nói, “Anh yêu em, bây giờ em thoát khỏi hang cọp rồi, có phải nên dành chút thời gian để nói chuyện tình yêu với anh không?”

“Vậy anh muốn học chữ latin bắt đầu từ hôm nay?”

“Làm sao, thất học không có tư cách nói chuyện yêu đương à?”

“Thật ra có một loại ngôn ngữ tình yêu thông dụng cho cả thế giới.”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-thien-tai-nam-vung>